

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2011/05 • 3 Şubat 2012 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

Baharı kazanmak için ilerisi!

İÇİNDEKİLER

Baharı kazanmak için ileri!.....	3
DİSK Genel Kurulu yaklaşıyor.....	4
Sermaye saldırıyor sendikaların eli kolu bağlı.....	5
DİSK saldırılara karşı alanlara çıktı... ..	6
Roboski katliamının gösterdikleri.....	7
Maltepe Belediyesi Taşeron İşçileri Güncel gelişmeler ışığında.....	8
8 Mart'ta mücadele alanlarına!.....	9
Direnişçi işçilere zabıta-polis terörü.....	10
Taşeron işçileri ihanetin hesabını soruyor.....	11
Direnişçi Mersin Liman işçileri Maltepe Belediyesi işçilerinin direnişini selamladı.....	12
Kıdem tazminatı fonu ve iş güvencesi tartışıldı.....	13
Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu Şubat Ayı Toplantısı Sonuçları.....	14
MİB yeni döneme hazırlanıyor.....	15
Dev Sağlık-İş Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu ile konuştuk...	16-17
Gençliğe devrimci baharı kazanma çağrısı... ..	18-19
Tıp Öğrenci Kolu (TÖK) temsilcisi Hüseyin Çelik ile konuştuk.....	20
BES İzmir Şube Başkanı Ramis Sağlam ile 22 Şubat grev üzerine konuştuk... ..	21
"Davos Zirvesi" aynasında kapitalizmin karanlık geleceği.....	22
Emperyalist tekellerin Finans kapitalin korkusu artıyor.....	23
ABD'nin "yeni savunma (savaş) stratejisi.....	24-25
Emperyalist özneler arasında kuşatma, gerilim ve çatışma.....	26-28
Haydarpaşa ranta kurban	29
Gazi'de çeteler 1 kişiyi katletti!	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2012/05 * 3 Şubat 2012

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: <http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: SM Matbaacılık

Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok

Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /

Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Yeni bir döneme adım atmış bulunuyoruz. Şubat ayı ile birlikte bahar aylarına yaklaşıyoruz. Bahar ayları sınıf ve kitle hareketindeki canlanmanın ve ivmelenmenin de adıdır. 8 Mart, Newroz, 1 Mayıs ve tüm diğer tarihsel günler devrimci sınıf mücadelesinin seyrini de etkileyen bir rol oynamakta. Dolayısıyla baharı kazanmak işte tüm bu döneme yayılan mücadele günlerine/gündemlerine yönelik planlı, hedefli, sistemli bir ön hazırlık sürecini ve aynı zamanda da bu çerçevede etkin ve yaygın bir kitle çalışmasını zorunlu kılmaktadır.

Bahar kazanmak sınıf ve kitle hareketinin geliştirilmesi ve ilerletilmesi bakımından önem taşımaktadır. Bu nedenle bahar dönemine en iyi bir biçimde hazırlanmak, baharı kazanmak hedefiyle inisiyatifli ve etkin bir kitle faaliyeti örgütlemek sınıf devrimcileri açısından öncelikli görevlerden biridir.

Sermeye sınıfının saldırılarını yoğunlaştırdığı bir dönemde sınıf ve kitle hareketini büyütürken bu saldırılara yanıt vermek dışında bir çıkış yolu bulunmuyor.

Sınıf devrimcileri bahar dönemine hazırlanırken kendi temel yönelimlerinden hiçbir biçimde sapmadan, dahası bahar döneminin sınıf ve kitle hareketi için sunduğu imkan ve zeminleri etkin bir biçimde değerlendirerek sınıf ve kitle hareketini geliştirmek ve büyütme hedefiyle hareket edeceklerdir.

* * *

Maltepe Belediyesi taşeron işçilerinin direnişi 40'lı günleri geride bıraktı. Direnişçi işçilere yönelik saldırılar ise artarak devam ediyor. Geçen hafta Maltepe Belediyesi yönetimi ile sendika bürokratları kolkola girerek tümüyle haklı ve meşru bir direnişi karalamaya ve hedef göstermeye yönelik saldırısının ardından bu kez de zabıta ve polis terörü devreye sokularak direnişçi işçiler yıldırılmaya ve yalnız bırakılmaya çalışıldı. Ancak tüm bu saldırıları sonuçsuz kaldı. Direnişçi işçiler saldırılara cepheden ve kararlılıkla karşı koydular. Mücadele kararlılıklarını ve direnme ruhunu işçi ve emekçilere taşımak için harekete geçtiler. Direnişle sınıf dayanışmasını

büyütmek için çağrı yaptılar. Yaptıkları eylem ve açıklamalarla direnme ruhunu ve kazanma iradesini güçlendirdiler. 4 Şubat günü gerçekleştirecekleri dayanışma gecesi ile birlikte mücadeleyi yeni bir aşamaya doğru ilerletecekler. Ardından bu mücadele yeni bir sürece evrilecektir.

Maltepe Belediyesi taşeron işçilerinin yükselttikleri mücadele bayrağına sahip çıkmak ve bu bayrağı daha yukarı taşımak tüm ilerici ve devrimci sol güçlerin ortak bir sorumluluğudur. Bu sorumluluğun gereklerine uygun bir tutum ve çaba içerisinde olmak direniş sınıf adına kazanımla bitirmenin de biricik güvencesi olacaktır.

H. FIRAT

**Dünya
Türkiye ve
sol hareket**

Kitapçılarda...

EKSEN YAYINCILIK

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

EKSEN YAYINCILIK

Baharı kazanmak için ileri!

Şubat ayı ile birlikte yeni bir bahar dönemine girmiş bulunuyoruz. Mücadelenin ivme kazandığı bu dönemde, peşpeşe gelen tarihsel mücadele günlerinin uyardığı sokaklar hareketlenmektedir.

8 Mart'tan 1 Mayıs'a uzanan bu dönem, toplamda bir yılın sınıf ve kitle mücadelelerinin gerilim ve birikimlerinin ortaya çıkmasına vesile olacak, aynı zamanda ortaya çıkan tablo mücadelenin gelişim seyrine de etkide bulunacaktır. Dolayısıyla, bahar döneminin devrimci günleri hem birer ayna, hem de bu aynadan yansıyanların niteliğine bağlı olarak mücadelenin gidişatına yön verecek günler demektir.

O halde bahar dönemine en iyi biçimde hazırlanmak, bu dönemi kazanmak üzere seferber olmak görevi önümüzde durmaktadır. Burada bu dönemi karşılamak üzere çalışmamızın politik içeriği ve hattı üzerine bazı ilk değinmelerde bulunmak istiyoruz.

Bu yılın bahar döneminde politik gündemin merkezinde devletin artan faşist baskı ve zorbalığı bulunmaktadır. Kürt hareketinden başlayarak ilerici ve toplumsal muhalefeti ezmek üzere örgütlenen azgın faşist terörü durdurmak üzere birleşik ve kitlesel mücadeleyi örgütlemek ihtiyacı yakıcıdır. Bu gündemle ilişkili olarak emperyalistlerle kurulan utanç verici "işbirlikçi ortaklık", emperyalist savaş çıkırtkanlığı, tırmanan gericilik de bahar döneminin diğer mücadele gündemleridir. Elbette gündemdeki sosyal yıkım saldırıları ve kölelik yasaları da özel bir önem taşımaktadır. Siyasal saldırılara karşı mücadelenin sınıfsal bir eksende örgütlenmesi ve bahar günlerinin sınıfsal özüne uygun olarak karşılanması bakımından da bu gündemin ayrı bir önemi vardır.

Tüm bu mücadele gündemleri, bahar günlerinin içerdikleri tarihsel-sınıfsal öze uygun çağrılara dönüştürülecektir.

Kadına yönelik gericiliğin ve şiddetin yoğunlaştığı bir dönemde "8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü" gericilik ve şiddete karşı mücadelenin yükseltildiği bir gün olacaktır. Elbette gericilik ve şiddet denildiğinde, emperyalist-kapitalist düzen ve dinci-gerici parti AKP'nin dümenine oturduğu sermaye iktidarı hedef alınacaktır. Ve gericilik ve şiddet sadece kadına yönelik yönüyle değil, Kürt halkına, ilerici-devrimci güçlere ve tüm toplumsal muhalefete yönelen faşist devlet terörünü içerecek bir kapsamda ele alınmalıdır. 8 Mart, emperyalist-kapitalist sömürüye, şiddete, gericiliğe ve eşitsizliğe karşı kitlesel bir mücadele günü haline getirilmelidir.

Kürt hareketini ezmeye yönelik kapsamlı bir savaş ve saldırganlık politikasının yürütüldüğü bir dönemde, bu yılın Newroz'u doğal olarak bu saldırılara karşı yanıt olacaktır. Bu nedenle Newroz'un olabildiğince kitlesel ve militan bir biçimde kutlanması önem taşımaktadır. Newroz aynı

zamanda faşist devlet terörü ve saldırganlık karşısında Kürt halkıyla dayanışmanın yükseltildiği bir gün olabilmeli, işçi ve emekçilerin kitlesel katılımı için çaba harcanmalı, yaygın kutlamaların konusu olabilmelidir.

Mart ayı aynı zamanda devlet katliamlarının yoğunlaştığı bir aydır. 12 Mart Gazi, 16 Mart Beyazıt ve Halepçe, 31 Mart Kızılderle katliamları bahar döneminin önemli mücadele günleridir. Dinci-gerici AKP'nin, devletin geçmişte gerçekleştirdiği bu katliamların üzerini örtmeye ve istismar etmeye yönelik oyunlarını bozmak ve son dönemde artan

katliamların hesabını sormak üzere bu günleri en iyi biçimde değerlendirmek gerekmektedir. Bu mücadele günlerinde "Katil devlet hesap verecek!", "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganları güçlü bir biçimde yükseltilebilmelidir.

Bahar döneminin devrimci günlerinin her birinin farklı bir tarihsel anlam ve içeriği bulunsu da, tümü de gündemleri ve güçleri bakımından bir mücadele sürecinin parçalarıdır. Bu sürecin finali ise kuşkusuz 1 Mayıs'tır. İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü

olan 1 Mayıs'ta temelde iki sınıf karşı karşıya gelirken, işçi sınıfıyla kader birliği yapan emekçiler ile diğer ezilen toplumsal kesimler de 1 Mayıs alanlarında talep ve özlemleriyle yer alacaklardır. Geçtiğimiz yılın 1 Mayıs'ı, özellikle Taksim 1 Mayıs'ı bu bakımdan çarpıcı bir tablo sunmuştu. Devrimci havanın egemen olduğu 1 Mayıs alanında işçi sınıfı ve tüm ezilenler buluşmuş ve onbinlerin katıldığı görkemli bir kitle gösterisi gerçekleştirmişlerdir. Bu 1 Mayıs'ta, geçen yılı da aşan daha güçlü, daha kitlesel ve daha devrimci bir 1 Mayıs gerçekleştirildi. Bu yılın 1 Mayıs'ında

başlayarak bahar günlerini kitlesel ve devrimci bir 1 Mayıs hedefine bağlamalıyız.

Önemle vurgulamak gerekir ki, baharı kazanmak, bugün işçi sınıfına, emekçilere, Kürt halkına, ilerici ve devrimci güçlere "kara kıyı" yaşatan sermaye iktidarına karşı güçlü bir mücadele barikatı örmek, faşist baskı ve zorbalıkla kurulmaya çalışılan ablukayı yarmak demektir. Bu doğrultuda siyasal ve moral kazanımlar elde etmek, mevziler kazanmak demektir. Yani rüzgarı tersine çevirmek, düzenin karanlığını emeğin ve devrimin baharıyla yanıtlamak demektir. İşte tüm çaba ve enerjimizi hasredeceğimiz temel amaç bu olacaktır.

Bu amaç doğrultusunda ilerlemek için en önemli ihtiyaçlardan birisi, ilerici ve devrimci güçlerin mücadele görevlerini omuzlamak üzere ortak hareket etmesidir. Özellikle yoğunlaşan faşist baskı ve zorbalığın yakıcılaştırdığı bu ihtiyacı karşılamak üzere bahar dönemi gerçek bir fırsata dönüştürülebilir. Baharın devrimci günlerini etkin ve yaygın bir seferberliğe konu etmek, olabildiğince kitlesel ve militan bir kitle katılımını gerçekleştirmek gibi temel hedefler üzerinden gerçekleştirilecek bu birliktelik, elbette bahar günlerinin sınıfsal ve tarihsel özünü karartacak her türden yaklaşımı dışlamak durumundadır.

Baharı kazanmak üzere örgütlenecek birleşik mücadele zeminlerinin en işlevsel olanı ise, alanlarda kurulmuş, sınıf ve emekçileri örgütlemeye odaklanmış platformlardır. Siyasal öznelerin kurumsal birliklerinden farklı olarak, ileri ve öncü işçi ve emekçilerin katılımını sağlamak üzere kurulacak bu türden öncü sınıf-kitle-gençlik inisiyatifleri baharı kazanmanın anahtarı olacaktır. Düzenin çok yönlü saldırılarının uyarıp mücadeleye ittiği toplumsal güçler böylece mücadelenin kitleselleşip yaygınlaşmasında önemli bir rol oynayacaklardır.

Komünistler bulundukları tüm alanlarda baharı kazanmak üzere kendi faaliyetlerini yürütürlerken, bu türden birleşik mücadele zeminlerini oluşturma, mevcut olanları bahar döneminin gündemleri çerçevesinde harekete geçirme çabası içinde olacaklardır.

DİSK Genel Kurulu yaklaşıyor...

Sermayenin saldırılarına karşı sınıfın mevzilerine sahip çıkalım!

Sermaye devleti ile AKP iktidarı ekonomik, sosyal, siyasal alanlarda taarruza geçmiş; işçi sınıfı ve emekçilere, Kürt hareketine ve halkına, ilerici ve devrimci güçlere soluk aldirmamaya odaklı bir politika izliyor. Baskı ve zorbalık öyle bir noktaya varmış ki, burjuva medyada “çatlak ses” çıkaranlar bile, ya doğrudan AKP şefleri ya da hükümet borazanı dinci medya tarafından hedef gösterilmekte, kimi zaman cemaatin savcılar tarafından kovuşturmalara maruz kalmaktadırlar.

Hal böyleyken, işçi sınıfının hâlihazırdaki temel kitle örgütleri olan sendikalara egemen anlayıştan, kayda değer bir ses çıkmıyor. Dahası kimi zaman lokal direnişler gerçekleştiren işçilere karşı ihanete varan tutumlar da alabiliyor bu anlayışın temsilcileri. Bunun son örneği, zabıta ve kolluk kuvvetlerinin saldırısı altında bulunan direnişçi Maltepe Belediyesi taşeron işçilerine karşı sergilenen alçaltıcı tutumda görüldü. Bu ibret verici örnekte hem Genel-İş hem Belediye-İş sendikalarının alandaki şube yöneticileri işçilere karşı patronun safında yer alarak ne kadar yozlaştıklarını gözler önüne sermiş oldular.

Oysa sermayenin hizmetindeki AKP iktidarı tarafından koordine edilen geniş kapsamlı pervasız saldırıları püskürtmek, ancak militan bir sınıf direnişiyle mümkündür. Durum bu iken, sınıfın baki kalan sınırlı kazanımlarını korumak, bunlara yenilerini eklemek ve sınıfın bunlardan mahrum olan geniş kitlelerini örgütlemek göreviyle karşı karşıya bulunan sendikalar cephesinden tık yok.

Geçen aylar içinde şube ve federasyon kurullarını tamamlayan DİSK’e bağlı sendikalardan da, mücadele açısından anlamlı sesler duyulmadı. Genel kurulları sınıfın mücadele mevzisine dönüştürmekten kaçınan bürokratik kast, her zamanki gibi, koltuk kavgasına tutuştu. Dahası, (Birleşik Metal yöneticilerinin Gebze’deki şube kurulunda yaptıkları gibi) kimi zaman devrimci işçilerin ve sınıf devrimcilerinin kurula katılmasını engellemek için barikat kuracak derecede gericileşti.

Sermayeye karşı barikat kurmak aklının ucundan geçmez ya da yürekleri buna yetmezken devrimci işçilerin önüne barikat kuran bir anlayışın sendikalara egemen olması, yaman bir çelişkidir. Zira bu anlayışla sermayenin saldırılarına karşı direnmek, dahası işçi sınıfını sadece ekonomik demokratik mücadele değil, aynı zamanda siyasal süreçlerde de taraf haline getirmek hayati bir önem taşıırken, bürokratik kast, mevzi direnişleri bile etkisizleştirmeye dayalı bir politika izleyebiliyor.

Bu tabloda “mücadeleci” diye tanımlanan bazı sendika şubeleri olsa da, bunların pratik tutumu, yazık ki çoğu zaman diğerlerine eklemelenmekten öte geçemiyor ya da geçmiyor.

Bu tablonun mimarlarından biri olan DİSK, önümüzdeki günlerde genel kurulunu gerçekleştirecek. Şube ve federasyonların kurullarında yaşananlar, nasıl bir genel kurul gerçekleştirileceğinin ipucunu da veriyor. Yani gündeme koltuk kavgası damgasını vuracak... Oysa sınıfı ve emekçileri hedef alan saldırıların kapsamı, dinci-gerici AKP hükümetinin gemi aızıya alan baskı ve terör politikası, Kürt halkına karşı tırmandırılan kirli savaş ve nihayet bölgesel çatışma ve savaş

tehdidi gündemin ilk sıralarında yer alıyor. Tüm bunlar Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin geleceğini yakından ilgilendiren önemli sorunlardır.

Hal böyleyken, genel kurula hazırlanan DİSK şeflerinin cephesinde düne kadar yaprak kımıldamıyordu. Neyse ki, pervasızlıkta sınır tanımayan AKP, sonunda sendikaların TİS yapma hakkı için yüzde 10’luk barajı aşmış olmaları gerektiğini “hatırlayarak” bu konuda tespit yapılacağını ilan etti. “Ya hükümete destek verin ya TİS hakkınızı elinizden alırım” tehdidini savuran hükümet, en azından DİSK saflarında bir kıpırdanma hissedilmesine neden oldu. İstanbul, İzmir, Ankara ve Adana’da eylem yapan DİSK, nihayet saldırılara boyun eğmeyeceğini ilan etti.

GSS’nin yürürlüğe girmesi, kıdem tazminatı hakkının gaspı, özel istihdam büroları gibi işçi sınıfına kaba köleliği dayatan saldırılara karşı kayda değer bir ses çıkarmayan DİSK şefleri, ancak kendilerini de hiçleştiren bir tehdit görünce hareketlendiler. Bu hareketliliğin ne kadar süreceği, dahası hükümetin bu şantajı bir pazarlık alanına dönüştürme manevrası gündeme gelirse (ki, bunun belirtileri mevcuttur) ne yapacakları henüz belli değil. Vurgulamalıyız ki, bu noktada da belirleyici olan ilerici öncü işçilerin mücadele kararlılığı olacaktır.

Bürokratlardan farklı olarak “makam koltuğu” bulunmayan ilerici öncü işçilerin, sınıfın genel kitlesini de eyleme geçirmek için çaba sarf etmesi gerekiyor; bu gerçekleşirse, bürokratik kast da harekete geçmek zorunda kalabilir. Aksi halde sendikaların, sınıf saflarında biriken öfkeyi soğutmaya endeksli eylemlerle durumu geçiştirmesi işten bile olmayacaktır.

Bu kritik süreçte gerçekleştirilmesine rağmen, DİSK genel kurulunun sınıfın sorunlarının tartışıldığı, sermayenin saldırılarına karşı mücadele kararlarının alındığı, buna uygun hattın çizildiği, gerçekten işçi sınıfının çıkarlarını sermayeye karşı kararlılıkla savunan bir anlayışın yönetime getirileceği bir etkinlik olması beklenemez.

Zira her bürokratik kast gibi, sendika bürokrasisi de statükonun devamını istiyor. Bu ise, sınıfın meşru/militan bir mücadele hattından uzak tutulmasını gerektiriyor. Onlar da biliyorlar ki, böyle bir mücadele hattının pratiğe geçmesi durumunda, işçi sınıfına yabancılaşmış bürokratların o

mevkilerde baki kalmaları mümkün olmayacaktır.

Direnen işçilerin safında yer alması gerekirken patronun kuyruğuna takılan Genel-İş’in bu utanç verici tutumunu sessizlikle geçiştiren bir anlayışın DİSK’in genel kurulunu işçi sınıfının mücadele mevzisine dönüştürmesi beklenemez. Araya bazı hamasi nutuklar sıkıştırılsa da, koltuk kavgası sürece damgasını vuracaktır.

Sürecin bu minvalde işletileceğini öngörmek zor olmasa da, bundan genel kurula ilgisiz kalınması gerektiği sonucu çıkmaz. Tersine hem ilerici öncü işçilerin hem sınıf devrimcilerinin güç ve olanaklarını kullanarak genel kurula müdahale etmek için seferber olmalılar. Verili koşullarda kurulun seyrini değiştirmek mümkün olmasa da, kürsüyü sınıf adına kullanmak, uzlaşmacı bürokratik anlayışı mahkûm etmek ve hayati bir önem taşıyan “sınıfa karşı sınıf” eksenli mücadele çağrısını işçi sınıfı kitlelerine ulaştırmak mümkündür. Burada belirtelim ki, sınıfın çıkarlarını koruma konusunda samimi olan sendikacıların önünde de böyle bir görev vardır.

İşbirlikçi burjuvazi ile AKP iktidarının pervasız saldırganlıklarına, uzlaşmacı kastın sendikalara egemen olduğu bir dönemde maruz kalmak, işçi sınıfı için büyük bir talihsizliktir. Zira bu koşullarda sınıf hem sermayeye hem onun iktidarına hem de sendikalara çöreklenmiş bürokratik kasta karşı mücadele etmek zorundadır. Tıpkı şu anda direniş devam eden Maltepe Belediyesi taşeron işçilerinin yaptığı gibi.

Bu tablodan umutsuz sonuçlar çıkarmak gerekmiyor elbet. Tersine, sermaye ve onun işbirlikçilerinin pervasızlığı arttıkça, işçi sınıfının yıkıcı ve yeniden kurucu gücü de artıyor. Sorun bu potansiyel gücü açığa çıkartıp sonuç alıcı bir mücadeleye sefer edebilmektir. Bu noktada bir kez daha çubuğu sınıfın ilerici öncü kuşağının ve sınıf devrimcilerinin çaba ve enerjisine bükme gerekiyor.

İşçi sınıfı ve emekçilere saldıran iktidara karşı mücadele, sendika yöneticilerini ya işinin hakkını vermeye, yani işçi sınıfının çıkarlarını savunmaya ya da bu kurumları terketmeye zorlayan bir kapsamda yürütülmelidir.

Sınıfın öncüleriyle sınıf devrimcileri şimdiden taban örgütlülüklerini kurarak bu hedefe doğru ilerlemeye başlamakla yükümlüdürler. Aksi halde ne sermayenin saldırıları püskürtülebilir ne de - sendikaları sınıfa yabancılaşmış kasttan arındırmak mümkün olur.

Sermaye saldırıyor sendikaların eli kolu bağlı...

“Sosyal diyalog” politikasının çıkmazı

Son yıllarda sermaye hükümeti AKP, işkolu istatistiklerinin Sosyal Güvenlik Kurumu (SGK) verilerine göre açıklanmasını adeta bir şantaj malzemesi yapmakta. Zira toplu iş sözleşme yetkisi için gereken yüzde 10 barajı kaldırılmadan yayımlanacak olan bu istatistikler, pek çok sendikanın yetkisini kaybetmesine neden olmaktadır. Yüzde 10 barajı düşürülmediği sürece, Türk-İş’e bağlı 33 sendikadan sadece 12 sendika bu hakkını koruyabilecekken, Hak-İş’te ise 11 sendikadan 2’sinin, 40 bağımsız sendikadan da 1’nin toplu iş sözleşmesi yapma yetkisi olacak. 16 sendikanın bağlı olduğu DİSK ise toplu sözleşme yetkisinden tamamen mahrum olacak. Türk-İş’e bağlı Türk Harb-İş, Tes-İş, Demiryol-İş, Türk Deniz-İş, Hava-İş, Haber-İş, Basisen, Türk-Metal, Tarım-İş, Birlik Orman-İş, Türk Maden-İş, Şeker-İş ve Hak-İş’e bağlı Öz Orman-İş ve Hizmet-İş yetki alabilecek.

SGK istatistiklerine göre, hiç yetkili sendikası kalmayacak işkolları ise şöyle: Konaklama, eğlence, gazetecilik, genel işler, inşaat, ticaret, büro, eğitim, kara taşımacılığı, ardiye antrepoculuk, sağlık, ağaç, kağıt, basın yayın, çimento, gemi, petrol, gıda, dokuma ve deri işkolları olmak üzere 17 işkolunda yetkili sendika olmayacak. Bu durumda, işçilerin yüzde 64’ü toplu sözleşme yapamayacak.

“AB ve ILO normlarına uyum” adı altında, 2821 ve 2822 sayılı Sendikalar ve Toplu Sözleşme-Lokavt yasalarında değişiklik yapmak için, sermaye hükümeti 2008 yılından beri hazırlık içindeydi. Bu kapsamda hatırlanırsa geçtiğimiz yıl da Çalışma Bakanı Ömer Dinçer, TİSK yöneticileri ve sendika ağalarının katıldığı bir “Bolu buluşması” yapılmıştı. Sendika ağaları “sosyal diyalog” adı altında 2821–2822 sayılı yasalarda yapılması planlanan değişiklikleri görüşmüşlerdi. Daha öncesinde de “Bursa mutabakatı” olarak anılan bir görüşme gerçekleşmişti. Esasta işçi sınıfının örgütlülüğüne ve haklarına yönelik önemli bir saldırıyı “sosyal diyalogla” karşılayan sendika ağalarının işçi hareketine nasıl bir zarar verdikleri bugün daha açık görülmektedir.

Bu “sosyal diyaloglar” sonucu Üçlü Danışma Kurulu adı altında yapılan bir dizi toplantının ardından hükümet ile işçi ve patron temsilcilerinin Sendikalar Kanunu’nda yapılacak değişiklikler konusunda anlaştığı açıklandı. Böylelikle 12 Eylül zihniyetinin Sendikalar Kanunu’ndan temizlendiği, kanunun ILO standartlarına yükseltildiği iddia edildi. İşkolu barajının binde 5 seviyesine çekilmesi, noter şartının kaldırılması vb. konularında görünürde belli bir anlaşma oldu.

3 ay önce “Toplu İş İlişkileri Kanun Tasarısı” olarak Bakanlar Kurulu’na sevk edilen yasa tasarısı, işkolu barajının ne olacağına dair sendikaların ve patronların farklı görüşleri olduğu ve ekonomiyle ilgili bakanların muhalefeti nedeniyle imzalanmadı. Bu nedenle de tasarı henüz TBMM’ye gönderilmedi.

Bu yasa tasarısında olduğu gibi diğer pek çok yeni saldırıda işkolu istatistiklerini açıklama tehdidi, AKP hükümetinin elinde önemli bir koz oldu. 2009’dan beri süresi 4 kez uzatılan bu istatistik açıklama kozu, sendikaların üye sayısı zaafiyeti nedeniyle sermaye ve devletin elini oldukça kolaylaştırmıştır.

Geçtiğimiz pazartesi günü de işkolu ile ilgili değişiklik yapılmadan, istatistiklerin mutlaka

Sermaye topyekûn saldırmaktadır. Direniş de topyekûn olmalıdır. Sermayenin kölelik dayatmalarına karşı “sınıfa karşı sınıf” tutumunda özetlenecek bir karşı duruş sergilenmeli, fiili-meşru mücadele yolu tutulmalıdır.

açıklanacağı belirtilerek, sendikalar bir kez daha tehdit edilmiş oldu. Sermayenin önümüzdeki dönemde gündeminde olan kapsamlı saldırı paketlerine karşı sendikalar tekrar hizaya sokulmaya çalışıldı.

Sendikalar ne diyor?

Türk-İş baştan beri, TİSK ile tam bir uyum içinde, işkolu barajının düşürülmesini istemiyordu. İşkolu barajının düşürülmesinin işyeri ve meslek sendikalarının önünü açacağı gerekçesiyle istemediklerini söyleyen bu ağalar, esasta işkolu barajını koruyarak saltanatlarını devam ettirmek istiyorlar.

Hak-İş’ in verdiği tepki ise, işkolu barajı düşürülmeden işkolu istatistiklerinin SGK verilerine göre açıklanması konusunda hükümetin sözünde durmamasına bir serzenişten ibarettir.

Yetki hakkı tümünden gidecek olan DİSK ise eylemlere başlıyor. DİSK Genel Sekreteri Tayfun Görgün açıklamasında “AKP hükümeti bunu bilerek yaptı. Barajın binde 5’e düşürülmesinin öngörüldüğü yeni yasa tasarısı ise 3 aydır Bakanlar Kurulu’nda bekliyor. Ortada AKP hükümetinin bilerek isteyerek yarattığı bir kaos var” diyor. Ancak DİSK adına yapılan açıklamada da özde aynı bakış görülmektedir. İşkoluyla ilgili değişiklik karşısında

yasa tasarısına özelde bir itiraz yoktur. Yasa tasarısına, sadece Anayasa’nın 90. maddesi ve ILO sözleşmelerine uygun olup olmamasına göre muhalefet edilmektedir.

Oysa 12 Eylül cuntası ürünü, 2821 sayılı “Sendikalar Yasası” ile 2822 sayılı “Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Yasası”nın değişmiş son halinde, esasa ilişkin sorunlar ortadan kalkmıyor. Kuşkusuz yasa tasarısının kimi maddeleri (sendika üyeliğinde noter şartının kaldırılması, sendika üyeliği için yaş sınırının 15’e düşürülmesi vb.) kısmen iyi olsa dahi son değişiklikte işkolu barajı tamamen kaldırılmıyor. Grev hakkına yer verilmediği gibi, dünya üzerinde sadece Türkiye’de varolan işyeri barajı uygulaması da devam ediyor.

Şimdiye dek sendikalar kanunuyla ilgili bu gibi değişiklikler için etkin bir mücadele örgütlemek yerine, sermaye ve hükümet temsilcileri ile masa başında “sosyal diyalog” kurmayı tercih eden DİSK yöneticileri ise şimdi eylem yolunu tutuyor. DİSK’in seçeneksiz kaldığı bu saldırı karşısında eylem yolunu tutmasının geç bir adım olduğunu belirtmek gerekir. Kaldı ki ortada dişe dokunur bir eylem takvimi de bulunmamaktadır. İllerde Çalışma Bakanlığı önünde temsilciler düzeyinde yapılan eylemlerle sınırlıdır.

Binlerce DİSK üyesi işçiyi etkileyen böylesi bir saldırı karşısında tabanın gücünü açığa çıkartmak yerine, yine yöneticilere ve temsilcilere sıkışan

eylemler yapılıyor. Belirtmek gerekir ki bu eylemler hükümetin vaadedilen anlaşmaya uyması için yapılıyor. Bu olmadığında ortada ne yapılacağına dair bir açıklama da yok. İşkolu barajının düşürülmesini ya da düşürülmemesini sermaye devletinin bakanlarına havale eden bu anlayış gereği, hala meclis koridorlarında çözüm aranmaktadır.

Sendikalar yasasının değişikliği gündeme getirildiğinden beri ortaya fiili-meşru bir mücadele hattı konulmadı. Tüm bu süreç boyunca, kendisini etkileyen bu saldırı yasaları tartışılırken, işçiler hiç sahneye çık(a)madılar. Sendikal bürokrasi onlar adına eylem ya da açıklama yapmakla yetindi. Çoğu işçinin bu yasa tasarısının kapsamından dahi habersiz olduğunu söylemek abartı olmayacaktır.

Geçmişin mücadele birikimine yaslanan DİSK'in, sermayenin saldırıları karşısında şimdiye dek aldıkları tutumlar hala hafızalardadır. Bu süreçte masa başında diyaloglarla sorun çözen ya da cumhurbaşkanının vetosuna endekslenen bekleme tutumlarıyla gelinmiştir. Mücadeleyi bu dar sınırlara sıkıştıran ve esasta mücadelenin önünde bir engele dönüşen bu sendikal anlayışın temsilcileri gelinen bu son durumun da bizzat sorumlularındandır.

Sendikalar yasasının tüm anti-demokratik uygulamalardan arındırılması, örgütlenmenin önündeki tüm engellerin ve grev yasalarının kaldırılması, lokavt kanununun iptali gibi taleplerle mücadeleyi büyütmek yerine, birtakım sınırlı uzlaş konularında anlaşılmış, ancak şimdi görüldüğü gibi hükümet bunu fazla da ciddiye almamıştır. İşçi sınıfının bağımsız çıkarlarını gözetken talepler ileri sürülmemiş, iş sosyal diyaloga kaldığı için birtakım uzlaş konularıyla, (bunun adı aslında işçi hareketi adına tavizdir) bugüne gelinmiştir. Kuşkusuz girişilen her mücadelede ortaya sürülen taleplerin hepsi karşılanmayabilir. Ancak gerçek şu ki “*doğru bulduğumuz her şeyi ilke olarak istemeliyiz. Ve ancak gücümüz daha çoğuna yetmezse elde edebildiğimizi alırız. İstemlerimizde ne kadar yetingen olursak hükümet bağışlarında o kadar yetingen olur.*”(*)

Topyekûn saldırıya topyekûn direniş!

Sermaye ve devletin saldırıları sadece örgütlülüğe yönelik olmayacaktır. Özel istihdam büroları, UİS'te belirtilen esnek üretim uygulamaları ve diğer saldırılar (kıdem tazminatı, bölgesel asgari ücret vb.) sınıfın haklarını yok ettiği gibi örgütlenmenin de koşullarını fiilen kaldıran saldırılardır. Sermaye topyekûn saldırmaktadır. Direniş de topyekûn olmalıdır. Sermayenin kölelik dayatmalarına karşı “sınıfa karşı sınıf” tutumunda özetlenecek bir karşı duruş sergilenmeli, fiili-meşru mücadele yolu tutulmalıdır. Bu saldırıları püskürtebilmenin ve işçi hareketinin önündeki engelleri aşmanın yolu yeni 15-16 Haziranlar, yeni Kaveller yaratmaktan geçmektedir. Yapılması gereken tabandan hareketin örgütlenmesi, üretimden gelen gücünü kullanabilmesidir.

(*) (*Lenin, Seçme Eserler, s.81-83*)

DİSK saldırılara karşı alanlara çıktı...

“Sendikal haklarımız engellenemez!”

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK), sendikaları ve sendikal hakları tehdit eden yasal düzenlemelere karşı 31 Ocak günü birçok kentte alanlara çıktı. DİSK, “Sendikal haklarımız engellenemez!” şiarıyla eylemler gerçekleştirdi.

‘Toplu İş İlişkileri Kanunu’ adıyla tek bir metinde birleştirilen 2821 sayılı Sendikalar Kanunu ile 2822 Sayılı Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Kanunu’nun değiştirilmesi konusunda sürdürülen çalışmaların eksik, yetersiz ve sorunlu halleriyle sürüncemede bırakıldığını vurgulayan DİSK üyeleri, Ankara’da Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı önüne yürüyüş gerçekleştirdiler.

DİSK’liler, İstanbul, Adana ve İzmir’de de Bölge Çalışma Müdürlüğü binaları önünde basın açıklamaları yaptılar.

İstanbul

Saraçhane’deki Fatih Parkı’nda bulaşan DİSK’e bağlı sendikaların üye ve yöneticileri Unkapanı’nda bulunan Çalışma Bölge Müdürlüğü önüne yürüyüş gerçekleştirdiler.

Basın açıklamasını DİSK Örgütlenme Daire Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu okudu. Açıklamada, emekçilerin hak ve özgürlüklerini daha da kısıtlamak için “demokratikleşme” adı altında yoğun çalışmaların yapıldığını belirtilerek, 3 yıldır açıklanmayan işkolu istatistikleri açıklandığı takdirde yalnızca 12 sendikanın toplu iş sözleşmesi için yetki almasının söz konusu olduğu hatırlatıldı.

Yapılan her açıklamada DİSK’in hiçbir sendikasının “baraj”ı aşamayacağının üzerinde durulduğu ve bu uygulamadan yalnızca DİSK etkilenecekmiş gibi bir hava yaratılmak istendiği belirtilerek, DİSK’in hedef gösterildiği söylendi. Bu duruma neden olarak, DİSK’in Bakanlar Kurulu’nda bekletilen yasa taslağına muhalefet etmesi gösterildi.

DİSK’in tehditlerle ilk kez karşı karşıya kalmadığına da değinilen açıklamada, DİSK üyelerinin saldırılar karşısındaki azmi ve mücadelesiyle engellerin aşıldığı vurgulandı.

Ankara

Bahçelievler’deki TRT Arı Stüdyoları önünde buluşan DİSK’e bağlı sendikaların üye ve yöneticileri ile destekçi güçler Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı önüne yürüdü.

Yürüyüşe Türk-İş’e bağlı Türkiye Gazeteciler Sendikası Başkanı Ercan İpekçi ve Basın-İş Sendikası Genel Başkanı Yakup Akkaya ile KESK Merkez Yürütme Kurulu üyeleri de katıldı. Bakanlık binası önünde basın açıklamasını DİSK Genel Sekreteri Tayfun Görgün yaptı.

Basın açıklamasının ardından, Görgün ve DİSK yöneticilerinden oluşan bir heyet Çalışma Bakanı Faruk Çelik’ten gelen talep üzerine bakanlık binasına giderek burada bir görüşme gerçekleştirdi.

Adana

İnönü Parkı’nda toplanan DİSK’liler Adana Bölge Çalışma Müdürlüğü önüne yürüdü. İlerici ve devrimci güçlerin de destek verdiği yürüyüş sonrasında basın açıklaması DİSK Çukurova Bölge Temsilcisi Kemal Arslan tarafından okundu. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı eylem basın açıklamasının ardından son buldu.

İzmir

DİSK Ege Bölge Temsilciliği’nin çağrısıyla Kemeraltı Girişinde toplanan DİSK üye ve yöneticileri, “ILO normları uygulansın - Yeter Artık - İnadına sendika inadına DİSK” yazılı pankart açarak Çalışma Bölge Müdürlüğü’ne yürüdüler.

DİSK Ege Bölge Temsilcisi ve Birleşik Metal-İş İzmir Şube Başkanı Ali Çeltekin tarafından basın açıklaması okundu.

DİSK’e bağlı sendikalardan Genel-İş, Birleşik Metal-İş, Sosyal-İş ve Lastik-İş İzmir şubelerinin katılım gösterdiği eyleme KESK’e bağlı Tüm Bel-Sen İzmir Şubeleri, BES İzmir Şubesi yönetim kurulu üyeleri, işyeri temsilcileri ve üyeleri “Grevsiz toplu sözleşme, toplu sözleşmesiz sendika olmaz / KESK İzmir Şubeler Platformu” pankartı açarak destek verdiler.

Kızıl Bayrak / İstanbul - Ankara - Adana - İzmir

Roboski katliamının gösterdikleri

Sermaye devleti 28 Aralık akşamı Şırnak'ın Uludere ilçesinin Roboski Köyü'nde bir katliam gerçekleştirdi. Katliamda 34 Kürt köylüsü katledildi. Bu katliamın ardından Kürt halkı Kürdistan'ı eylem alanına çevirdi. Çok geçmeden katliama ilişkin gerçekler tüm çıplaklığı ile ortaya çıktı.

Roboski katliamına ilişkin ortaya çıkan gerçekler üzerine sermaye düzeni harekete geçti. Kirli savaşta yaşanan katliamların son örneği olan Uludere katliamını örtbas etmeye çalıştı. Genelkurmay ve AKP hükümeti sözcüleri arka arkaya açıklamalar yaptılar. Katliama ilişkin bir rapor hazırlandı.

Roboski katliamına ilişkin olarak Tayyip Erdoğan bir yandan üzüntüsünü dile getirirken, öte yandan Gediktepe ve Hantepe olaylarını örnek vererek katliama haklılık kazandırmaya çalıştı. Katliamı deşifre eden dinci basının dışındaki basını suçladı. AKP hükümetinin diğer elamanları da katliamı mazur göstermeye dönük yalanları ardı ardına sıraladılar. Genelkurmay Başkanlığı'ndan da benzer açıklamalar yapıldı.

Son olarak yalan korosuna Meclis Başkanı Cemil Çiçek de katıldı. Cemil Çiçek yaptığı açıklamada şunları söyledi: *“TSK, bu operasyonlarda, sivillere zarar vermemek için her türlü hassasiyeti gösterdi. Bu kadar çok operasyona rağmen sivil can kaybı olmadı. Bize verilen bilgilerde, terör örgütü dışında siviller yaşamıyor o bölgede. Yerleşim bölgelerinin dışına yapılmış operasyon. Bu yetki kullanıldığından beri, bu bölgede hava kuvvetleri de kara kuvvetleri de operasyon yaptı. Bugüne kadar sivillere zarar vermeme noktasında devlet olarak ve güvenlik güçleri olarak azami hassasiyet gösterildi.”* Cemil Çiçek bu açıklamalarının ardından devletin gerekirse özur dileyeceğini belirtti.

Yarım ağızla özürden bahseden Cemil Çiçek, kirli savaşın Kürt halkına zarar vermemesi için kirli savaş şebekelerinin hassasiyet gösterdiğini dile getirdi. Kürt hareketini hedefe çaktı. Bu bile, Cemil Çiçek'in üzüntüsünü belirten ifadelerinin hiçbir inandırıcılığı olmadığını açık kanıttır.

Roboski katliamı ile ilgili olarak hazırlanan raporda da katliam meşrulaştırılmaya çalışıldı. Devleti aklama hedefi temel alındı. Raporda **“Türkiye'ye komplo düzenlendi”** saptaması yapıldı. Komployu düzenleyebilecek güçte olarak tanımlanan iki bölge hedefe çakıldı. Bu yaklaşım ABD emperyalizminin kirli bölge politikasına taşeronluk yapma hedefi doğrultusunda İran ve Suriye'nin hedefe çakılmasıyla doğrudan bağlantılıydı.

Roboski katliamı da böylesi bir bölgede yine özel kirli savaşın topyekûn kılındığı ve hedefinde Kürt halkının bulunduğu bir süreçte gerçekleştirilmiştir. Bu katliamın ayak sesleri, kirli savaşın daha da tırmandırılacağına dair emareler düzen sözcülerinin daha önce yaptıkları açıklamalarda yer almıştır.

Roboski katliamı tamamen bilinçli bir şekilde yapılan ve planlanan, Recep Tayyip Erdoğan'ın “on gün önce gelen bilgi” diyerek itiraf ettiği bir katliamdır. Katliamın gerçekleştiği gün yapılan MGK toplantısında yapılan tartışmalar ve alınan kararlarda, yine Roboski katliamının altında sermaye devletinin imzasının bulunduğu gerçeğinin açık kanıtıdır.

Türk devletinin sözcülerinin yapmış oldukları açıklamaların tümünde Kürt halkına aba altından sopa gösterilmiştir. Kürt halkına yönelik baskıların

daha da artacağı katliamdan sağ kurtulanlar hakkında soruşturma açılmasıyla açık hale gelmiştir. Daha önce de Kürdistan özel güvenlik bölgesi olarak ilan edilmiş, seçilmiş belediye başkanları, milletvekillerinin de içinde yer aldığı binlerce Kürt tutuklama terörüne maruz kalmıştır. Tüm bu saldırılara büyük çaplı askeri operasyonlar, cinayetler ve katliamlar eşlik etmiştir.

Roboski katliamına ilişkin olarak soruşturma açılacağına dair açıklamaların hiçbir inandırıcılığı yoktur. Türk devleti Kürdistan'da yaklaşık 30 yıldır sürdürdüğü kirli savaşta birçok katliama imza atmıştır. Bu vahşet dolu yılların hesabını sermaye devletinin hiçbir görevlisi vermemiştir. Bu vahşet

dolu yıllarda görev alan cumhurbaşkanları, başbakanlar, bakanlar, genelkurmay başkanları, OHAL valileri, cinayetlerin sorumlusu katiller yargılanmamıştır. Roboski katliamını gerçekleştirenlerin de sırtları sıvazlanacak, elleri soğutulmayacaktır.

Özelde Roboski katliamı, genelde Kürt halkına yönelik olarak yoğunlaştırılan saldırılar, döne döne düzenin Kürt halkına yönelik imha politikasını doğrulamaktadır. Bunu Kürt halkına en etkili şekilde anlatmanın, ona karşı devrimci görevleri yerine getirmenin yolu, tırmandırılan katliam politikalarına karşı mücadeleyi yükseltmekten geçmektedir.

Katliamcılığa raporlu örtü

34 Kürt köylüsünün hayatını kaybettiği Uludere katliamına ilişkin soruşturma sürerken hazırlanan ve Başbakanlık'a gönderilen bir raporda “Türkiye'ye komplo düzenlendi” denildi.

Katliam için iki bölge ülkesinden özellikle şüphelenilmesi gerektiği belirtilirken “Olay nasıl oldu, kime fayda sağladı?” ve “Olayın muhtemel sonuçları nasıl olacaktır, olaya dair temel tespitler ve çözüm önerileri” başlıkları da gündeme alındı.

Katliamın “tuzaklama” olarak nitelendirildiği raporda “Çıplak gözle bakıldığında olay kaçakçı-köylülerin savaş uçakları tarafından bombalanması olarak görünse de derin bir hadiseyle karşı karşıya olduğumuz muhakkaktır” deniliyor.

Katliamın arkasında olduğu iddia edilen ülkelere ilişkin “Bölgede bu nitelikte ve ölçekte bir olay tasarlayacak iki ülke vardır” ifadelerine yer verilen raporda “çözüm” için de öneriler sıralanıyor.

Rapor katliamcı sermaye devletinin katliamdaki sorumluluğunu örtbas edeceğini gösteriyor. Uludere katliamının gündemden düşmesi için elinden geleni yapanlar, bu kez de sorumluluğu belirsiz “dış güçlere” atarak mağdur rolü oynamaya çalışıyor.

Güncel gelişmeler ışığında...

Yargı ve adaletin sınıfsal karakteri

Son süreçte gündemde sıkça yer tutan ve tartışılan özel yetkili mahkemeler, siyasi cinayet davaları (**Hrant Dink, Alaattin Karadağ**), yargı paketi vb. konulara ilişkin tartışılanlar yargının bağımsızlığı üzerine söz söylemeyi gerektiriyor. Buradan hareketle yargının ne olduğuna ilişkin açıklık getirmek, düzenin adalet-yargı anlayışını hedef tahtasına çakmak bir ihtiyaç olarak duruyor ortada.

Sınıflı toplumlarda hiçbir kurum ya da kuruluş “sınıflar üstü” ya da sınıfsal çelişkilerden bağımsız değildir. Temel çelişkinin emek-sermaye çelişkisi olduğu kapitalist toplumda da aynı durum geçerlidir. Zira tarihsel sürecin belirli bir aşamasında ortaya çıkan kapitalist üretim tarzı ile birlikte sınıfsal çelişkiler ve çatışmalar kapitalizm öncesindeki sınıfsal karşıtlıklar ve çatışmalardan daha keskin ve nettir. Hal böyle olunca kapitalist düzende devlete-somutta ise mahkemelere, meclise ilişkin söylenen “sınıflar üstü” vb. söylemler kaba bir yalan ve aldatmacadan ibarettir.

Bütün dünyada devletin bir bütün olarak sermaye sınıfının çıkarlarına hizmet ettiği, tüm kurumlarının da bu hizmet doğrultusunda ve uyum içinde çalıştığını saklamaya çalışır burjuva düzeni. İlköğretimden itibaren devletin “sınıflar üstü” bir kurum olduğu, cumhuriyet rejimi ile halkın vekiller seçerek meclisi belirlediği, seçime katılan parti ya da partilerin vekil sayısına göre hükümet kurarak devleti halk adına yönettiği, diğer taraftan yargının da “bağımsız” mahkemelerce gerçekleştirildiği ve nihayetinde yasama-yürütme-yargının kuvvetler ayrılığı ilkesine dayanılarak birbirlerinden bağımsız çalıştıkları safasatısı bilinçlere kazınmaya çalışılır.

Sermaye işçi sınıfı ve emekçi kitleleri sınıf mücadelesinden uzak tutmak için okulda, kışlada, ibadethanelerde sürekli olarak sınıfsal karşıtlıkların üstü örtülerek “millet”, “din kardeşliği” vb. kavramlar ile zihinleri bulandırmaya çalışır. İktidarı kaybetmemek adına işçi sınıfını sınıf mücadelesinden alıkoymak için bu yapılır.

“Yargı bağımsızlığı” aldatmacası ve adaletin sınıfsal karakteri

Kapitalist devletin iç işleyiş mantığına baktığımızda “yargının bağımsızlığı”nın ne kadar saçma bir ifade olduğu görülür. Yargılama dediğimiz kavram mevcut yasalara dayanılarak yapılmakta, meclis ise yasaları çıkarmaktadır. Bu düzenlemeler hükümet eliyle sürdürülmekte, yasalara uymayanlar ise “bağımsız” denen mahkemeler tarafından yargılanmaktadır.

Mahkemeler gibi Hâkimler Savcılar Yüksek Kurulu (HSYK) da sanki özerkmiş, düzenden bağımsızmış gibi gösterilmektedir. Son süreçte HSYK ile ilgili birtakım değişikliklerin bugünkü sorunların kaynağı olduğu ve yargının siyasallaştığına dair yaygara koparan ulusalcı cenah sanki AKP yargıya müdahale etmeden önce yargı siyasal değilmiş gibi bir tablo sunuyor. Olan şudur ki ezelden beri siyasal olan yargı sadece düzen içi iktidar kavgasının ardından el değiştirmiş, dinci-gerici AKP’nin eline geçmiştir. Yargının siyasallığını görmek için hem tarihte hem de güncel planda yaşanan gelişmelere bakmak yeterlidir. Bugün Özel Yetkili Mahkemeler ve Ağır Ceza Mahkemeleri tarafından yerine getirilen siyasal yargılama ve infazlar; 1920’lerde İstiklal Mahkemeleri, 1980’li yıllarda sıkıyönetim

mahkemeleri, 2000’li yıllara kadar olan süreçte ise Devlet Güvenlik Mahkemeleri tarafından gerçekleştiriliyordu. Geçmişten bugüne, kurulu devlet düzenini korumak için yargı daima siyasal bir kurum olarak işlemiş ve adı değişse de bu amaçla özel olarak mahkemeler kurmaktan geri durmamıştır sermaye düzeni.

Düzenin bütün kurumları bugün bir ahenk ve uyum içinde çalışmakta, günümüz koşullarında olduğu gibi düzen içi çatışmalar bu durumu çok fazla etkilememektedir. Mahkemeler ve yargı sınıfsal tavrını ortaya koymakta, koruyup kollamakla mükellef olduğu sermaye sınıfının çıkarlarına uygun davranmaktadır.

İşçiler “anayasal hak” olarak ifade edilen sendikal çalışma yürüttüklerinde patron tarafından işten atılmakta, açılan davalar ise yıllarca sürebilmektedir. Mahkeme süreci uzatılarak patronlar korunup kollanmaktadır. İş cinayetlerinin ardından açılan davalarda (**Davutpaşa, OSTİM** vb.) sorumlular aklanmakta, davalar ya göstermelik biçimde bitirilmekte ya da sürüncemeye bırakılmaktadır. Madenlerde, tersanelerde, fabrikalarda oluk oluk işçi kanı akıtanlar mahkeme salonlarında ellerindeki kanı savcılarının ve mahkeme heyetinin ellerine döktüğü suyla yıkamaya çalışmaktadırlar. Düzen yargısı efendilerine kol kanat germektedir.

Öte yandan düşünce ve ifade özgürlüğü günümüz koşullarında tamamen ortadan kalkmış, gazetecilik faaliyetleri dahi “terör” kapsamında değerlendirilmekte, basılmamış kitaplar toplatılarak yazarı “örgüt yöneticiliği”nden yargılanmaktadır. Muhalif olan herkesin sesi boğulmaya çalışılmakta, yalnızca duymak isteyenler mahkeme salonlarından taşan sesleri duyabilmektedir.

Hrant Dink davasından örgüt çıkmaması da yine düzen yargısının işlevi ve misyonu hakkında bir fikir vermektedir. Düzen mahkemeleri bugüne dek birçok davada olduğu gibi **Hrant Dink** davasında da katilleri aklama yolunu tutmuş, ortada bir cinayet duruyorken “örgüt yok” hükmü vermiştir. Diğer yandan parasız eğitim talebi ile eylem yapan, yeri geldiğinde oturduğu iki göz gecekonduğunu yıktırmamak için direnenler “terör örgütü” üyesi ilan edilmekte, mahkemeler uşaklığını yaptığı sınıfın isteklerine göre anında örgüt yaratmaktadırlar. Yani mahkemeler örgütler için de bir araçtır.

de. Tabii istediğinde de yok eder.

2009 yılında sokak ortasında polisler tarafından yaralı halde infaz edilen TKİP militanı **Alaattin Karadağ** davasının 6. duruşması geçtiğimiz haftalarda gerçekleşti. Karadağ eli kanlı katiller tarafından sokak ortasında alçakça katledilmiş, açılan davada ise düzen katillerini aklamak için deliller yok edilmiştir. Olay gününe ait bölgedeki MOBESE kayıtları ve işyerlerine ait kamera kayıtları yok edilmiştir. Ortada polis teşkilatı tarafından işlenmiş organize bir cinayet duruyorken **Hrant Dink** davasında örgüt “bulamayan” düzen mahkemeleri **Alaattin Karadağ** davasında da delillerin yok edilmesine zemin hazırlamaktadır. Burada da bir kez daha düzen mahkemelerinin ve savcılarının sömürü düzeninin çıkarlarına göre kimi zaman delil yaratarak kimi zaman da delilleri yok ederek çalıştığını görmüş oluyoruz.

Yargının ne kadar “bağımsız” olduğu bu kadar açıktır. Kapitalist düzen sınıfsal çelişki ve çatışmaların her geçen gün daha da keskinleştiği, hayata siyasal ve sınıfsal bir pencereden bakanların kolayından görebileceği yalın bir gerçektir. Günümüz koşullarında adalet burjuva adalet anlayışıdır. Kokuşmuş kapitalist düzen sömürü, baskı ve zorbalıkla ayakta durur ve onun adaleti de bu adaletsizliğin meşrulaştırılmasından başka bir işe yaramaz.

Kokuşmuş burjuva düzenin adaletine karşı yaşıyor proletaryanın devrimci adaleti!

Adaletli bir düzen ancak işçi sınıfının siyasal iktidarı ile güvence altına alınabilir. Sermayenin iktidarı alaşağı edilmeksizin adil bir yargılama ve adalet sistemine kavuşmak olanaklı değildir. Adalet, hukuk ve yargı gibi kavramlar sınıflı toplumlar var olduğu sürece her zaman sınıfsal bir karakter sahibi olacak. Fark şuradadır ki proletarya diktatörlüğü koşullarında da adaletin bir sınıfsal karakteri olacak fakat bu adalet sermayenin adalet anlayışından farklı olacak. Zira toplumun çoğunluğunun siyasal iktidarı elinde bulundurduğu sosyalizmde bu çoğunluğun çıkarlarına göre hareket edilecektir. Öte yandan sermayenin adalet anlayışında ortaya çıkan haksızlığın ise zerresi bile yaşanmayacaktır.

Civan Yiğit

Kapitalist sömürüye, eşitsizliğe, gericiliğe ve şiddete karşı

8 Mart'ta mücadele alanlarına!

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü yaklaşıyor. 102. yılını kutlayacağımız 8 Mart, ücretlerin yükseltilmesi, çalışma saatlerinin düşürülmesi, “Eşit işe eşit ücret!” talepleriyle greve çıktıkları için sermayenin kolluk güçleri tarafından yakılarak katledilen kadın işçilerin anısına adanmıştır.

8 Mart, çifte baskı ve sömürüye, eşitsizliklere karşı emekçi kadınların mücadele günüdür. Bu nedenle emekçi kadınlar, 8 Martlar'da dünyanın dört bir yanında, erkek sınıf kardeşleriyle omuz omuza sokaklara çıkıyorlar. Sömürsüz bir dünyada eşit, özgür ve insanca yaşama isteğini haykırıyorlar.

8 Mart emekçi kadınların kanlarıyla kızıştırdıkları bir mücadele günü olarak tarihe geçmiştir. Ancak burjuvazi, tıpkı 1 Mayıs gibi, 8 Mart'ın da bir mücadele günü olduğu gerçeğini karartmak için elinden geleni yapıyor. 8 Mart'ı “şenlikli-hediyeli bir kadınlar günü”ne çevirmeye çalışıyorlar. Tüm çabalarına rağmen, 8 Martlar'da emekçi kadınların öfkesinin sokaklara taşmasına, onların mücadele alanlarına çıkmasına engel olamıyorlar.

Kardeşler!

Bu yılın 8 Martı'nda sokaklara çıkmak için her zamankinden çok nedenimiz var.

İşçi ve emekçi kadınlar, erkek sınıf kardeşlerinden farklı olarak, daha katmerli bir sömürüye ve ayrımcılığa maruz kalıyorlar. Ağır çalışma koşullarında, daha düşük ücretlerle ve uzun saatler boyunca çalıştırılıyorlar. İş güvenceleri olmadığı için, öncelikle kadın emekçiler kapının önüne konuluyor. Burjuvazi ve uşakları yeni kölelik yasalarıyla bu durumu daha da ağırlaştırmanın hazırlıklarını yapıyorlar. Tüm bunlara karşı, “İnsanca yaşamaya yeterli vergiden muaf asgari ücret!”, “7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!”, “Eşit işe eşit ücret!”, iş güvencesi vb. taleplerle **8 Mart'ta mücadele alanlarına** çıkmalıyız!

İkinci cins sayılan kadın emekçiler sadece fabrikada değil evde de sömürülmektedir. Kapitalizmin kaynaklık ettiği bu çifte sömürü, güç kazanan dinsel gerici ideoloji sayesinde alabildiğine meşrulaştırılmaktadır. 8 Mart'ta yükselteceğimiz şiarlardan biri de “Çifte sömürüye hayır!” olmalıdır.

Kadın bedenini alınıp-satılan bir metaya çeviren kapitalizm, aynı zamanda “namus” adı altında kadına yönelik şiddeti de teşvik etmektedir. Devlet eliyle örgütlenen gericilik yoluyla kadına yönelik şiddet meşrulaştırılmakta ve yeni boyutlar kazanmaktadır. Son yıllarda tırmanan kadına yönelik şiddetin kaynağı sermaye devleti ve dinci-gerici parti AKP'dir. Gericiliğe ve şiddete karşı sermaye devletinden ve hizmetindeki AKP'den hesap sormak için de **8 Mart'ta alanlara** çıkmalıyız!

Kapitalist krizlerin olduğu gibi kirli savaşların faturasını da öncelikle emekçi kadınlar ödemektedir. Bugün emperyalizmin taşeronluğuna soyunup ülke

topraklarına füze kalkanı kuran sermaye devleti, bölgede gerici bir savaş ve saldırganlık politikası izlemektedir. Bu suça alet olmamak ve savaşların çok yönlü faturasını ödememek için **8 Mart alanlarında**,

“Emperyalist saldırganlığa hayır!” şiarını yükseltmeliyiz!

Sermaye devleti kardeş Kürt halkına karşı kirli bir imha savaşı yürütüyor. Bu savaşın bedelini ağır bir

biçimde ödeyen Kürt emekçi kadınları, bir de ulusal baskı ve eşitsizliğin cenderesi altında eziliyor. Kardeş Kürt emekçi kadınlarının yanında olduğumuzu göstermek, sınıfsal ve cinsel baskının yanında ulusal baskı ve eşitsizliğin de son bulmasını talep etmek için **8 Mart'ta alanlara** çıkmalıyız!

Emekçi kadın üzerindeki baskı, sömürü ve eşitsizliğin kaynağında özel mülkiyet düzeni, yani

burjuvazinin üretim araçları ve toplumsal zenginlikler üzerindeki mülk sahipliğine dayanan kapitalizm duruyor. Kapitalizm yıkılmadan, üretim araçları ile toplumsal zenginlikler toplumun malı haline getirecek olan sosyalizm kurulmadan özgürlük ve eşitlik mümkün değildir. O halde, kapitalist düzene karşı sosyalizm bayrağını yükseltmek için **8 Mart'ta mücadele alanlarına!**

Kardeşler!

8 Mart'ta alanlara çıkarak, baskıya, sömürüye, eşitsizliğe, gericiliğe, şiddete ve saldırganlığa karşı hep birlikte mücadele şiarlarını haykırmalıyız. “Gündüzlerinde sömürülmeyen, gecelerinde aç yatılmayan” sömürsüz, eşit ve özgür bir dünya için mücadele bayrağını yükseltmeliyiz!

Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü! Kahrolsun kapitalizm, yaşasın sosyalizm!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)

Kadının kurtuluşu sosyalizmde!

Kadına yönelik şiddet yaşamımızın her alanında karşımıza çıkıyor. Evde, işte, sokakta yani her an şiddete uğrama riskiyle yaşıyoruz. Kadına yönelik şiddetin suç olması ve toplumun gündemine oturması yürütülen mücadeleler sonucunda gerçekleşmiştir. Ülkemizde ise kadına yönelik şiddetin suç olması 1980'lerde ancak gündem olabildiği.

Kadına yönelik şiddet en çok aile içinde yaşanmaktadır ve kadın bunu başkalarına söyleyemez. Çünkü genel olarak şu anlayışlar egemendir; kocandır/babandır döver-sever, kol kırılır yen içinde kalır ve en çok da kadın bu durumdan utandığı için sesini çıkarmaz. Kapitalizmin çıkarları gereğince kadın evden çıkıp çalışma hayatına girince bu sefer de şiddet işyerlerinde görülmeye başlanır. Patron-usta ya da erkek mesai arkadaşları tarafından şiddet ve cinsel taciz olayları artar. Kadın sesini çıkarmaya başlayınca kadına şiddet ve cinsel taciz olaylarına tepkiler büyüyünce ve bu tepkilerin kurulu sisteme yönelmesini engellemek için sermaye devleti göstermelik önlemler almak durumunda kalmıştır.

Ülkemizde ve dünyada kadına yönelik şiddetin önlenmesi için birçok kuruluş ortaya çıkmıştır. Sermaye hükümeti AKP'nin 9 yıllık iktidarı döneminde kadına yönelik şiddet, taciz, tecavüz olayları artmıştır. Oluşan toplumsal muhalefetin etkisi sonucu yeni yasalar çıkararak güya kadını korumuştur. Kadından Sorumlu Devlet Bakanı Fatma Şahin, son çıkan Kadını Koruma Yasası'nın kadınlara yönelik işlenen suçları engellemek için hazırlanan kanun için şunları söylüyor:

“İsim ve içerik uyuşmadığı için aile mahkemelerin de sorun yaşıyor. Bunun için kanunun adını ‘Kadına Yönelik Şiddeti Önleme ve Aileyi Koruma Yasası’ yaparak yasanın içeriğiyle adını uyumlaştıralım dedik. Ayrıca şiddet olayı hemen önlem alınması gereken bir olay. Süreç

tamamlandıktan sonra Hâkim Cumhuriyet Savcılarına yetki devri versin. Acil koruma esas korumadan bir ay önce biri şikâyetle bulunursa acil koruma verilecek. Bunun hazırlıkları yapıyor. Ardından esas koruma sosyal çalışmalar yapıldıktan sonra 6 aylık esas koruma başlıyor. Ayrıca kolluk kuvvetlerinin yetkisinin güçlendirilmesi lazımdı. Kolluk kuvvetleri izleme yetkisi vardı ancak müdahale yetkisi yok. Devlet koruma kararı alıyor ancak erkek buna karşın eve gitmeye kalkıyorsa kolluk kuvvetlerine müdahale hakkı verilsin dedik. Hatta mahkeme kararına karşın hala eve gitmeye devam ediyorsa kolluk kuvvetinin tutuklama yetkisi olacak. Bu çok önemli bir gelişme.”

Burada da görüldüğü gibi kadını koruyan hiçbir önlem yok. Sadece kolluk güçlerini ve mahkemeyi güçlendirmekten başka bir yol göstermiyor. Zaten bunun pratiğini bizler biliyoruz. Devletin ne kadar koruduğunu görmek için birkaç örnek yeter. Ayşe Paşalı savcılıktan koruma istedi ve öldürüldü. Adana'da bir kadın polisten koruma istedi, polis koruması kadın öldükten 3 ay sonra geldi. Eylem Pesen, Güldünya Tören, Hatice Fırat, Semra Karakoca, Arzu Odabaşı, Şehri Filiz... Örnekler çoğaltılabilir.

Devlet koruması, mahkemesi gerçekten kadını korumuyor ve koruyamaz da. Kadının sosyal ezilmeleşiminin ve köleliğinin kaynağı kapitalizmdir. Kadına yönelik şiddetin de kaynağı kapitalizmdir. Gerçekten kadına yönelik şiddeti, tacizi, tecavüzü önlemek istiyorsak bunun yolu da bu sistemden medet ummak değil örgütlü mücadele etmekten geçiyor. Kadının gerçek kurtuluş yolu sosyalizmdir, başka seçenek yoktur. Ya her gün kadın cinayetlerine, şiddetine, tacizine göz yumacağız ya da isyan edip bizlere bunları yaşatan bu sisteme karşı mücadele edeceğiz.

Direnişçi işçilere zabıta-polis terörü...

“Yaşasın sınıf dayanışması!”

Maltepe Belediyesi taşeron işçileri, direnişlerinin 41. gününde CHP’li belediye yönetiminin talimatıyla zabıta ordusunun saldırısına ve polisin gözaltı terörüne maruz kaldılar. Taşeron işçileri 31 Ocak Salı günü gerçekleştirdikleri yürüyüşle zabıta-polis terörünü protesto ettiler.

100 zabıta saldırdı

30 Ocak sabahı Maltepe Belediye Başkanlığı binası önündeki direniş alanına gelen 4 işçi pankart ve dövizlerini açarak bekleyişlerine başladılar. Bir süre sonra belediye binası önüne yığınak yapan 100 kişilik zabıta ordusu işçilere saldırarak direniş alanındaki pankart, döviz, önlük ve dayanışma gecesinin davetiyelerine el koydu.

Kalp rahatsızlığı bulunan taşeron işçisi Ahmet Ekici fenalaşarak hastaneye kaldırılırken direnişçi işçiler ise zabıta saldırısına sloganlarla yanıt verdiler. Zabıta saldırısı sırasında ayrıca belediye binası önünde çevik kuvvet ekipleri de hazır bekletildi. Direniş nedeniyle paniğe kapılan belediye yönetimi belediye binasının girişine polis ve zabıta ordusuyla etten duvar ördü.

Malzemeler götürüldü

Pankartları alınmasına rağmen “Zafer direnen işçilerin olacak” pankartını direniş alanına getiren işçiler kararlı bekleyişlerine devam etti.

Saldırının ardından belediye önüne gelen Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) MYK üyesi ve taşeron işçilerinin avukatı **Zeycan Balcı Şimşek** de, direniş alanından götürülen malzemelerin geri verilmesi için girişimde bulundu. Yapılanın “hırsızlık ve gasp” anlamına geldiğini belirten Şimşek, malzemeler geri verilmezse belediye yönetimi ve zabıta hakkında suç duyurusunda bulunacaklarını söyledi.

İşçilere polis terörü

Belediye yönetiminin savcılığa yaptığı suç duyurusu üzerine ifadeleri alınmak istenen işçiler, polis tarafından darp edilerek gözaltına alındılar. Keyfi uygulamaya karşı sloganlarla direnen işçilerin

pankartı da kolluk güçleri tarafından paramparça edildi. İlk olarak direniş alanındaki 8 taşeron işçisini gözaltına alan kolluk güçleri, saldırının ardından direniş alanında bulunan ve gelişmeleri takip eden Kızıl Bayrak muhabiri **Ferdi Özmen**’i de da yaka paça gözaltına aldı.

Gözaltılar serbest

Muhabirimiz ve taşeron işçileri Maltepe Cumhuriyet Polis Karakolu’na götürülerek saatlerce burada bekletildi. Muhabirimiz Özmen “polise mukavemet”le suçlanırken gözaltına alınan 9 kişinin tamamı serbest bırakıldı.

Tekrar direniş alanına...

Direnişçi işçiler, gözaltı işlemlerinin bitmesinin ardından serbest bırakıldı. Muhabirimiz Ferdi Özmen’i savcılığa çıkarmak üzere beklettiler. Kararlı tutumunun ardından savcılık işlemi gerçekleşmeden Ferdi Özmen de serbest bırakıldı. Gözaltından sonra direnişçi işçiler, belediye yönetimi hakkında suç duyurusunda bulundular. Ardından saat 15.30 gibi tekrar direniş alanına sloganlarla geldiler.

Yoğun kar yağışına aldırmayan direnişçi işçiler pankartları “olmamasına” rağmen varlıklarını güçlü biçimde hissettirdiler.

Saldırı protesto edildi

Direnişçi işçiler 30 Ocak günü yaşanan saldırıyı 31 Ocak günü gerçekleştirdikleri yürüyüşle protesto ettiler.

Direnişçi işçilerin sadece yanındaki eşyalara el koymayan zabıta, direniş alanında bulunan şemsiyeyi ve ateş yakılan tenekeyi de çaldılar. Direnişçi işçiler ilk olarak, direniş alanının eksik olan araçlarını temin ettiler. Soğuktan korunmak için naylon muşambaları ağaçlara astılar.

Alanın düzenlenmesinin ardından kolluk güçleri, ağaçlara asılan muşambaları bahane ederek, “çadır kurulmasına izin vermeyiz, çevik kuvveti çağıracağız” diyerek işçileri tehdit etti. İşçilerin yanıtı ise, “çevik gelsin, biz kaldırmıyoruz” oldu. İşçilerin kararlı tutumunu gören kolluk güçleri, çevik kuvvet göndermeyi “tercih etmediler.”

Yol kesilerek yüründü!

Direnişçi işçilere yapılan saldırı nedeniyle, işçilerin çağrısına birçok kurum karşılık verdi. Saat 16.30’da direniş alanından ayrılan işçiler Maltepe Meydanı’na yürüyüş gerçekleştirdiler. Kartal yönüne doğru olan yolu trafiğe kapatan işçilere pek çok işçi ve emekçinin alkışlarla destek verdiği görüldü.

Maltepe Meydanı’na gelindiğinde, direnişçi işçilerden **İlhan Yıldırım**, basın açıklaması yaptı. Yıldırım, saldırı sürecini hatırlatarak başladığı açıklamada mücadele taleplerini hatırlattı.

Açıklamanın sonunda Maltepe Belediye Başkanı Mustafa Zengin’e seslenerek, haklı ve meşru olan talepleri karşılanana kadar onurlu mücadelelerini süreceklerini ve Şubat ayı içerisinde direniş alanından Ankara’da CHP’li Kızıl Bayrak’ı taşıyarak

yapacaklarını belirterek, tüm emek güçlerini, mücadelelerine destek vermeye çağırdı.

Yaşasın sınıf dayanışması!

Açıklamanın ardından **Genel-İş Sendikası İstanbul Anadolu Yakası 1 No’lu Şube Başkanı Mahmut Şengül** bir konuşma yaptı.

Direnişçi işçilerin onurlu mücadelesini destekleyeceklerini belirten Şengül, işçi sendikalarına, direnişçi işçilerle dayanışma çağrısında bulundu. Şengül ayrıca, direnişçi işçilerin “birtakım sendikalardan” daha ileriden mücadele yürüttüğünü söyledi. Şengül konuşmasını, “*dayanışmamızı sürdüreceğimizi buradan Maltepe halkına duyuruyorum*” sözleriyle sonlandırdı.

ÇHD MYK üyesi avukat Zeycan Balcı Şimşek, Maltepe Belediyesi direnişini savunduklarını belirterek, saldırı hakkında suç duyurusunda bulunduklarını, direnişçi işçilerin Maltepe Belediyesi’nde hak alma mücadelesi verdiklerini vurguladı. Şimşek konuşmasını, “*ÇHD olarak elimizden gelen her türlü desteği sunacağız*” diyerek sonlandırdı.

Kızıl Bayrak / Kartal

Taşeron işçileri ihanetin hesabını soruyor...

“Satılık sendika istemiyoruz!”

CHP’li Maltepe Belediyesi’nde direnişçi işçilerin mücadelesi belediye yönetiminin talimatıyla gerçekleştirilen zabıta-polis saldırılarına rağmen kararlılıkla sürüyor.

Direnışçi işçiler, hafta boyunca gerçekleştirdikleri eylemlerle belediye yönetimini ve sendikaların ihanetini protesto ettiler.

Sınıf dayanışması

Direnışin 37. gününde (26 Ocak) direnişçi taşeron işçilerini birçok kurum ziyaret etti. Öğle saatlerinde Birinci Bölge Birleşik Mücadele Platformu ve Genel-İş Sendikası İstanbul Anadolu Yakası 1 No’lu Şube Başkanı Mahmut Şengül ve yöneticiler ziyarette bulundular. Direniş desteklediklerini belirten kurumlar sonuna kadar direnişin yanında olduklarını ifade ettiler. Maltepe direnişinin önemine dikkat çeken kurumlar, ortak platformların önemine vurgu yaptılar. Sonrasında ise İşçi Mücadele Derneği direniş alanına geldi. Ziyarete gitar ve tulum müzik aletleriyle gelen ziyaretçiler, Karadeniz ezgilerine yer veren bir dinleti gerçekleştirdiler.

İhanete eylemli yanıt

27 Ocak sabahı belediye önüne gelen direnişçi işçiler, soğuk hava koşullarına ve yağan kara aldırmadan pankartlarını açtılar, direniş ateşini yaktılar. Mücadele Birliği Platformu’nun destek ziyareti gerçekleştirdiği 38. günde Grup Emeğe Ezgi de marş ve ezgilerle direniş alanında.

Genel-İş İstanbul Anadolu Yakası 1 No’lu Şube Başkanı Mahmut Şengül ve yönetim kurulu ile birlikte Genel-İş üyesi Ataşehir Belediyesi temsilcileri de direniş alanına gelerek işçilere destek verdiler.

Belediye önünde basın açıklaması

Saat 16.30’da belediye önünde gerçekleştirilen eylemde basın açıklamasını direnişçi işçilerden Serhat Yurtsever yaptı.

Belediye yönetiminin, direnişe yönelik karalamalarına destek veren Genel-İş Sendikası 2 No’lu Şube’nin de protesto edildiği eylemde 2 No’lu Şube Başkanı Nevzat Karataş ve Belediye-İş 6 No’lu Şube Başkanı Ali Beyaz’ın derhal istifa etmesi istendi.

“Şube başkanları ihanet etti”

Direnışçi Maltepe Belediyesi taşeron işçileri taleplerini ve direniş süreçlerini gazetemize anlattılar.

Mahmut Gülbınat: 17 Ocak’ta Yüksel Çiftçi, Belediye Başkanı Mustafa Zengin adına bizimle görüştü. Komiteyle görüşmede belediye tarafından taleplerin kabul edildiğini söyledi. Komisyon kurulacağını ve taleplerin masaya yatırılacağını söyledi. Komiteyle beraber yaptığımız görüşmede direnişe ara verme kararı aldık. Pankartlarımızı topladık ve gittik. Ancak bu talepler kabul edilmedi. Biz de direnişimize kaldığımız yerden devam ediyoruz. Genel-İş ve Belediye-İş sendikaları bize ihanet etti. Örgütlenme sürecinde Genel-İş pankartı arkasında eylemlere katıldık. Buna rağmen, Genel-İş

Eylem sırasında, Maltepe Belediyesi Zabıta Müdür Yardımcısı eyleme müdahale etmeye çalıştı. Kısa süreli gerginliğin ardından zabıta müdürü içeriye gönderildi. Eyleme Genel-İş 1 No’lu Şube, BDSP ve İMD destek verdi.

Taksim’de yürüyüş

Taşeron işçileri 28 Ocak günü Taksim’de yürüyüş gerçekleştirdi. CHP’li Maltepe Belediyesi’nin işçi düşmanı tutumunu protesto eden işçiler, belediye yönetiminin direniş karalamaya yönelik deklarasyonunun altına imza atan Genel-İş Sendikası İstanbul 2 No’lu Şube Başkanı Nevzat Karataş ile Belediye-İş İstanbul 6 No’lu Şube Başkanı Ali Beyaz’ın istifasını istediler. Bu duruma sessiz kalan genel merkezlere “hesap sorun” çağrısında bulundular.

İşçilere destek

Taksim Tramvay Durağı’nda buluşan taşeron işçilerine BDSP ve Mücadele Birliği destek verdi. Eylemde Grup Emeğe Ezgi de devrimci şarkı ve marşlarıyla işçileri yalnız bırakmadı.

Galatasaray Lisesi önünde işçiler adına basın açıklamasını Alper Ekici okudu.

Maltepe Belediye Başkanı Mustafa Zengin’in direniş karalamaya yönelik saldırılarına belediyede yetkili-yetkisiz sendikaları da alet etmek istediğine

2 No’lu Şube Mustafa Zengin’in baskılarına yenik düştü ve bizi sattı.

Serhat Yurtsever: Genel-İş 2 No’lu Şube bizi sattı diyoruz ama sendikaların hepsini kötülemiyoruz. Genel-İş’te işçilerin çıkarlarını savunan sendikacılar da vardır. Genel-İş İstanbul Anadolu Yakası 2 No’lu Şube Başkanı Nevzat Karataş ve Belediye-İş 6 No’lu Şube Başkanı Ali Beyaz bize ihanet ettiler. Belediye yönetiminin, direnişimizi karalamak için yayınladığı deklarasyonun altına imza atıldılar. Haklarımızı savunmayanları her yerde teşhir edeceğiz. Şube başkanlarının istifasını istiyoruz. Mücadelemiz, tüm haklarımızı alıncaya kadar kesintisiz bir şekilde devam edecek. Maltepe Belediyesi önünde sürdürdüğümüz direnişimize tüm kesimlerin desteğini bekliyoruz.

Kızıl Bayrak / İstanbul

değinen Ekici, Zengin’in en son yayınladığı deklarasyonun altına Tüm Bel-Sen hariç belediyedeki bütün sendikaların imza attığını dile getirdi.

Örgütlenme mücadelelerini ortada bırakan Genel-İş İstanbul Anadolu Yakası 2 No’lu Şube’nin belediye yönetiminin karalamalarına destek vermesini de teşhir eden Ekici, deklarasyona imza atan sendikaları her yerde teşhir etmeye devam edeceklerini duyurdu. İşçiler Belediye-İş ve Genel-İş sendikalarının genel merkezlerine de, atılan imzaların geri alınması ve sorumlulardan hesap sorulması için harekete geçme çağrısında bulundular.

İşçiler geceye hazırlanıyor

Direnışin 43. gününde Maltepe Belediyesi taşeron işçileri sabah işbaşı saatinde belediye binası önünde toplandılar. Pazartesi günü yaşanan zabıta terörü sırasında çalışan pankartların yenisini bastıran direnişçi işçiler taleplerinin yazdığı pankartları direniş alanına astılar.

Gün boyu kötü hava şartlarına rağmen kararlılıkla direnişlerini sürdüren işçiler direniş alanında kardan adam yaparak yağın keyfini çıkardılar. Bir yandan da yapılan iş bölümü çerçevesinde çevre bölgelere cumartesi günü gerçekleşecek dayanışma etkinliğinin çağrısını yapan afişler ve etkinliğin gerçekleşeceği salonla ilgili son düzenlemeler yapıldı.

Kızıl Bayrak / Kartal

Maltepe Belediyesi taşeron işçileri kazanacak!

Kardeşler!

Bir çağdaş kölelik uygulaması olan taşeron işçiliğine karşı insanca çalışma ve yaşam koşulları talep ettiğiniz için CHP'li Maltepe Belediyesi'nde işten atıldınız. Her türlü imkansızlığa ve gerçekten zor koşullara karşın 41 gündür kararlılıkla direniyorsunuz.

Yalnızca kendiniz için değil milyonlarca işçi ve emekçinin haklı davası için de direndiğiniz bilinciyle yükselttiğinize inandığımız mücadele bayrağını, yolda sıcaklığıyla ve sınıf kardeşliği duygularımızla selamlıyoruz.

Kardeşler!

Belediye, zabıta ve polisin çok yönlü baskılarına aldırmadınız. Partisi CHP gibi ikiyüzlü ve hilekar olan belediye başkanı Mustafa Zengin'in taleplerinizi kabul ettiğine dair aldatıcı açıklamalarına da kanmadınız, aşağılık yalanları açığa çıkar çıkmaz direniş bayrağını yeniden yükselttiniz.

Bu kararlılığınız, her fırsatta emekten yana olduğu yönünde iki yüzlü açıklamalar yapan belediye başkanının sömürücü, zorba, hilekar ve işçi-emekçi düşmanı karakterlerini açığa çıkartmaya yetmiştir. Öyle ki, zabıta ve polis sürüsünü büyük bir kin ve acımasızlıkla siz sınıf kardeşlerimizin üzerine salmıştır. Bu alçakça saldırıyı nefretle kınıyoruz!

Sınıf kardeşleri!

Tüm bu saldırılara hiç ama hiç şaşırıyoruz. Zira, Maltepe Belediye Başkanı Mustafa Zengin'in temsil ettiği geleneği biliyor ve tanıyoruz. O, seçim meydanlarında "Taşeron işçilik çağdaş köleliktir, işbaşına geldiğimizde yapacağımız en öncelikli işlerden biri de bu acımasız uygulamayı ıslah etmektir" diyen CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu ve taşeron işçilere aylarca kan kusturan CHP'li İzmir Konak Belediye Başkanı ile aynı soydandır. Onların emek yanlısı oldukları şeklindeki tüm açıklamaları tam bir yalandır. İşçi ve emekçilerin haklı davası karşısında AKP ve diğer düzen partilerinden hiç bir farkları yoktur. Haklı direnişiniz karşısında aldıkları tutumla ve alçakça saldırılarıyla bunu bir kez daha kanıtlamışlardır.

Kardeşler!

Direnişiniz haklı ve onurlu bir direniştir. Bugüne dek yürüdüğünüz yol da doğru bir yoldur. Bu yolda yürüdüğünüz sürece hiçbir güç direnen siz işçileri yenemeyecektir. Ve zafer er ya da geç sizin olacaktır. Buna yürekten inanıyoruz.

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu olarak, bir kez daha direnişinizi sınıf kardeşliği duygularımızla selamlıyoruz. Enternasyonal devrimci bir sınıf dayanışmasının anlamı ve önemini bilincindeyiz. Bu bilinçle hareket edeceğiz ve faaliyet yürüttüğümüz tüm ülke ve kentlerde, yerli uluslardan sınıf kardeşlerimize direnişinizin haklılığını anlatacağız. Her imkanı değerlendirerek çok yönlü enternasyonal bir dayanışma için seferber olacağız.

Yaşasın sınıf kardeşliği!

Yaşasın enternasyonal sınıf dayanışması!

Direne direne kazanacağız!

**İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu
(BİR-KAR)
31.01.12**

Direnışçi Mersin Liman işçileri Maltepe Belediyesi işçilerinin direnişini selamladı...

“Zafer direnen işçilerin olacak!”

- *Maltepe Belediyesi taşeron işçileri insanca çalışma ve yaşam koşulları için belediye önünde direnişler. Dondurucu soğuğa, artan baskılara ve son olarak direnişin 41. gününde karşılaştıkları gözaltı terörüne rağmen direnişlerini kararlılıkla sürdüren Maltepe belediyesi işçileriyle dayanışma için neler söylemek istersiniz?*

Zeki: Maltepe Belediyesi işçilerinin direnişini selamlıyoruz. Genel-İş Anadolu Yakası 2 No'lu Şube'nin işçilere karşı tutumunu kınıyoruz. Bunu tüm samimiyetle söylüyorum ki: "Zafer direnen işçilerin olacak!"

Ömer: Bize pek sahip çıkan olmadı ancak tüm zorluklara rağmen 200 gün direndik. Genel-İş'in işçilere sahip çıkmasını bekliyoruz. Onlar çıkmazsa bile ben buradan direnişçi işçi arkadaşlarıma sesleniyorum, 6 aydır direnişte olduğumuz için maddi yardımda bulunamıyoruz ancak manevi olarak sonuna kadar yanlarındayız. Birliğinizi

koruduğunuz sürece sizi kimse yenemeyecektir. Direnişinizin yanındayız.

Cevat: Direnişteki Maltepe Belediyesi taşeron işçisi arkadaşlar emek adına vermiş olduğunuz bu mücadelede belki uzağınızdayız ancak bu onurlu direnişi canı gönülden destekliyoruz. Bu direnişin işçi sınıfı adına kazanımla sonuçlanacağını umuyor, hepinizi selamlıyoruz. Hepimizin kurtuluşu direnmekten geçiyor.

Enver: Direnişteki Maltepe Belediyesi işçileri yanlarında olduğumuzu ve direnişin kazanması için elimizden geleni yapacağımızın bilmelerini istiyorum. İşçi kardeşlerimiz mutlaka kazanacaklardır.

Ömer Eroğlu: Direnişteki Maltepe Belediyesi işçilerini selamlıyorum. Hepsinin yolu, bahtı açık olsun. Biz orada olamasak ta kalbimiz orada. Direne direne kazanacağız.

Kızıl Bayrak / Mersin

Direnişin sesi Ankara'da!

Sınıf devrimcileri Ankara'da çeşitli gündemler üzerinden işçi sınıfına sesleniyor. İşçiden İşçiye Bülteni'nin Ocak sayısı Ankara'nın Sincan, Ulus ve Mamak gibi çeşitli bölgelerine ulaştırıldı.

Ulus'ta bulunan işçi servis noktası olan Bentderesi'ne, Mamak'ta Şirintepe, Tekmezar ve Tuzluca'yı'da bulunan servis noktalarına bülten dağıtımı yapıldı. Belediye işçilerine de bülten ulaştırıldı. Maltepe Belediyesi'nde yaşanan direnişin sesi de çeşitli materyallerle, Ankara'da Yenimahalle ve Mamak Belediyesi işçilerine duyuruluyor. Bundan bir sene önce Ostim'de yaşanan işçi katliamı da Mamak İşçi Birliği (girişimi) tarafından işçilere hatırlatılarak iş

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

cinayetlerine karşı mücadele çağrısı yapıldı.

Yine Ostim katliamının yıldönümü vesilesi ile cinayeti teşhir eden duvar gazeteleri de Mamak'ta yaygın bir şekilde yapıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara

Kıdem tazminatı fonu ve iş güvencesi tartışıldı

Kıdem tazminatı hakkının gaspı saldırısına karşı **Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu** ‘Kıdem Tazminatı Fonu ve İş Güvencesi Forumu’ düzenledi.

29 Ocak Pazar günü İstanbul Beyoğlu’ndaki İstanbul Barosu Orhan Adil Apaydın Salonu’nda yapılan forumda kıdem tazminatı saldırısının içeriği ve yaratacağı sonuçların yanısıra birleşik mücadelenin olanakları tartışıldı.

TTB Merkez Konseyi üyesi **Hüseyin Demirdizen**’in moderatörlüğünde Gazeteci-akademisyen Atilla Özsever, Birleşik Metal-İş TİS Uzmanı İrfan Kaygısız, ÇHD Emek Komisyonu’ndan Av. Nilgün Şahinkaya ve İsviçre Tekstil Sendikası’ndan Mehmet Akyol’un konuşmacı olduğu forumun ilk bölümünde kıdem tazminatı saldırısının içeriği ve yaratacağı sonuçlar üzerinde duruldu.

Özsever: İdeolojik bir mücadele verilmeli

Atilla Özsever, kıdem tazminatı gaspı saldırısını hükümetin Ulusal İstihdam Stratejisi (UİS) çerçevesinde ele aldı. UİS’in çalışma yaşamında kökten değişikliklere yol açacak bir içeriğe sahip olduğuna değinen Özsever, kıdem tazminatı fonu uygulamasının hayata geçirilmesi durumunda oluşacak hak kayıplarını hükümetin iddiaları ve sendikaların tutumlarıyla beraber değerlendirdi. DİSK’in bu konuda tutumunun net olduğunu ancak ortaya koyduğu mücadelenin yeterli olmadığını ifade eden Özsever, TEKEL sürecindeki genel grev kararının yeteri kadar hayata geçirilmemesini örnek gösterdi. Türk-İş’in ise son genel kurulunda kıdem tazminatı hakkının gaspını genel grev nedeni sayması kararını da değerlendiren Atilla Özsever bu kararın uygulamasının ise belirsizliğine dikkat çekti. “Ne yapılmalı?” sorusunun yanıtını da veren Özsever, sanayi bölgelerinde bilgilendirme kampanyalarının yanısıra AKP ve sermayenin kıdem tazminatıyla ilgili iddialarına karşı ideolojik bir mücadele yürütmenin önemine değindi.

Kaygısız: Köklü değişiklikler gündemde

Birleşik Metal-İş Sendikası TİS Uzmanı İrfan Kaygısız, “çalışma yaşamında köklü değişikliklerin hayata geçirildiği kritik bir dönemden geçtiğimiz” tespitiyle bulunarak konuşmasına başladı. Kaygısız, kıdem tazminatı fonu tartışmasının sadece ücret değil aynı zamanda çalışma koşullarını da yeniden düzenleme amacı taşıdığını sözlerine ekledi. UİS çerçevesinde hükümetin kıdem tazminatı fonu planının içeriğine de değinen Kaygısız, gelişmiş kapitalist ülkelerle Türkiye’deki kıdem tazminatı uygulamasını karşılaştırdı. Kaygısız, özellikle Avrupa’daki gelişmiş kapitalist ülkelerdeki kıdem tazminatı miktarının Türkiye’ye göre düşük olmasının hükümetin iddialarını doğrulamadığını, bu ülkelerdeki diğer sosyal destek mekanizmalarının varlığının ise bu tartışmalar içerisinde görmezden geldiğini belirtti. Kaygısız konuşmasının sonunda, işçilere düşen görevin bu hakkı korumak ve ileriki kuşaklara devretmek olduğunu vurguladı.

ÇHD Emek Komisyonu’ndan **Av. Nilgün Şahinkaya** ise, kıdem tazminatı fonu planını, İş Kanunu ve mevcut esneklik uygulamaları üzerinden değerlendirdi. Hükümetin 2012 programı üzerinden tespitlerde bulunan Şahinkaya, kıdem tazminatı fonunun, geçmiş onyıllardan beri hükümetlerin gündeminde olduğunu hatırlattı. Yapılması planlanan düzenlemeyle ilgili hukuki bilgilendirmede de bulunan Şahinkaya, mücadelenin önemine dikkat çekti.

Forumun ilk bölümünün son konuşmacısı İsviçre Tekstil Sendikası’ndan **Mehmet Akyol**’du. İşçi sınıfının 200-300 yıllık mücadele deneyimine vurgu yapan Akyol, kıdem tazminatı hakkının nasıl kazanıldığıyla ilgili tarihsel sürecin unutulmamasının önemine değindi. Akyol, patronları, işten çıkarmalar konusunda zorlayacak yasal değişikliklerin hayata geçirilmesi için mücadele vermek gerektiğini söyledi. Forumun ikinci bölümünde ise birleşik mücadelenin olanaklarına ilişkin tartışmalar yürütüldü.

Eczacılar: ‘Yıkıma dur de!’

Türkiye Eczacılar Birliği’ne bağlı eczacı odalarının çağrısı ile İstanbul’da “Yıkıma Dur De!” mitingi 29 Ocak Pazar günü Kadıköy’de yapıldı. Türkiye’nin birçok ilinden gelen eczacılar, haklarının korunduğu bir protokol ve meslek yasası talebinde bulundular.

“Masallarına inanmıyoruz” diyen eczacılar, hükümetin aldatmacalarına ve sağlık üzerinden yaptığı vurguna dikkat çektiler.

Haydarpaşa GATA’nın önünde bir araya gelen binlerce kişi, “Yıkıma Dur De!”, “Eczacılar haklarını koruyan protokol istiyor!”, “Muayene ücreti, fark ve katkı payına son!”, “Eczacılar enkaz altında!”, “Sağlıkta özelleştirmeye hayır!” yazılı pankart ve dövizler taşıdı.

İskele Meydanı’nda yapılan mitingde konuşan İstanbul Eczacı Odası Başkanı Semih Güngör, hükümetin “sağlık dönüşüm” adını verdiği sağlık politikasının bir “masal” olduğuna işaret etti. Hem hastaların, hem de eczacıların aldatılmaya çalışılarak büyük sermaye tekellerine rant sağlandığına değindi. Güngör, “Artık hastadan reçetede ilaç miktarı kadar para alınacak. Üstelik bu parayı 10 katına kadar artırma yetkisi Sosyal Güvenlik Kurumu’na verildi” dedi. Kendilerine “yeni kölelik sözleşmesi”nin dayatıldığını vurgulayarak şöyle konuştu:

“Mesleki onurumuzu ayaklar altına alan şartlar önümüze konuluyor. Arkadaşlar bu masal artık sona ermiştir. Sağlık hakkımızın bu masallarla elimizden alınmasına izin vermeyeceğiz. En temel hakkımızı, sağlık hakkımızı istiyoruz. Eczacıyız, meslek hakkımızı istiyoruz. Eczanelerimizin uğradığı kayıpların karşılanmasını istiyoruz. 6197 sayılı yasa taslağının bir an önce yasalaşmasını istiyoruz. Yaşamak ve yaşatmak istiyoruz”

Miting programı, Grup Hayali’nin müzik dinletisi ile sona erdi.

Davutpaşa katliamı 4. yılında

31 Ocak 2008 tarihinde Davutpaşa’da gerçekleşen iş cinayetinde 21 kişi yaşamını yitirmiş, 116 kişi de yaralanmıştı. Katliamın gerçekleşmesinin ardından dört sene geçmiş olmasına rağmen sorumlular yargılanmazken, patlamada yakınlarını kaybedenler, patlamanın yaşandığı bina önüne yürüyerek anma programı gerçekleştirdi.

Eyleme, HDK adına İstanbul Bağımsız Milletvekili Abdullah Levent Tüzel, İstanbul İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi bileşenlerinin de aralarında olduğu çok sayıda kişi katıldı. Ailelerin de katıldığı eylemde, yaşamını yitiren işçiler için saygı duruşu yapılarak başladı. Davutpaşalı aileler adına açıklama yapan **İdris Çabuk**, patlamanın üzerinden 4 yıl geçtiğini, acılarının hale dinmediğine değinerek, katliamın aileler üzerinde açtığı yaraların sarılmadığına işaret etti. Davutpaşalı aileler olarak 4 yıldır adalet arayışını sürdürdüklerini kaydeden Çabuk, verdikleri mücadele sonucu göstermelik bir yargı sürecinin başladığını, ancak yargının da sorumluları aklamaya çalıştığını vurguladı.

İstanbul Bağımsız Milletvekili Levent Tüzel de, Davutpaşa’da yaşanan patlamanın iş kazası değil, iş cinayeti olduğunu belirtti.

Patlamada yaşamını kaybeden işçilerin aileleri de söz alarak öfkelerini dile getirdiler. Sorumluların yargılanıp, cezalandırılmasını istediler.

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu Şubat Ayı Toplantısı Sonuçları...

Değerlendirme ve kararlar

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu (MİB MYK) Şubat ayı toplantısını gerçekleştirdi. Toplantının gündemi şu ana konu başlıklarından oluşturuldu:

- Sınıfın gündemi
- İşkolunun gündemi
- Bülten

- Sınıfın gündemi:

1- Bu ana gündem başlığı altında öncelikle üzerinde durulan konulardan birisi gündemdeki sendikalar, grev ve lokavt kanunuyla ilgili düzenlemeler oldu. Toplantı gerçekleştirildiği sırada, ilgili yasaların çıkarılmamış olması nedeniyle Türk-İş'e bağlı bazı sendikalar dışında diğer tüm sendikaların yetkisinin düşmesine yol açacak istatistiklerin açıklanması gündemdeydi. Yaratacağı sonuçlar bakımından 15-16 Haziran büyük direnişine yol açan saldırıyla benzerlikler taşıyan bu uygulama, sermaye iktidarının genel bir örgütsüzleştirme hamlesi haline gelebilir. Öyle ki eğer sorunu çözecek bir düzenleme yapılmazsa fiilen ortaya çıkan sonuç bu olacak. Konunun bu yönüne dikkat çeken MYK, tüm sınıf güçlerini sendikal örgütlenme hakkına yönelik bu oyuna karşı duyarlı olmaya çağırmaktadır.

Diğer taraftan sermaye ve sendikal bürokrasi tarafından yılan hikayesine dönen pazarlıkların konusu olan bu yasalar, işçi sınıfının haklarına yönelik kapsamlı saldırılarla ilişkilendirilmektedir. Öyle ki pazarlık masasının bir ucunda sendikal hak ve özgürlükleri genişleteceği söylenen bu yasalar, diğer ucunda da işçi sınıfını toptan örgütsüzleştirecek ve atomlarına ayırıştırarak kölelik yasaları duruyor. Sermaye ve hükümeti sendika bürokratlarının önüne tarihsel haklarımızı koyuyor, sendikalar yasası ile yetki sorununu da bir sopa olarak kullanıyor. İşçi sınıfı bu tuzağa karşı uyanık olmalı ve olası büyük satışa izin vermemelidir.

MYK bu sürecin bir kez daha ortaya serdiği temel bir gerçeğe dikkat çekmektedir: Hak ve özgürlükler pazarlık masalarında değil mücadele alanlarında kazanılır. Aksi halde hak ve özgürlük adına önümüze sunulanlar daha büyük bir gaspın kılıfı yapılır.

Bugün olan da budur. Öyle ki yapılan pazarlıkların içerdiği büyük tuzağın yanında, "hak ve özgürlüklükler genişletiliyor" adı altında yapılacak düzenleme işçi sınıfının taleplerini karşılamıyor. Çünkü yetki barajının düşürülmesi, noter şartının kaldırılması gibi düzenlemelerin yanında grev yasakları korunuyor, lokavt gibi sendika ve grev hakkını hiçeıştiren düzenlemeler de olduğu gibi sürüyor. Bunun için hak ve özgürlükler için mücadeleden başka yolumuz yoktur.

MYK tüm bu gerçeklerin işçi sınıfına anlatılması gereğinin özel önemi üzerinde durmuş ve önümüzdeki günlerde konuyla ilgili bilgilendirme çalışmalarının yürütülmesini kararlaştırmıştır.

2- DİSK'in 14. Olağan Genel Kurulu gündemin diğer bir başlığı oldu. Sınıfa yönelik saldırıların ağırlaştığı bir dönemde toplanan DİSK Genel Kurulu mücadelenin geleceği bakımından doğal olarak büyük önem taşımaktadır. Saldırıları göğüsleyecek bir mücadele programının oluşturulması, bununla birlikte böyle bir mücadele programını uygulayacak bir önderlik ile güçlü bir sınıf iradesinin şekillendirilmesi halinde genel kurul gerçek amacına ulaşmış olacaktır.

Ancak şu haliyle eldeki veriler umut vermemektedir. Zira genel kurul süreci yeni yönetimin kimlerden oluşacağı yönünde kısır bir tartışmaya indirgenirken, mücadele programı konusunda hemen hiçbir şey konuşulmamaktadır. Dahası DİSK üyesi sendikaların genel kurulları da mücadeleye hazırlık süreçlerinden ziyade ilkesiz pazarlıkların ve kişisel hesapların sahnesi olmanın ötesine pek az çıkmıştır.

Öte yandan ise özellikle yeni yönetimin şekillenmesinde kilit bir rol oynayacak olan Genel-İş Sendikası cephesinden sergilenen çürümüşlük tablosu, özellikle Maltepe Belediyesi direnişinde ortaya konulan utanç verici işbirlikçilik örneği bu bakımdan kağıt üzerindeki iddiaların zerrece bir değeri olmadığını göstermektedir.

Bu ve benzeri olgulardan hareket eden MYK, DİSK'in "devrimcileşmesi" ve sınıf mücadelesinde geçmişte sahip olduğu gücü yeniden kazanmasının yolunun, işçi sınıfının tabandan örgütlenmesi ve sermaye ile sendikal bürokrasiye karşı başını kaldırmasıyla mümkün olabileceği gerçeğinin altını çizmektedir. Bu bakışla DİSK Genel Kurulu'nda bu düşünceleri bayraklaştıracığı gibi, asıl olarak genel kurul sürecini sınıf zemininde bu temelde yapılacak bir tartışma ve örgütlenmenin dayanağı olarak değerlendirmek üzere çeşitli tartışma zeminlerini oluşturmayı hedeflemektedir.

- İşkolunun gündemi:

1- İşkolunda şu durumda ana gündem 2012-2014 MESS Grup TİS sürecidir. Her ne kadar bu gündem açık bir tartışma ve mücadelenin konusu olmamakla birlikte, her şey gelip bir biçimde ona bağlanmaktadır. Çünkü önceki dönemde ertelen hesaplar ve yarım kalan mücadeleler, bu süreçte sınanacak ve bir sonuca bağlanacaktır. Bilindiği üzere geçtiğimiz dönem Birleşik Metal cephesinden ortaya konulan grev iradesiyle MESS-Türk Metal düzeni sarsılmış, ancak yıkılamamıştı. Bununla birlikte ileriye doğru atılan bu adım, metal işçilerinin bu yeni dönemdeki beklentileri daha da büyüttüştür. Fakat MESS de düzenini korumak ve daha da ileri gitmek isteyen metal işçilerini baştan ezmek üzere işi daha da sıkı tutmaya çalışacaktır. Bunun için Türk Metal çetesiyle birlikte hazırlıklarını yapmakta ve daha en başta metal işçilerini bu ittifakı kıracak bir inanç ve moral gücünden yoksun bırakmaya çalışmaktadırlar.

Bunun için Birleşik Metal örgütülüğünü

baskı altına almak üzere bir dizi hamle gündeme getirilmektedir. Örgütlülüğün zayıf olduğu bazı fabrikaları rüşvet ve aldatmacayla Türk Metal'e geçirmek biçiminde yürüten bu sürecin ters tepmesi de olasıdır. Zira Türk Metal çetesine yönelik metal işçisinin öfkesi patlamak üzeredir ve ihanet zincirini en zayıf halkadan kırmanın olanakları da birikmektedir. Eğer mevcut olanaklar değerlendirilirse Türk Metal çetesini çökertmenin yolu da açılır. MYK burada bu genellikte ifade edilebilecek bazı anlamlı gelişmeleri değerlendirerek, bu süreci karşılamak üzere somut bir planlama yapmış bulunmaktadır. Sadece metal işçisinin durumunu değil, işçi sınıfının geleceğini belirleyecek önemde gelişmelere gebe bu sürece en iyi biçimde hazırlanmak durumundayız.

2- MYK bu gündem başlığı altında ayrıca yerelerde ve fabrikalarda yaşanan süreçlere ilişkin bilgi paylaşımı yapmış, değerlendirmelerde bulunmuştur. Ülkenin değişik bölgelerinde MİB'in doğrudan müdahil olduğu fabrikaların yanı sıra, mücadelenin yoğunlaştığı fabrikalar da masaya yatırılarak politik ve pratik sonuçlar çıkarılmıştır. Bu kapsamda özellikle ABB'deki işten atmalar ve sendika bürokratlarının işbirlikçi tutumları ele alınmış ve mücadele görevleri üzerinde durulmuştur. Bu fabrikada diri sınıf güçlerini tasfiyeye yönelik saldırılara karşı mücadelenin geliştirilmesi gereğine dikkat çekilmiştir.

3- Son olarak açlık ve kölelik pahasına işçilerin sırtından yüksek kar oranları yakalayan ve şu durumda tam bir safahat sürdüren metal patronlarının, artan kriz ihtimali karşısında bir kez daha faturayı işçi sınıfına ödetmek için hazırlık yaptıkları görülmektedir. MYK ileri metal işçileri başta olmak üzere tüm metal işçilerini bu saldırı dalgasına karşı hazırlanmaya çağırmaktadır.

4- MYK ayrıca Birlik çalışmasının sorunlarını ele alarak tartışmalar yürütmüş ve ulaşılan sonuçlar üzerinden çözüme yönelik somut bazı planlamalar yapmıştır.

- Bülten:

Bültenin yayınında yaşanan gecikmeler ele alınarak Şubat sayısının en kısa sürede çıkarılması kararlaştırılmıştır. (...)

**Metal İşçileri Birliği
Merkezi Yürütme Kurulu
1 Şubat 2012**

MİB yeni döneme hazırlanıyor

Metal İşçileri Birliği (MİB) çeşitli illerden üyelerinin katılımıyla 29 Ocak günü genel bir toplantı gerçekleştirdi. Toplantıda geçmiş mücadele süreçleri ile önümüzdeki dönemin gündemleri üzerinde çok yönlü tartışmalar yapıldı. MİB’in geçtiğimiz dönemde çeşitli mücadele süreçleri üzerine deneyim ve derslerinin ele alındığı toplantıda, MİB bileşenleri söz alarak düşünce, öneri ve eleştirilerini ortaya koydular.

ÜİS tartışıldı

Toplantının ilk oturumunda Ulusal İstihdam Stratejisi ve Sendikalar Yasası başlığı altında sermayenin yeni saldırı politikaları ele alındı. Konuyla ilgili olarak yapılan bir sunumun ardından, saldırının kapsamı ve mücadelenin sorunları üzerine tartışmalar yapıldı. Tartışmalar içerisinde özellikle esnek çalışma uygulamalarının sonucunda işçi sınıfının parçalanmasının örgütlenme çalışmasında ortaya çıkaracağı sorunlar ele alındı. Mücadele ve örgütlenmenin havza ve fabrika bütünlüğü içerisinde dinamik bir biçimde kurgulanmasının önemine değinildi. Çeşitli mücadele deneyimleri ele alındı.

Genel kurullar süreci ele alındı

İkinci oturumda yakın zamanda sona eren Birleşik Metal Genel Kurulu ele alındı. MYK adına yapılan bir sunumla başlayan oturumda, genel kurul sürecinin genel tablosu ile birlikte Birlik’in genel kurul politikası, pratiği ve yarattığı sonuçlar değerlendirildi. Politik planda ortaya konulan çizginin doğruluğunun altı çizilirken, pratikte bu çizginin hayata geçirilmesinde yaşanan sorunlar ile genel kurullarda yüz yüze kalınan saldırılar karşısındaki tutumlar

tartışıldı. Genel kurula ilişkin baştan belirlenen hedefler ile ortaya çıkan sonuçlar bütünlüklü biçimde ele alınırken, bazı zayıflıklar ile bu bütünlüğü kurmakta yaşanan çeşitli sorunlar da eleştiri konusu edildi.

TİS süreci deneyimleri ve yeni dönem

Üçüncü oturumda TİS süreci ele alındı. Konuyla ilgili yapılan sunumla başlayan oturumda, geçtiğimiz dönemin TİS süreci deneyimi çeşitli yönleriyle irdelenirken önümüzdeki dönem TİS sürecine ilişkin politika-mücadele ve örgütlenme hattına ilişkin tartışmalar yapıldı. Önceki TİS sürecinin deneyimi sendikalar, sürecin örgütlenmesi, MİB’in politikası ve pratiği temelinde ortaya konulurken, zayıflıklar ve sorunlar üzerine çeşitli tartışmalar yürütüldü. Önümüzdeki TİS sürecinin kritik önemi, yüklenme alanları ile Birlik’in görevleri üzerinde duruldu. Son derece canlı geçen bu oturumda çok sayıda Birlik bileşeni tartışmalara katıldı.

MİB çalışması üzerine canlı tartışmalar

MİB çalışması ve örgütlenmesinin sorunları başlıklı son oturumda, Birlik’in kuruluş iddiaları, misyonu ve tanımlanan işleyişi ile mevcut durumu bütünlüklü bir biçimde değerlendirildi. MYK tarafından yapılan sunumda çeşitli zayıflıklar başlıklar halinde ortaya konulurken, sunumun ardından söz alan Birlik bileşenleri de düşüncelerini dile getirdiler. Politikayı uygulamada ortaya çıkan zayıflıklar, işleyişin yerellerde oturtulmasındaki sorunlar, koordinasyon ve örgütlenmedeki sorunlar ile bütlen bu kapsamda tartışılan başlıklar arasında yer aldı.

Kuradan iş cinayeti çıktı

İşçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin alındığının iddia edildiği kamuya ait Türkiye Taşkömürü Kurumu (TTK) bünyesinde iş cinayeti yaşandı. Maden işçisi Sefer Çetin, meydana gelen göçükte yaşamını yitirdi.

3 yıl önce yerin yüzlerce metre altında çalışmak için TTK’nın zorlu beden gücü sınavını, 35 bin 291 kişinin katıldığı kurada kazanan 3 bin kişiden biri olmayı başaran Çetin 3 çocuk babasıydı.

2008 yılında açılan sınavlara giren, 4 metre uzunluğundaki maden direğini taşıyıp kazma kürek sallayarak beden gücü sınavını aşan Çetin, onun gibi

umutlarını kuraya bağlayan 35 bin 291 kişinin katıldığı kurada işe girme hakkı kazandı.

Yerin 425 metre altında tavan çökmesi sonucu bacakları göçüğün altında kalan Çetin’i kurtarmak için mesai arkadaşları çalışma başlattı. Bu sırada tavandan kayan toprak, Çetin’in göğüs ve boyun bölümüne düştü. Yaklaşık 1 saat süren çalışma sonucu Çetin, ağır yaralı olarak kurtarıldı. İlk müdahalesi maden ocağında yapılan Çetin, arkadaşları tarafından yukarıya çıkarıldı. 112 Acil Servis ekibinin ocak önünde yeniden müdahale ettiği işçi kurtarılamadı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

ABB’de bildiri dağıtımı

Ümraniye Dudullu’da kurulu ABB Elektrik fabrikasında “yüzkızcırtıcı nedenler” öne sürülerek yaşanan işçi kıyımı devrimci işçiler tarafından teşhir edildi.

Biri işyeri 3. temsilcisi olmak üzere iki işçinin işine son verilmesinin ardından Metal İşçileri Birliği ve Ümraniye İşçileri Birliği fabrikaya bildiri dağıtımı gerçekleştirdi. İlk olarak “Atılan işçiler geri alınsın” başlıklı bildiri dağıtılarak, çalışan işçiler göreve çağrıldı.

Bildiri dağıtımı ABB yönetimi tarafından tahammülsüzlükle karşılandı. 27 Ocak Cuma sabahı fabrikada, ikinci bildirinin dağıtımı sırasında polis geldi ve dağıtımı engellemeye çalıştı. “Örgütsüzleştirme saldırısına, baskılara, hak gasplarına, geçit vermeyelim! Örgütlülüğümüzü güçlendirelim” şiarı ile ABB işçilerine seslenen bildiri dağıtımına işçiler ilgi gösterirken fabrika yönetimi rahatsızlık duydu. Polisin, ihbar sonucu geldiklerini ve dağıtım yapılmayacağını söylemesine rağmen dağıtım gerçekleşti. Devam eden dağıtım sırasında polis bir süre sınıf devrimcilerini takip etti.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Mamak’ta işçi toplantısı

Mamak İşçi Birliği Girişimi, Mamak İşçi Kültür Evi’nde toplantı yaptı. Geçen aylarda yapılan çalışmaların değerlendirildiği toplantıda önümüzdeki sürece dair değerlendirmeler de yapıldı.

ÜİS kapsamında kıdem tazminatının gaspı, işçi kiralama büroları, bölgesel asgari ücret ve esnek çalışma üzerine tartışmalar yürütülüp, birlik çalışmasının bu sorunlara müdahalesi üzerine tartışmalar yapıldı. Toplantıların süreklileştirilmesi kararlaştırılırken ayrıca Ulusal İstihdam Stratejisi ile ilgili panel yapılması kararlaştırıldı. Panelin ön çalışması üzerinden daha çok işçiye ulaşılması konuşuldu. İşçi sınıfının örgütsüz olduğu ve bu çalışmalar üzerinden birlik çalışmasının geliştirilmesi konuşuldu.

Kızıl Bayrak / Ankara

Dev Sağlık-İş Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu ile kon

“Devrimci bir yeni

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) 45. kuruluş yıldönümünde 14. Olağan Genel Kurulu’nu toplayacak. 10-12 Şubat 2012 tarihlerinde gerçekleştirilecek genel kurul öncesinde Devrimci Sağlık İşçileri Sendikası (Dev Sağlık-İş) Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu ile DİSK’in 4 yıllık pratiği ve önümüzdeki döneme ilişkin nasıl bir mücadele hattı izlemesi gerektiği üzerine konuştuk...

- Sendika genel kurullarına, geçmiş dönemin muhasebesi ve mücadelenin ihtiyaçlarının tartışılmasından çok koltuk paylaşımlarının damga vurduğunu görüyoruz. Bir genel kurul süreci nasıl örgütlenmeli, işyerlerinin ve işçilerin iradesinin genel kurul süreçlerine yansımaları için neler yapılmalı?

- Genel kurullar bütün örgütler için, özellikle de sendikal örgütler açısından geçmiş dönemin muhasebesinin yapıldığı, bir önceki dönemde örgütün önüne koymuş olduğu hedeflere her düzeyde (örgütsel, politik, sendikal) ne kadar ulaşıp ulaşılmadığının değerlendirildiği ve önümüzdeki döneme dair politik yaklaşımların, hedeflerin, programların belirlendiği süreçler olarak değerlendirilmelidir. Bu açıdan genel kurullar basitçe yönetimlerin veya yetkili organların yeniden seçildiği değil, aynı zamanda örgütün bir bütün olarak kendini sınavı, mücadelesini, örgütlenmesini, politikasını gözden geçirdiği ve yeni dönemin ihtiyaçları üzerinden de kendini yeniden konumlandığı, yenilediği araçlar veya süreçlerdir. 4 yıl gibi uzun aralıklarla genel kurul yapan DİSK açısından da genel kurullar hep çok önemli olmuştur. Bu genel yaklaşımın ötesinde ben bu dönemki genel kurulların çok daha önemli olduğunu düşünüyorum. 2011’in Aralık ayında Türk-İş Genel Kurulu yapıldı ve Şubat’ta DİSK’in 14. Genel Kurulu olacak. Bu dönemki genel kurulların, diğer genel kurullardan farklı olarak sadece içinden geçilen dönemi değil, önümüzdeki süreci etkileyecek çok daha yapısal sonuçlar ortaya çıkartacağını düşünüyorum. Çünkü gerek neoliberal politikalar ve sendikal alandaki yeni gelişmeler, gerekse de AKP’nin ve Türkiye’deki siyasal iktidarın, rejimin dönüşüm süreci açısından ele alındığında böylesi bir dönemde yapılacak genel kurulun sonuçları önümüzdeki 5-10 yıllık süreci belirleyecek. DİSK Genel Kurulu, tam da istatistiklerin yayınlanması, işkollarının değişmesi, yerleşik sendikal düzlemin ciddi anlamda altüst olabileceğinin konuşulduğu günlerde gerçekleşiyor. Bu bile aslında bugün alınacak tutumların, yapılacak işlerin, belirlenecek programların, oluşacak yönetimlerin önemini gösteriyor. Genel kurulları sadece belli mekanizmaların içerisindeki genel başkanların, yönetimlerin değişmesi meselesi değil aynı zamanda DİSK’in üyesi olsun ya da olmasın, örgütlü-örgütsüz tüm işçi sınıfının aslında müdahil olabileceği, tüm işçi sınıfına çağrı yapılabilen, tüm emekçilere mesaj verilebilen araçlar olarak değerlendirmek lazım. Bu yüzden DİSK Genel Kurulu, önümüzdeki döneme dair yapılacak işlerin programlanması ve AKP’nin baskısına karşı tüm emekçilere bir çıkış umudu olabilecek bir çağrı, inisiyatif merkezi olabilmesi açısından da önemli bir dönemi ifade ediyor. Bu genel kurulun işyerlerinden başlayarak, DİSK’in örgütlü bulunduğu tüm işkollarında ve sendikalarında işçilerin doğrudan katılımının önünün

açılabilirdi biçimlerde örgütlenmesi gerekir. Bunun böyle olabileceğini söylemek çok da mümkün değil. Ama en azından genel kurul sürecinin kendisi, genel kurulda ortaya çıkacak hedefler ve program mutlaka işçi sınıfının en geniş kesimlerine ve emekçilere ulaştırılmak zorundadır.

- DİSK Genel Kurulu, bir dizi kölelik saldırısının hayata geçirilmesinin planlandığı bir evrede toplanacak. Genel kurulun gündemleri nelerdir, ne olmalıdır?

- Genel kurulun olağan gündemleri var ama, aslında bu genel kurulun tek gündemi var. İçinden geçtiğimiz 2012 dünyası ve Türkiye’de sermaye politikalarına, sermayenin hükümetlerine ve Türkiye’de AKP hükümetine karşı başta güvencesiz çalıştırma temelinde tüm sendikal hak ve özgürlüklerin artık fiilen ortadan kaldırılmaya çalışıldığı bu dönemde işçi sınıfını ayağa kaldıracak, örgütleyecek ve iktidara yürüyüşünün temel aracı, manivelası olacak bir sınıf hareketi, bunun bir parçası olarak da sendikal hareket, öncüsü olarak da DİSK ne yapmalıdır.

Tek gündem bu olmalıdır ve bu bütünsellik içerisinde görülmek zorundadır. Kriz tartışmalarının içinden geçtiğimiz bu konjonktürde genel kurulun yapılmasının ayrı bir anlamı vardır. Sermayenin, kendi krizine çözüm bulmak için her şeyi piyasaya açtığı, bunun yıkımının yeni krizlerin habercisi olduğu bir süreçte aslında tek gündem işçi sınıfının kurtuluş mücadelesinin nasıl örgütleneceği ve sınıf hareketinin çok temel bir bileşeni olarak sendikal hareketin öncüsü olacak bir DİSK’i örgütsel, politik olarak nasıl şekillendireceğidir. Biz, genel kurulda ana tartışmayı mümkün olduğunca buradan yapmaktan yanayız. DİSK Genel Kurulu’nda oluşacak yönetim mekanizmalarının kimler olduğu bu

noktadan sonra gerçekten de ayrıntıdır. Öncelikle program, çizgi ve mücadele anlayışı. Sokağın nasıl örgütleneceğine dair bir çerçevenin çıkması gerekiyor.

- Geçtiğimiz 4 yıllık süreçte GSS, torba yasa ve işçi sınıfını ilgilendiren bir dizi saldırı hayata geçirildi. Bu süreçte DİSK’in pratiğini yeterli buluyor musunuz?

- Son 4 yıllık süreç AKP’nin ikinci iktidarı döneminde denk geldi. Bu yeni dönem de AKP’nin üçüncü döneminin ilki olacak. Son 4 yıllık süreçte “DİSK olarak üzerimize düşen her şeyi yaptık” diyebileceğimiz bir durumda değiliz. 4 yıllık dönem açısından öncelikle 1 Mayıs’ları söyleyebiliriz. 1 Mayıs’lar 2007’de başlayan bir süreci ve 2008, 2009, 2010 ve 2011’de başarılı biçimde yürütüldü. Burada devrimcilerle birlikte DİSK’in, uzun vadeli hareket etmesi ve stratejik bir plan dahilinde götürmesi nedeniyle önemli bir rolü var. DİSK, 1 Mayıs politikası açısından başarılı bir çizgi izlemiştir ve bunun sonucu da alınmıştır. Burada en kritik şey, DİSK’in bu süreçte devrimcilerle ortaklaşması ve bunun işçiliğini yapabildiği olmasıdır. DİSK’i başarıya götüren en önemli etken budur. Aslında bu, tüm süreçlerde nasıl davranılması gerektiğini çok açık biçimde gösteren bir örnektir. AKP’nin iktidarını sağlamlaştırma, yerleştirme dönemi olarak ifade edebileceğimiz ikinci iktidar döneminde GSS, özelleştirmeler, güvencesizleştirme politikalarının hayata geçirilmesiyle AKP kendi gücünü harekete geçirmek noktasında elinden gelen her türlü çabayı gösterdi. Ancak buna rağmen DİSK’in yapması gereken bu değildi. DİSK, neoliberal politikalarla etkilenen örgütlü-örgütsüz tüm kesimlerin adresi olabilecek bir iradeyi ortaya koyabilmeliydi. TMMOB, KESK, TTB’yi de yanına alarak tüm toplumsal muhalefetin motoru olabilirdi. Hatta Türk-İş’i de etki alanı içerisine alarak bunu yapabilmeliydi. Bunu yapma noktasında DİSK’in çok ciddi yetersizlikleri vardı. Tüm bunların faturası tek başına DİSK’e kesilemez. Ama DİSK bu topraklarda tarihsel olarak çok önemli misyona sahip bir örgüt. Son 4 yıllık dönemde sadece kendi gücünü, üyelerini harekete geçirmenin ötesinde tüm toplumsal muhalefeti sürükleyecek bir iradeyi ortaya koyma noktasında yetersiz kaldı. 4 yıllık sürecin ana muhasebesini de buradan yapmak gerekir. Bu süreçte tek tek iş kollarında önemli örgütlenmeler ve direnişler yapıldı. 2008 krizi sonrası Birleşik Metal’in yapmış olduğu direnişler çok kritikti. Örneğin MESS süreci yaşandı. Sağlık işkolunda bizim yaptıklarımızın yanında Nakliyat-İş ve Sosyal-İş’in parça parça mücadeleleri vardı. Genel-İş’in parça parça belli belediyelerde yapmış olduğu şeyler var ama DİSK’in bir bütün olarak 1 Mayıs’larda yaptığı gibi tüm toplumsal muhalefeti sürükleyecek bir önderlik sergileyemediğini söylemek mümkün değil.

- AKP hükümeti eliyle sosyal yıkım ve kölelik saldırılarının yanısıra siyasal alanda da bir dizi önemli gelişme yaşanıyor. Kürt sorunu, faşist baskı ve terörün pervasızlaşması vb... DİSK’in de “ülke korku imparatorluğuna çevriliyor” tespitinde bulunduğu bir ortamda siyasal, sosyal ve iktisadi saldırılara karşı DİSK nasıl bir tutum almalı?

- AKP bu dönemde, hayata geçirdiği neoliberal

Yenilenmeye ihtiyac var!

politikalarla karşı oluşan tepkileri ortadan kaldırmak, Kürt özgürlük hareketinin taleplerini görmezden gelerek bir dizi baskı yöntemi oluşturdu. Aslında AKP iktidarının kırılma noktası olduğu birkaç nokta var. Yüzde 50 almış bir iktidar olmasına rağmen neoliberal yıkım politikaları ve bunun sonucunda ortaya çıkan tepkiler, Kürt hareketinin kendisi ve Kürt sorunu, Ortadoğu eksenli savaş... Bunu da gören bir siyasal iktidar bütün bunlar karşısında ortaya çıkabilecek toplumsal muhalefeti baştan etkisiz hale getirmek için çok yoğun bir baskı politikası izliyor. Bir dönemin yoğun işkencelerinin ve gözaltında kayıplarının yerini uzun tutukluluk süreleri aldı. Yargı doğrudan baskı aracı olarak kullanılıyor. Kitleli gözaltılar, tutuklamalar, Hopa'dan Kürt hareketine kadar her türlü hak talebi karşısında baskı politikası izliyor. Bunun adına ister AKP faşizmi ister başka bir şey diyelim ama böyle bir gerçeklikle karşı karşıyayız. Bu iktidarın dönemsellik olarak sertleşmesi değil, AKP'nin kendini dönüştürme süreci içerisinde yapısal olarak hayata geçirdiği bir şeydir. Dolayısıyla bu durumda alınacak tutum dönemsellik bir yaklaşımla da karşılanamaz. Sendikalarla demokratik kitle örgütlerine, siyasal partilerden devrimcilere kadar herkesi içine alan bir çizgi söz konusu. Böyle bir süreçte DİSK'in, emeğin özgürlüğü için mücadele eden en önemli örgütlerden birisi olması gerekse de emeğin özgürleşmesi mücadelesini aslında toplumsal özgürleşme mücadelesi gören ve 1967'deki tüzüğünden bugüne ilkesi olarak koruyan bir örgüt olarak demokrasi mücadelesinde en ön saflarda olmak gibi bir sorumluluğu var. Bugün güvencesizleştirmeye karşı veya en basit haklar için verilecek mücadele, demokrasi mücadelesiyle birleşmek zorunda. Önümüzdeki süreçte DİSK'in önünde bir taraftan emeğe yönelik saldırılara karşı güçlü bir mücadele hattı örgütlenme görevi duruyor. Bununla bir ve aynı zamanda demokratik talepleriyle tüm toplumsal kesimlerin ve muhalefetin ana unsurlarından biri olmak ve bunun programını oluşturma sorumluluğu DİSK'in önünde duruyor. Genel kurulun en önemli gündemlerinden biri de budur.

- Geçtiğimiz genel seçimlerde DİSK Başkanı Süleyman Çelebi CHP'den vekil oldu. Hak-İş ve Türk-İş için de benzer durumlar söz konusu. DİSK, "siyasal partilerden, devletten, sermayeden bağımsızlık" ilkesini benimseyen bir konfederasyon. Sizce sendika-siyaset ilişkisinin bu biçimde kurulması doğru mu? İlişki nasıl kurulmalı?

- DİSK'in de temel ilkesidir. Sendikal hareketlerin de temel ilkesi olmak zorundadır. DİSK tabii ki sermayeden, devletten ve siyasal partilerden bağımsız olmak durumundadır. Sendikal hareket aslında siyasetin tam da göbeğinde olması gereken bir mücadele alanıdır. DİSK açısından da, siyasetin dışında bir sendikal mücadele söz konusu değil. Sendika-siyaset ilişkisinde esas olarak sendikal bir örgüt siyasetle ilişkisini bir siyasal parti üzerinden değil doğrudan mücadele programı ve hedefleri üzerinden kurar. DİSK veya diğer örgütler içerisinde belli siyasal partilerin çatısı altında siyaset yapmak isteyen kişiler çıkacaktır. Bu, Süleyman Çelebi'nin kişisel tercihidir. Biz onun adaylığı sürecinde de çekincelerimizi ifade ettik. Ama siz bu örgüte genel

başkanlık yapmış biriyseniz DİSK'li olma kimliği siyasal kimliğinizden de ileri bir kimliktir. Bu konudaki telkinlerimizi o dönemde de ifade ettik.

- DİSK, 13. Genel Kurulu'nda "toplumsal ayağa kalkış çağrısı" yapmıştı. Ancak bu çağrıyı hayata geçiren bir mücadele örgütlenemedi. Bu genel kurula sendikaların yetki tehdidiyle kuşatıldığı bir evrede giriyoruz. Önümüzdeki dönemde bu açıdan bizleri nasıl bir tablo bekliyor? Hak alma mücadelesinin hayata geçirilmesi için nasıl bir mücadele hattı izlenmeli ve bu mücadelenin somut görevleri ve programı ne olmalı?

- 13. Genel Kurul'daki toplumsal ayağa kalkış çağrısı önemliydi. Genel kuruldan sonraki değerlendirmelerimizde söylemiştik. Biz haklı çıktık demek açısından söylemiyorum ama o dönemde ortaya çıkan mücadele programı ve yönetim bileşiminin böyle bir iddianın altını dolduramayacağı görülüyordu. Çünkü, sorun kişiler ya da sendikalar meselesi değil, asıl sorun, sürecin ihtiyaçları üzerinden bir program oluşturmak ve başta kendimiz olmak üzere buna uygun hareket edecek bir irade yaratmaktır. Hala daha bir önceki dönemin sendikal düzlemine göre işleyen, tüzüğünden mücadele anlayışına, iç işleyişinden yönetim mekanizmalarına kadar bir yenilenmeyi hayata geçiremeyen, kendini devrimci tarzda yeniden kuramayan bir DİSK'in böyle bir iddianın gereklerini yerine getirmesi de mümkün değildir. 4 yıllık süreçte hala daha yetki, toplu sözleşme yapma, aidat alma (sermayenin sendikal hareketi sıkıştırdığı şeytan üçgenidir) kuşatmasını kendi içinde bile kırmayan, hala daha delegasyon sistemini aidat sistemi üzerinden tarif eden bir DİSK'in böyle bir büyük iddianın taşıyıcısı olması mümkün değil. DİSK'te bugün halen daha bütün kurgu bir önceki döneme göre yapılıyor. Eğer toplu sözleşme yetkiniz varsa ve üyelerinizden aidat alıyorsanız delege sayınız oluyor, eğer bizim sendikamızda olduğu gibi taşeron işçilerini örgütleyorsanız ve toplu sözleşme hakkınız devlet tarafından gaspediliyorsa delegeniz olmuyor. İsterse 8-10 bin üyeniz olsun ama orada sadece iki delegeyle temsil edilebilirsiniz. Bu, temsiliyet meselesinin ötesinde bir anlayışı göstermektedir. Bugün DİSK başta olmak üzere, sınıf hareketinde tepeden tırnağa ideolojik, politik

ve örgütsel olarak devrimci bir yenilenmeye ihtiyaç vardır. Bu konuda gerçek bir irade ortaya çıkabilirse DİSK'in önüne koyduğu hedef ve iddiaları gerçekleştirmek açısından daha gerçekçi adımları atması mümkün olacaktır. Bundan 5 yıl önce sınıf hareketinin nasıl bir çizgi izlemesi gerektiği üzerine daha muğlak şeyler söyleniyordu. Gerek nesnel süreç gerekse de son 10 yılda yaşanan fiili direnişler aslında bundan sonraki süreci daha net görmemizi sağlıyor. TEKELE direnişinden de çok şey öğrendik, Devrimci Sağlık-İş'in taşeronla karşı verdiği mücadeleden de çok şey öğrendik. Nesnel olarak da işçi sınıfının değişen yapısı diye tartışılan süreçleri herkes görüyor. Türkiye'de resmi rakamlarla yüzde 50'den fazla kayıtdışı çalışan var. Her üç gençten birinin işsiz olduğu bir ülkede yaşıyoruz. Toplusözleşmeli, sendikal işçi sayısının 600 binlerde olduğu bir durumda artık yapılması gereken şey çok daha net. İşçi sınıfını sadece işkolu sendikacılığına daraltmadan örgütleyecek, kayıtdışı, taşeron, işsiz ve güvencesiz kesimlerin mücadele adresi olabilecek bir DİSK yaratmak zorundayız. Yapılacak işler düne göre daha belirgin ve berrak ama daha zor. Burada önemli olan, bu süreci doğru gören ve sürece uygun programlar ve politikalar üretebilen ve her şeyden önce bunun iradesini açığa çıkartabilen bir duruma ihtiyaç var. Artık, kapitalizmin refah döneminde birtakım iyileştirmeler yapılması gibi bir aralığın da ortadan kalktığı bir süreçteyiz. Başından itibaren düzenle ve sistemle hesaplaşan bir sendikal harekete ihtiyaç var. Zaten bir işyerinde en ufak bir örgütlenme yaptığınızda, en basit bir talebin bile siyasal iktidar talebi olduğunun çıplak biçimde görüldüğü bir dönemdeyiz. O yüzden, artık işçi sınıfı hareketinde devrimci bir yenilenmeye ihtiyaç var. Sosyalizm ve devrim perspektifi olmadan en küçük bir adımın bile atılmasının mümkün olmadığı bir sürece ihtiyaç var. Geçtiğimiz günlerde 80 yaşına yaklaşmış bir abimiz "Hayatımın hiçbir döneminde sosyalizme bu kadar inanmamıştım" demişti. Gerçekten de "Ya barbarlık ya sosyalizm" dediğimiz noktaya gelmiş bulunuyoruz. Görevler ve yapılması gerekenler düne göre çok daha berrak. Önemli olan bu iradeyi ortaya çıkartacak bir durumu yaratmaktır. Bu genel kurul sürecinde de elimizden geleni yapmaya çalışacağız.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Gençliğe devrimci baharı kazanma çağrısı...

“Geleceğine sahip çık!”

Geride bıraktığımız yıl dünya ölçeğinde kapitalizmin açmazlarının netleştiği, bunun karşısında ise emekçi halkların mücadele ve başkaldırıyı yükselttiği bir yıl oldu. Ortadoğu’da ‘Arap baharı’ gerici rejimlerin diktatörlerini kovarken, Avrupa’da kapitalizmin krizine karşı grev ve direnişlerle yanıt verildi. Öfke kapitalizmin mabedi sayılan ABD’ye dahi sıçrarken, “İşgal et!” şiarıyla kapitalizmi hedef alan ve aylar süren sokak eylemleri yaşandı. Gençlik kitleleri dünya genelindeki mücadelede en ön saflarda yerini aldı. Pek çok ülkede okul boykotları ve işgaller yaşandı. Tüm bu gelişmeler karşısında kapitalist devletlerin kendini koruma yöntemi baskı ve terörü arttırmak oldu.

Dünya ölçeğinde böyle bir tablo yaşanırken, Türkiye’de de ilerici ve devrimci özneler ile gençlik güçleri benzer bir abluka ile karşı karşıya kaldı.

Geride bıraktığımız dönem sermaye düzeni tarafından gençliğe yöneltilen saldırıların belirgin biçimde arttığı bir süreç oldu. Paralı eğitim uygulamaları derinleştirilirken, bu uygulamaların daha rahat hayata geçmesi için üniversiteler her geçen gün biraz daha fazla yarı açık hapisanelere dönüştürüldü. Bir yandan üniversitelerdeki polis-ÖGB ablukası arttırıldı öte yandan ülkücü-faşist çeteler ilerici ve devrimci öğrencilerin üzerine salındı. Bu tabloyu ardı arkası kesilmeyen soruşturma-ceza dalgaları ile gözaltı ve tutuklama terörü tamamladı.

Yükseköğrenim gençliği açısından bütün bir eğitim dönemine hakim olan bu tablo, faşist baskı ve terörde gemi aızıya alan sermaye düzeninde üniversiteler payına düşen ablukayı gözler önüne serdi. Öyle ki, emperyalizmin bölgedeki savaş ve saldırganlık politikalarına taşeronlukta sınır tanımayan sermaye devleti ve AKP hükümeti, tam da bu uğursuz misyonu gereği, ‘içeride-dışarıda savaş ve saldırganlık’ pozisyonu almış durumdadır. Buna paralel olarak, işçi ve emekçilere yönelik kapsamlı sosyal yıkım ve kölelik saldırıları planlanmaktadır. Böyle bir tabloda, başta Kürt halkı olmak üzere ilerici ve devrimci güçlere yönelik sistemli bir faşist baskı ve terör uygulanmakta, öğrenci gençlik kitleleri de bu saldırıdan payına düşeni almaktadır.

Saldırıların bu kadar yoğunlaştığı bir dönemde etkin bir sınıf hareketi ve bunu tamamlayan güçlü bir toplumsal muhalefet örgütlenemediği açıktır. Bu durum üniversite gençliğine de olumsuz olarak yansımakta, kapsamlı saldırı politikaları karşısında gençlik cephesinden güçlü bir yanıt verilememektedir. Ancak geleceği çalınan milyonların ve tabii ki gençlik kitlelerinin bu saldırılar karşısında tek seçeneği mücadeleyi büyütmek ve ‘geleceğine sahip çıkmaktır!’

Bu olgudan hareket eden genç komünistler, geniş gençlik kitlelerine önümüzdeki dönemde devrimci baharı kazanma çağrısı yapacaklardır. Gençliği kapitalist sömürü ve baskı düzeninin karşısına dikilmeye çağıran genç komünistler, tüm enerjilerini seferber ederek bulundukları her alanda “Geleceğine sahip çık!” şiarını yükselteceklerdir.

Emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı geleceğine sahip çık!

Emperyalizme maşalıkta koçbaşı olan AKP hükümeti ve sermaye devleti, bir yandan Ortadoğu halklarını emperyalist namlularının hedefi yaparken öte yandan da ülke topraklarını gerici savaşların ve boğazlaşmaların merkezi haline getirmektedir. Libya’ya

Bahar döneminde “Geleceğine sahip çık!” kampanyasıyla gençliğin devrimci dinamizmini ve enerjisini örgütlemek, bunu işçi sınıfı önderliğinde devrim ve sosyalizm mücadelesine taşımak tüm genç komünistlerin önünde yakıcı bir görev olarak durmaktadır.

döntük emperyalist işgal sırasında aktif taşeronluk rolü üstlenen Türk sermaye devleti, benzer bir kirli tezgahın hazırlandığı Suriye’ye dönük muhtemel bir müdahalede işbirlikçilikte en ön safta yer tutmuştur.

Aktif taşeronluk rolünün en önemli adımlarından birini de “füze kalkanı” oluşturmaktadır. NATO’nun ABD patentli saldırganlık projesi olan “füze kalkanı” çerçevesinde Malatya’da radarların kurulmasına izin veren Türk sermaye devleti, başta İran olmak üzere bölge halklarına karşı emperyalistlerin vurucu gücü ve tetikçisi olmaya soyunmuştur.

Bu topraklarda güçlü bir antiemperyalist geleneğe sahip olan gençlik, Kürecik’e kurulan füze kalkanına karşı mücadeleyi etkin bir biçimde büyüterek “Emperyalizme ve siyonizme kalkan olmayacağız!” şiarını daha güçlü biçimde haykırmalıdır. Öyle ki gençlik kitleleri, kardeş halklara yönelik savaş ve saldırganlığa karşı anti-emperyalist mücadele bayrağını yükseltmek ve kardeş halklarla her türden dayanışmayı büyütmek sorumluluğu ile karşı karşıyadır.

Bu kapsamda tüm gençliğe çağrımızdır: “Emperyalist savaşa, NATO’ya ve füze kalkanına karşı kardeş halklara sahip çık!”

Faşist baskı ve devlet terörüne karşı geleceğine sahip çık!

Dinci-gerici AKP hükümeti eliyle dışarıda emperyalist savaş ve saldırganlık politikalarına aktif taşeronluk rolünün üstlenildiği bir dönemde, Kürt halkı

ve devrimci-ilerici sol güçler payına düşen de dizginsiz baskı ve terör olmaktadır.

Rejimin “Kürt açılımı” adı altında sergilediği orta oyununun son perdesi, Uludere’deki katliamla kapanmıştır. Uzun bir dönemdir “KCK operasyonları” adı altında kitlesel bir gözaltı-tutuklama terörü ve sınır ötesi-içi askeri operasyonlar eşliğinde süren tasfiye operasyonu, sermaye devletinin hedefinin ne olduğunu gözler önüne sermektedir. Açık ki, Kürt halkının haklı mücadelesini yok ederek bitiremeyen sermaye devleti dizginsiz faşist baskı ve terörü tek seçenek olarak görmektedir.

Faşist baskı ve terör ilerici ve devrimci sol güçlerle birlikte üniversite gençliğine de doğrudan yönelmektedir. İlerici ve devrimci gençliğin her türden hak arama mücadelesi engellenmekte, eylemleri yasaklanarak ÖGB-polis terörü ya da soruşturma-ceza tehdidiyle yıldırılmaya çalışılmaktadır. Bugün yüzlerce öğrenci hapisanelerde tutsak alınmış durumdadır.

Mücadeleyi nefessiz bırakmayı hedefleyen bu faşist baskı ve töröre karşı tüm gençliğe çağrımızdır: “Faşist baskı ve teröre karşı özgürlüğüne sahip çık!”

Eğitimin ticarileşmesine karşı geleceğine sahip çık!

Sermaye devletinin içerde ve dışarda uyguladığı savaş ve saldırganlık politikaları ile paralel yürüttüğü sosyal yıkım saldırılarının bir ayağı da eğitimin her geçen gün paralı hale getirilmesidir. Geçtiğimiz yıl

Mayıs ayında gerçekleşen Uluslararası Yükseköğretim Kongresi’nde (UYK) eğitimin neoliberal politikalara ve bu kapsamdaki Bologna Süreci’ne uygun bir şekilde dönüştürülmesi tartışılmıştır. Üniversitelerin geleceğinin(!) tartışıldığı bu kongre ile birlikte somut adımlar hızla atılmış, 2011-2012 güz dönemi gizli harc zammı uygulaması ile başlamıştır. Üniversite gençliğinin gösterdiği tepki ile birlikte uygulamada geri adım atılmış ancak bu saldırı yalnızca ertelenmiştir. Bunu, pek çok üniversitede alınan kayıt paraları, hazırlık öğrencileri için kitap-şifre paraları gibi uygulamalar takip etmiştir. Ulaşım, barınma ve beslenme gibi temel hizmetlerin hem maddi yükü hem de niteliğindeki düşüklük üniversite gençliğinin temel sorunlarının başında gelmektedir.

Burjuva ideologların “*eğitimin sağladığı bireysel fayda toplumsal faydadan daha fazladır; o halde bu hizmeti alan karşılığını ödemelidir*” argümanına dayanılarak hayata geçirilen ve meşrulaştırılmaya çalışılan paralı eğitim uygulamaları her geçen gün daha fazla işçi ve emekçi çocuğunun eğitim hakkını ortadan kaldırmaktadır.

Bununla birlikte üniversite eğitimini tamamlayabilen gençlik kitlelerini ise büyük bir işsizlik ve geleceksizlik sarmalı karşılamaktadır. Diplomalı işsizlik en iyi üniversitelerden mezun olanları dahi tehdit ederken, iş bulabilen şanslı azınlık ise güvencesiz ve kölece çalışma koşulları ile karşı karşıya kalmaktadır. Bunun bir ayağını da meslek ve alanlarda yaşanan sermaye eksenli dönüşümler oluşturmaktadır. Van depremi fırsat bilinerek “yetkin mühendislik” uygulaması yeniden gündeme getirilmiştir. Böylece, maaşsız zorunlu staj, yetkinlik belgesi için kurs ve sınav gibi uygulamaların da önü açılmaya çalışılmaktadır.

Bizleri eğitim hayatı boyunca müşteri, sonrasında ise köle olarak gören kapitalist sömürü düzeninin geleceğimizi çaldığı açıkça ortadadır. Bu saldırılar karşısındaki tek alternatif mücadele etmektir.

Geleceğini kendi ellerine almak isteyen tüm gençliğe çağrımızdır: “*Ticarileşmeye ve müşterileşmeye karşı eğitim hakkına sahip çık!*”

Gençliği devrimin saflarına kazanmak için seferberliğe!

Yukarıda genel çerçevesi çizilen başlıklar bahar döneminde yürütülecek kampanya ile somut bir biçime kavuşturulmalı ve geniş gençlik kitlesinin öfkesi sokaklara taşınmalıdır. Gençliğin bugün karşı karşıya olduğu sorunların kapsamı ve niteliği, böyle bir eylemli süreci örgütlemenin imkan ve dinamiklerine işaret etmektedir.

Geride bıraktığımız dönemde belli yerelerde kantin, ders, yurt boykotu gibi örnekler yaşanmıştır. Öğrenci gençliğin yakıcı sorunları üzerinden bu tür eylemliliklerin ve örgütlülüklerin arttığına tanık

olmaktayız. Önümüzdeki dönemde de ortaya çıkabilecek bu tepkilerin, kampanya çerçevesinde kendi dar zeminini aşacak bir müdahaleye konu edilmesi gerekmektedir. Böylece, güncel talepleri üzerinden harekete geçirilecek gençlik kitlelerini politiklaştırmak ve devrimci mücadeleye kanallı etmek hedeflenmelidir.

Kampanya güçlü bir ajitasyon-propaganda faaliyeti ile birlikte etkin bir kitle çalışmasına konu edilmelidir. Kampanya gündemlerinin etkin ve zengin görsel araçların kullanımı ile güçlendirilmesi, çalışmanın söyleşi, etkinlik, toplantı vb. araçlarla zenginleştirilmesi, yerellerin özgünlüklerini hesaba katan çalışma biçim ve yöntemlerinin kullanılabilmesi önem kazanmaktadır. Bu açıdan yerel yayın, topluluk ve kulüp gibi her türlü esnek mücadele aracının kampanya talepleri temelinde devreye sokulması çalışmanın başarısı için ayrıca vazgeçilmez araçlardır. Çevremizdeki güçlerin kampanya gündemleri temelinde harekete geçirilebilmesi için de uygun esnek araçlar mutlaka yaratılmalıdır.

Bir diğer önemli hedef de kampanyanın gündemlerinin bahar gündemleriyle birleştirilmesidir. Bu kapsamda tüm bahar gündemleri kampanya gündemleri ile birlikte değerlendirilmeli, 1 Mayıs’a tüm alanlarda yaygın kitle etkinlikleri temelinde hazırlanmalı, 1 Mayıs’ta alanlara bu etkinliklerin gücü ile çıkılmalı ve alanlarda yürütülen tüm bu çalışmalar dönem sonunda merkezi bir etkinlikle taçlandırılarak kampanyanın kazanımları güvence altına alınmalıdır.

Gençlik içerisinde devrimci önderlik misyonu ile hareket eden bizler, gençliği dört bir yandan kuşatarak yukarıda tanımladığımız çerçeveyi çok yönlü olarak derinleştirerek ve özgünleştirerek hayata geçireceğiz.

Bahar döneminde “*Geleceğine sahip çık!*” kampanyasıyla gençliğin devrimci dinamizmini ve enerjisini örgütlemek, bunu işçi sınıfı önderliğinde devrim ve sosyalizm mücadelesine taşımak tüm genç komünistlerin önünde yakıcı bir görev olarak durmaktadır.

“*Sonuç olarak, önümüzdeki temel hedef alanımızda derinleşmek olmalıdır. Alanlarda temel sorun neler, süreç nedir, kitlelerin eğilimleri, güçlü ve zayıf yönleri, duyarlılık alanları, etkili siyasal akımlar, mücadele ve örgüt deneyimleri vb. nelerdir? Bunlara karşı ne tür politikalar geliştireceğiz, hangi sloganları öne çıkartacağız? Ajitasyon ve propagandada neleri öne çıkartacağız, ne tür biçimler geliştireceğiz? Kitlelere hangi araçlarla ulaşacak, onları kendi politikalarımıza nasıl kazanacağız? Hangi güçlerle hareket edebiliriz ve bu güçlere nasıl ulaşabiliriz, onları nasıl harekete geçireceğiz? Tüm bunların ayrılmaz bir parçası olarak ne tür eylemler örgütleyeceğiz? Önderlik, bu soruların yanıtını bulmak ve uygulamaktır.”* (Ekim Gençliği, Sayı: 36, *Kitle çalışması üzerine notlar...*)

Genç Komünistler

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranke.org/>

Esenyurt’ta “Devrim Okulu”

29 Ocak’ta Devrim Okulu’nu başlatan **Esenyurt Devrimci Liseliler Birliği** (DLB), ilk konu olarak Marksizm’in üç ayağından biri olan ekonomi-politik başlığını ele aldı. Kavram olarak ekonomi-politiğin tanımının yapılmasıyla başlayan tartışma, üretimin ve üretim tarzını oluşturan üretici güçler ile üretim ilişkilerinin tanımlanıp aralarındaki ilişkinin değerlendirilmesi ile devam etti.

Sosyalizmin bilimsel olarak ele alınan tarihsel bir sürecin parçası olduğu vurgulanan tartışmalarda sosyalizmin bu bilimsel temelini kavranabilmesi için kapitalizmi önceleyen üretim tarzlarına değinildi. Burada toplumsal süreçler arasındaki geçişin, temelde altyapıdaki çelişkilerin derinleşmesi ve bu çelişkilerin kendisini toplumsal bir devrim olarak dışa vurması üzerinden yaşandığı belirtildi. Kapitalist üretim tarzı tartışılırken meta, değer ve artı-değer gibi kavramlar üzerinde duruldu. Kapitalizmin artı-değer sömürsüne dayalı bir sistem olduğu vurgulandı.

Tartışmalar, bu tarihsel işleyişin açığa çıkardıkları üzerinden sosyalizmin iktisadi temelini var olduğuna vurgu yapılarak bitirildi.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

DB’den “eğitim raporu”

Türkiye’deki eğitim sistemi üzerine bir rapor hazırlayan Dünya Bankası (DB), raporunda eğitim ve sınav sistemiyle ilgili çarpıklıkları öne çıkardı. Macaristan ve Türkiye’de ortaöğretime 4 bin dolar harcandığı ifade edilen raporda, “Ancak Türkiye’de 15 yaşındaki öğrenciler matematik becerilerinde Macaristan’daki akranlarından 2 okul yılı geride” deniliyor.

DB tarafından hazırlanan rapor, Türkiye’deki eğitim sisteminin çarpıklıklarını belli yönleriyle ele almış olsa da bahsettiği ekseninde bir çözüm önermiyor. Kaldı ki, sistemde sorun olduğu vurgusu “para boşa gidiyor” kaygısıyla yapılıyor.

Öte yandan, öğretmenlerin vasıfsız olduğu veya işe geç geldikleri belirtilirken sözü edilen emekçilerin hangi şartlarda çalıştıkları, iş güvenceleri veya maaşları gündeme getirilmiyor.

DB’nin bu raporu hakkında görüşünü bildiren Milli Eğitim Bakan Ömer Dinçer “ibretlik açıklamalar var” dedi. Dinçer’in bu sözü, eğitimde içeriğini efendilerinin belirlediği yeni saldırı dalgasının yaşanacağını habercisi sayılabilir.

Tıp Öğrenci Kolu (TÖK) temsilcisi Hüseyin Çelik ile konuştuk...

“Saldırı birleşik mücadele ile püskürtülebilir”

- 1 Ocak 2012 tarihi itibarıyla yürürlüğe giren GSS, öğrencilere yönelik bir saldırı aynı zamanda. Bu saldırıların kapsamı nedir?

- Aslında bu yasa 2000 yılının başlarında gündeme gelmiş ve o dönemde bir mücadeleye konu edilmişti. Ancak sizin de söylediğiniz gibi yasanın bazı maddeleri 2012 yılına kadar kademeli olarak ve bu yılın başında Kanun Hükmünde Kararname ile yürürlüğe girdi. “Yasada öğrencilere yönelik saldırılar nelerdir” sorusuna gelecek olursak; bu yasa öğrencilerin sağlık hakkını elinden alan bir içerikte. Yasayla birlikte üniversite kampüslerinde bulunan medikolar kapatılıyor, 25 yaşını aşmış olan öğrencilerin prim ödeyerek sağlık hizmetinden yararlanması zorunluluğu getiriliyor. Yasadan önce de doğru düzgün alamadığımız sağlık hizmeti artık daha da ulaşamaz hale geliyor. Paralı eğitimin belimizi büküttüğü yetmezmiş gibi şimdi de sağlık hakkımız gasp ediliyor.

Aslında yasa yalnızca öğrencilere yönelik olumsuzlukları içermiyor. Toplumun tüm kesimlerinin birçok hakkı yok sayılıyor bu yasayla birlikte. Sağlık emekçilerinden tutun hastalara kadar geniş bir kesimi ilgilendiren GSS, buna rağmen tam anlamıyla anlaşılabilmiş değil.

Tekrar soruya dönecek olursak, yasanın tüm öğrencileri kapsayan, bunun yanında sağlık öğrencilerini ilgilendiren özel bir yönü de var. Sağlık alanında eğitim gören öğrenciler için tam bir geleceksizlik anlamını taşıyan yasa, bu açıdan bakıldığında apayrı bir mücadele alanı açıyor. Sağlık emekçilerini güvencesizleştiren GSS, öğrencilere hiçbir gelecek vaat etmiyor. Sağlık hizmetinin ticarileştirilmesi ve piyasaya açılması sürecini eğitimin ticarileştirilmesine bağlayan yasa, özellikle üniversite hastanelerinde öğrencileri sağlık hizmeti üreten müşterilere dönüştürüyor. Yine GSS ile beraber Tam Gün Yasası altyapısız tıp fakültelerini hocasız bırakmaya başladı. Böylece zaten yetersiz olan eğitim daha da niteliksizleşecek.

- Bu yasayla medikoların kapatılmasından bahsettiniz. Bu konu hakkında neler düşünüyorsunuz?

- Evet, yasa medikoları da elimizden alıyor. Niteliği tartışılır olsa da medikolar öğrenciler açısından oldukça yararlı oluyordu. Sağlık güvencesi olmasa da öğrenciler medikolarda tedavi görebiliyorlardı. Ancak yasadaki bundan söz etmek mümkün değil. “Paran kadar eğitim, paran kadar sağlık alırsın” diyor bizlere. Ay sonunu dahi zor getirdiğimiz halde tüm bunları göğüslemek kolay olmayacak elbette.

Bir de gelir tespiti meselesi var. Aylık gelir tespiti yapılırken öğrenci bursları da hesaba katılıyor ve buna göre prim ödeme zorunluluğu getiriliyor. 25 yaşını aşmış öğrencilere yine öğrenci olduğu halde prim ödemesi dayatılıyor. Tüm bir sağlık hakkımızın gaspedildiği yerde medikoların kapatılması da doğal olarak tali kalıyor.

- Bu saldırı yasasına gençliğin yanıtı ne olmalıdır? Bu yasa nasıl bir mücadele ile geri püskürtülebilir?

- Elbette birleşik bir mücadele ile. Üniversite kampüslerini aşan bir perspektifle örülen bir mücadele, diğer emekçilerle birleştirilebilirse; ancak o zaman yasanın geri çekilmesi gündeme gelebilir. Sağlık örgütlerinin yasaya ilişkin çalışmaları devam ediyor. SES ve TTB’nin gündeminde süresiz grev var. Sağlık meclislerinde, işyerlerinde bu yasayla ilgili tartışmalar yürütülüyor. Biz de öğrenciler olarak kendi üzerimize düşenleri yapmalıyız. Öğrencileri bu konuda bilinçlendirecek etkinlikler-seminerler örgütlemeli ve sağlık hakkımıza sahip çıkmalıyız.

- Tıp Öğrenci Kolu’nun bu yasa ile ilgili çalışmaları nelerdir?

- Biz Tıp Öğrenci Kolu olarak üniversite hastanelerinde oluşturulan sağlık meclislerinin içerisinde yer alıyoruz. Burada yürütülen tartışmalara katılarak, karara bağlanan eylem-etkinliklerin örgütlenmesinde yer alıyoruz. Ayrıca çıkardığımız dergide bu konuyu işliyoruz. Konuştuğumuz her öğrenciye ise bize yönelen saldırıları anlatıyoruz. Aslında tıp öğrencileri içerisinde örgütlenmek çok zordur. Çünkü elitist bir yapıları vardır. Bu durum özellikle Hacettepe Üniversitesi’nde bizim açımızdan en büyük olumsuzluklardan biridir. Buna rağmen ısrarla yürüttüğümüz faaliyet ile örgütlü yapımızı güçlendirmeye devam ediyoruz.

Kızıl Bayrak / Ankara

KESK üyelerine polis saldırısı

KESK, 26 Ocak günü TBMM Plan ve Bütçe Komisyonu’nda görüşülen 4688 Sayılı Kamu Görevlileri Sendikaları Yasa Tasarısı’na karşı çeşitli illerde eylemler gerçekleştirdi.

Ankara’da polis saldırısı

YKM önünde biraraya gelen kamu emekçileri TBMM önüne gerçekleştirecekleri yürüyüş sonrasında mecliste görüşülen tasarırı protesto edeceklerdi. Ancak eylemden saatler önce alanı ablukaya alan Ankara polisi yürüyüşe izin vermeyerek eylem güzergahına barikat kurdu. Buna rağmen yürüme kararlılığı gösteren KESK üyeleri barikata yüklendi. İlk girişimin başarısızlıkla sonuçlanmasının ardından barikatın hemen önünde oturma eylemi başlatıldı. Yaklaşık bir saat süren bu beklemenin ardından bir kez daha yürüme kararlılığı gösteren kamu emekçilerine kolluk kuvvetleri biber gazı ile saldırdı. Bir süre daha beklendikten sonra basın açıklaması gerçekleştirildi. KESK adına yapılan açıklamada kamu emekçilerinin haklarını ve özgürlüklerini yok sayan tasarıya karşı talepler sıralandı ve KESK’in bu talepler uğruna fiili-meşru mücadeleyi yükselteceği belirtildi.

İzmir’de yürüyüş

Eski Sümerbank önünde toplanan kamu emekçileri İzmir Büyükşehir Belediyesi önüne yürüdü. Basın açıklamasını KESK İzmir Şubeler Platformu adına Eğitim Sen 3 Nolu Şube Başkanı **Kıyasettin Yasa** yaptı. Yasa, KESK’in, kamu emekçilerini kapı kulu olarak gören zihniyetin ürünü olan yasa tasarısına karşı, mücadelesinde yarattığı değerlere yakışır bir direnç ve kararlılık göstereceğini söyledi.

Adana

Adana’da İnönü Parkı’nda yapılan eylemde basın açıklamasını KESK Adana Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü ve SES Adana Şube Başkanı Muzaffer Yüksel yaptı. Açıklamada, KESK’in maskeleri düşürmeye ve mücadeleyi yükseltmeye devam edeceği belirtildi.

Kızıl Bayrak / Ankara-İzmir-Adana

BES İzmir Şube Başkanı Ramis Sağlam ile 22 Şubat grevi üzerine konuştuk...

“22 Şubat’tan önce eylemlilikler sürecektir!”

- Sermayenin uzun yıllardır uygulamak için bekletilen Kanun Hükmünde Kararname (KHK), AKP hükümeti eliyle gerçekleşiyor. Bu konuda neler söyleyeceksiniz?

- Sermayenin kendini yenileme sürecinde üretim ilişkilerinin ve istihdam modellerini değiştirmeyi amaçlamıştır. 1980’li yıllardan sonra neoliberal politikaların hız kazanması, özelleştirme ve ardından taşeronlaştırma, kamunun tasfiyesinde önemli bir süreci oluşturmuştur. Özellikle KİT’lerde tasfiye veya devir sürecinin kamu emekçilerine yansımaması mümkün değildi. Sermaye, üretim sürecini yeniden belirlerken bir taşla birden fazla kuşu ürkütmeyi amaçlamıştır. Hem kurumlarını piyasaya açıp ticarileştirmek hem de var olan sendikal örgütlenmeleri bertaraf etmektir.

Sermayenin bu alanda ki en sadık savunucusu olan AKP kendinden önceki sermaye hükümetlerine her alan da taş çıkarmıştır. Sermayenin yeni dönem üretim modellerini her alanda hızla gerçekleştirmiş en özelleştirmeci en sendika düşmanı olarak tarihe geçmiştir. Bu alanda özellikle işçi ve memur sendikalarını kendi ihtiyaçlarına göre dizayn etmiştir. Dizayn edemediklerini ötekileştirme ve dağıtmayı hedeflemiştir. Bu anlamda AKP, sermayenin kendilerine yüklediğini pervasızca uygulamıştır.

- KHK sizin iş kolundan hangilerini kapsıyor ve bunun sonuçları nelerdir?

- 666 sayılı KHK ile yaklaşık AKP döneminde çıkarılan 36 KHK’nın birbirinden ayrılması mümkün değildir. Hepsinin birbirinin değişik alanlarda tamamlamaktadır. İşkolumuzdaki ve tüm kamu emekçilerini 666 sayılı KHK ile mali ve özlük haklarını düzenlerken toplu sözleşme hakkı yok sayılmıştır.

Sendikamız BES’in uzun süredir yürüttüğü ‘eşit işe eşit ücret’ talebi 666 sayılı KHK ile söylediğimiz tam tersi uygulanmıştır. 2005

yılından bu yana Maliye Bakanlığı’nda süren bölünmüşlük ve uzman olan ve olmayan istihdam şekli emekçileri bölen, emekçilerin mücadelesini ayrıştıran bir süreçtir. Maliye birimlerinde aynı işi yapan maliye emekçileri arasında ücret adaletsizliği 666 sayılı KHK ile had safhaya varmıştır. Bugün bu yapay unvanların oluşturulmasında asıl tüm maliye emekçilerinin ve kamu emekçilerinin genelinde sözleşmeli personel uygulamasının yaygınlaştırılması yatmaktadır. Kamunun tasfiyesi, Maliye Bakanlığı’nda Mal Müdürlükleri’nin kapatılması ve Milli Emlak Müdürlükleri’nin başka kurumlara devri ile asıl amaçlanan ve görünmeyen gerçektir.

- 22 Şubat’ta greve çıkacağınızı açıkladınız. Greve çıkma gerekçeleriniz nedir?

- BES Genel Merkezi’nin şubelerin önerileriyle hazırlamış olduğu eylem takvimi bütünlüklü olarak bu süreci kapsamayı amaçlamaktadır. Eylem takvimi, İzmir’de 2 haftadır uygulanmakta ve maliye emekçilerinden karşılık bulmaktadır.

2005 yılından bu yana taleplerin karşılanmaması ve Maliye Bakanlığın’daki adaletsizliğin geldiği nokta patlama noktasıdır. 22 Şubat’a 21 Aralık’taki grevimiz üzerinden geliştirilen bir işyeri çalışmasıyla devam edilecektir. 21 Aralık öncesi kurduğumuz grev komitelerimiz 22 Şubat’ta da faaliyeti örgütleyecek ve yeni bir grev dalgasının ilk adımı olacaktır.

- 22 Şubat grev günü için hazırlıklarınız nelerdir?

- 22 Şubat’tan önce eylemlilikler sürecektir. Bu eylemliliklerin içerisinde, 1 saat işe geç başlama var. Her Çarşamba eylemler olacak ve 22 Şubat günü de sabah işyerlerine gidilip grev pankartı asılıp işbaşı yapılmayacak. Merkezi bir yerde toplanıp İzmir Vergi Dairesi Başkanlığı’na yürünecek.

Kızıl Bayrak / İzmir

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

Manisa’da sömürüye ‘PAYDOS’

Manisa işçilerinin sesi olmak hedefiyle ilk sayısı çıkan **PAYDOS İşçi Bülteni** işçilerle buluştu. Şehrin dört bir yanında gerçekleştirilen dağıtımlara büyük ilgi vardı.

Bültenin ilk sayısı 26 Ocak günü işçilerin yoğun olarak kullandığı servis güzergâhlarındaki duraklarda dağıtıldı. İlk sayısı olmasına rağmen bülten Manisalı işçiler ve emekçiler tarafından yoğun ilgiyle karşılandı. Birçok işçi “bu gazeteyi nereden temin ederiz” sorusuyla bültene yönelik ilgisini göstermiş oldu.

Türk Metal Sendikası’nda örgütlü işçilerle dağıtım sırasında yapılan sohbetlerde; sendikal bürokrasiyi hedef gösteren ifadeler ve Türk Metal’in sendikal anlayışına karşı ciddi bir rahatsızlık olduğu görüldü. Aynı zamanda Manisa’da uzun çalışma koşulları ve kölece çalışma koşullarına karşı ciddi bir öfke birikiminin olduğuna da bir kez daha tanık olundu.

Dağıtımlarda; şimdiye kadar Manisa’da böyle bir faaliyetin gerçekleşmemiş olduğunu ifade eden işçiler kendi arkadaşlarına ulaştırmak vermek üzere çok sayıda bülteni alarak desteklerini gösterdiler.

Alaybey hattında 16:00-24:00 vardiyasına ulaştırılan bültenin ikinci sayısının hazırlıkları da başladı. İkinci sayıda, “sağlık dönüşüm programı” kapsamında uygulanmaya başlayan “Genel Sağlık Sigortası” ele alınacak. Birçok işçinin talebi üzerine, bu saldırının sonuçları ayrıntılı olarak değerlendirilecek.

İkinci sayıda bugün hala devam eden işçi direnişlerine de yer verilecek. Bu kapsamda İstanbul Maltepe Belediyesi’nde direnişte olan taşeron işçilerinin sesi Manisa’ya da taşınacak.

Paydos çalışanına gözaltı terörü

Paydos çalışanı sınıf devrimcisi Doğu Cem Gümüş 31 Ocak günü gerçekleştirilen bülten dağıtımının ardından gittiği bir internet kafede sivil polislerin keyfi kimlik kontrolü uygulamasıyla karşılaştı. Gümüş, hakkında “gıyabi yakalama kararı” olduğu gerekçesiyle gözaltına alındı.

Gümüş’ün üzerinden çıkan Paydos İşçi Bülteni’ni özel bir ilgiyle inceleyen TMŞ ve güvenlik şube polisleri toplatma kararı olmadığını teyit ettikten sonra bültenleri iade ettiler. Polisler Gümüş’e, bülten dağıtımından haberdar olduklarını da özel bir biçimde vurguladılar.

Polis karakolunun ardından savcılığa çıkartılan Gümüş sorgusunun ardından nöbetçi mahkemeye sevk edildi. Yargılandığı davadan ceza ertelemesi alan Gümüş mahkeme tarafından serbest bırakıldı.

Kızıl Bayrak / Manisa

“Davos Zirvesi” aynasında kapitalizmin karanlık geleceği...

Dünyayı yöneten kapitalist elitlerin biraraya geldiği “Davos Zirvesi” 25-29 Ocak 2012 tarihleri arasında 100 ülkeden 2600 kişinin katılımıyla İsviçre’nin Davos kasabasında yapıldı. Zirve’nin 42. toplantısı Euro’yu-Avrupa’yı bekleyen çöküş tehlike korkusu içinde ve ağırlaşan krizin sarsıcı etkileri altında gerçekleşti. Dolayısıyla küresel kapitalist kriz ve buna aranan çözüm zirveye damgasını vurdu. Bazı ülkeleri çöküşün eşiğine getirecek düzeyde ağırlaşan krizin, ekonomik alanın ötesinde yol açtığı sosyal, toplumsal ve politik boyutları da zirvenin temel tartışma konuları arasındaydı.

Özellikle 2008 yılından itibaren “küresel ekonomik krizin verdiği zararları telafi etmek ve dünyanın durumunu iyileştirmek” ana temasıyla toplanan zirve, bu süre içinde durumu iyileştirmek bir yana tüm çabalara rağmen şiddetlenmiş bir kriz gerçeğiyle yüzyüze kaldılar. Şimdiye kadar izlenen politikaların sonuç vermediği, çünkü sorunların kaynağına inilmediği, gerekli derslerin de çıkarılmadığını iddia eden düzen sözcüleri “*yeni modeller oluşturarak*” “*büyük değişimi hedefliyorlar*” ve böylece sorunların kaynağına inilerek krize çözüm bulabilecekleri umudunu pompalıyorlar. Krize neden olanların krizin nedenlerini ortadan kaldırmak gibi iddialı popülist boş laflar bir yana bırakılırsa, bu yılki zirveye sistem sözcülerinin kendi kullandıkları ifadeyle “*kapitalizmin belirsiz geleceği*”, “*kapitalizm verdiği sözleri tutmadı*” yakınmaları damgasını vurdu.

Kapitalist ekonominin ve kapitalist dünya sisteminin insanlığı yüzyüze bıraktığı sayısız sorunlardan hareketle “kapitalizmin reforme edilmesi”, “adaletli gelir dağılımı”, “refahın eşit paylaşımı”, “kapitalizmin insancıl olması gerektiği” vb. argümanların seslendirilmesi artık adettendir. Finans ve banka krizlerinin patladığı 2008 yılından itibaren düzen temsilcilerinin dile getirdikleri moda kavramlardır bunlar.

Fakat bu yılki zirvenin ayırdedici özelliği sistemin sahipleri tarafından “sistemin sorgulanması” ve kapitalizmin tartışma konusu yapılmasıdır. DEF’in açılış oturumlarından birinin “20’nci yüzyıl kapitalizmi 21’nci yüzyıl toplumunda işe yaramıyor mu?” temasından oluşması ilgi çekicidir. Davos toplantısının kurucusu ve forumun başkanı Klaus Schwab’ın soruya yanıtı ise “20’nci yüzyıl kapitalizmi biraz eskimiştir. Kapitalist sistem bugünkü şekliyle günümüz dünyasına uygun değildir” oldu. Ticari sistemde köklü değişikliklere gidilmesi gerektiğini ifade eden sistemin temsilcileri ve sözcüleri “pazarlar topluma hizmet etmek zorundadır. Son yıllarda gördüğümüz ölçsüzlük kapitalist sistemin en büyük noksanı oldu. Belki de bunun adını kapitalizm koymak bile doğru olmayabilir” biçimindeki çaresizlik ve hayal kırıklıklarını bir arada dile getiriyorlar. Özetle kaygılarla başlayan zirve krizin ve bunun yol açacağı sorunların derinleşip şiddetleneceği korkusuyla son bulmuş oldu. Krizi aşma yollarının araştırılıp bulunması ve dünyadaki durumun iyileştirilmesi amacıyla toplananlar gelecek on yılın olası yıkım ve felaketlerini tartışmak zorunda kaldılar. Bu yıkım ve felaketlerin yol açacağı “isyan ve sosyal çatışmaların artacağı” korku ve uyarısı zirvecilerin ortak kaygılarından biriydi.

“*Büyük değişim: Yeni modeller oluşturmak*” ana gündemi ekseninde kronik mali dengesizlikler, şiddetli gelir eşitsizlikleri, küresel yönetim başarısızlıkları, büyük sistemik finansal çöküş, su ve gıda kıtlığı krizleri, kronik

mali dengesizlikler, enerji ve tarım ürünü fiyatlarındaki aşırı oynaklık, küresel yönetim başarısızlıkları, sera gazı salınımı, kitle imha silahlarının yayılması, yeni küresel savaş tehlikesi ve nitekim isyanlar gibi birçok alanı kapsayan sorunlar zirvenin ilgi alanıydı. Fakat yukarıda belirtilen tüm bu tartışma konuları önümüzdeki ilk on yılın en büyük tehlikeleri olarak kaydedilmekle kalınmıyor, çözüm bulunmaması durumunda tüm bu sorunların ağırlaşp şiddetleneceği genel kabul görmüş bulunuyor.

Davos’ta ve emperyalist kuruluşlar tarafından hazırlanan çeşitli raporlarda itiraf edilen sistemin bu durumunda kapitalist dünya payına çıkarılan iki vazife vardır. Birincisi; çaresizlik ve çözümsüzlük içerisinde artık sahipleri tarafından da “sorgulanan ve tartışılan” kapitalist sistem kendi geleceğini nasıl güvenceye alacaktır.

İkincisi; küresel çaptaki sosyal yıkım saldırılarının yol açtığı büyük eşitsizliklerin ve adaletsizliklerin, yokluk ve yoksunlukların işçileri, emekçileri ve ezilen halkları mücadele ve direnmeye iteceği gerçeğinden hareketle patlayacak hoşnutsuzluk ve öfkeden nasıl kurtulunacağı hesabının yapılacağıdır. Davos’daki tüm tartışmaların dönüp bağlandığı ana eksen bu iki konudur, sorunlar bu iki zemin üzerinde tartışılmaktadır.

“Değişim sancılı, büyük acılar kaçınılmaz olacak!”

Dünyayı yöneten efendi ve uşak takımı önümüzdeki yıllarda yaşanacak olanları bu cümlelerle özetliyorlar. Krizi aşmak için şimdiye kadar izlenen yöntemin dışına çıkmayı ve yeni modellerin oluşturulması gerektiğini söyleyen düzen sözcüleri, önerdikleri büyük dönüşümün sancılı ve acıların kaçınılmaz olacağını bir kez daha teyid ettiler. Kaçınılmaz olduğu ilan edilen büyük acıların işçilerin, emekçilerin ve ezilen halkların payına yaşanacağını belirtmek gerekir. Kapitalist dünyanın efendilerinin deyimiyle “artık distopya tohumları ekiyor”muş. Distopya, zorluklarla ve acılarla dolu bir hayatı ve umudun olmadığı bir ortamı anlatmak anlamına geliyormuş. Kapitalist dünya insanlığın büyük bir bölümü için “distopik” bir gelecek hazırlıyormuş. Kapitalizmin insanlığa başka bir gelecek

hazırlamayacağı kesindir. Refahın ve zenginliğin beşiği olan Avrupa ve uygarlık projesi olarak sunulan Avrupa Birliği ülkelerinde bile işçi ve emekçilerin yaşamındaki büyük altüst oluşlar bundan başka nedir ki? Tüm önlemlere ve faturayı emekçilere ödetme saldırılarına rağmen krizin etkisiyle Euro’nun çöküş tehlikesi dolayısıyla birliğin dağılabileceği tartışılmaktadır. Zirvede en hararetli tartışmanın konusu olan Euro’yu ve Yunanistan’ı kurtarma girişimleri ortaya Yunanistan’a sömürgeci vali önermek ve krizden kurtulmak için kemer sıkmanın yeterli olmayacağını vurgulamak oldu.

Forum’un açılış konuşmasını yapan Merkel, “Almanya, tutamayacağı halde tüm Avrupa ülkeleri için taahhütte bulunursa Avrupa saldırıya açık hale gelmiş olur” diyor ve ortak para Euro’yu kurtarmak için ayrılan fonların ikiye, üçe katlanmasının anlamlı olmadığını kaydediyor, buna sürekli yardım paketleri hazırlanmasının sorunun çözümüne yardımcı olmayacağını ekliyor. Almanya’nın yardım konusunda olanaklarının sınırsız olmadığını belirten Merkel, “krizin nedenleri ortadan kaldırılmadan sürekli daha çok para vaadinde bulunmamızın bir anlamı yok. Almanlar kendi ekonomileriyle ilgilenmeli. Abartmakla ne kendimizi, ne de Avrupa’yı kurtarabiliriz, ayrıca herkesi biz kurtaracak değiliz” diye buyuruyor. “Krizin nedenleri ortadan kaldırılmadan” bir şeyleri çözemeyiz diyor Merkel. Krizin nedeni kapitalist ekonominin sömürü ve kara dayalı işleyiş yasası olduğuna ve kapitalistlerin kapitalizmi ortadan kaldırmayacağına göre büyük yıkımlar ve toplumsal altüst oluşlar yaşanmadan krizden çıkış olanaklı olmayacak.

“İsyan çıkar, sınıf çatışması doğar!”

Kapitalist dünyanın ortak kaygı ve korkusunu sistem adına böyle dile getiriyor “para sihirbazı” olarak ta tanınan ünlü spekülör George Soros. Avrupa’daki krize dayalı olarak küresel ekonomideki belirsizlik ve kötü gidişatın isyan ve sosyal çatışmaları artıracığı uyarısında bulunuyor ve önemli iki gerçeği birarada ifade ediyor. Bunlardan ilki; “işsizlik ve borç sorunlarının çözülememesi durumunda sokaklarda şiddet artacak, isyanlar çıkacak, sınıf çatışması başlayacak.” Bunun doğrudan bir sonucu olarak yaşanacak ikinci gerçeği ise

“bunlar özgürlüklerin askıya alınması ve bir polis devletinin kurulması ile sonuçlanabilecek” biçiminde ifade ediyor.

Bu gerçekleri bu sadelik ve açıklıkta dile getirmek zorunda kalan sistemin bir başka temsilcisi ve Davos Zirvesi’nin organizatörü Lee Howell ise *Euronews*’un sorularını cevapladı: *Euronews* “2011 büyük oranda sosyal hareketlerle şekillendi. Siz de raporunuzda sosyal huzursuzlukların artışına dikkat çekiyorsunuz. Geleceğimizin bu hareketlerle belirleneceğine inanıyor musunuz?” diye soruyor. Howell yanıtlıyor: “Siyasi hareketler oldu, devrimler yapıldı. Bunlar insanlık tarihinin ve medeniyetin bir parçası olarak tarihteki yerlerini aldılar. Yeniden distopyaya dönecek olursak, insanlar şimdi bir eşitsizlik gördüklerinde haksızlık hissettiklerinde zannediyorum sorunuzun cevabını görebilirsiniz.” Evet, “insanlar bir eşitsizlik gördüklerinde haksızlık hissettiklerinde” isyanlar kaçınılmazdır. “Arap Baharı”nın sadece başlangıç olduğu zirvede boşuna dile gelmiş olmuyor. Tüm bunlarla rüzgar ekmenin fırtına biçmeyle sonuçlanacağını, düzen temsilcilerinin itirafları üzerinden aktarmanın özel önemi olduğunu vurgulamak için aktarmış olduk. Demek ki insanlığın geleceğini ve kaderini sadece kapitalist dünyanın niyet ve tercihleri değil, sınıf mücadeleleri belirleyecektir. Olayların seyrini ve insanlığın geleceğini sadece kapitalist dünya değil, işçi ve emekçilerin ortaya koyacakları tarihsel devrimci insiyatifi belirleyecektir. Kapitalizmin gücü karşısında secdeye varanların unuttuğu temel gerçeklerden biridir bu.

Davos Zirvesi sistemin iflasının itirafıdır, alternatif toplumsal devrimdir!

“*Kapitalizmin aşırı üretim krizi kapitalist üretim tarzının temel çelişkisinin üretici güçler ile üretim/mülkiyet ilişkileri arasındaki çelişkinin kendini en yakıcı bir biçimde bir tür patlama olarak ortaya koymasıdır. Bu sistemin teklediğinin tarihsel gelişmenin önünde artık aşılması gereken bir engele dönüştüğünün sistemin kendi öz işleyişinden gelen bir itirafıdır.” (EKİM, sayı : 255, Kriz ve devrimci mücadelenin sorunları)*

Son birkaç on yıldır çeşitli yollarla ertelenen ama engellenemeyen ve 1929 bunalımıyla kıyaslanan bu çaptaki bir kriz sömürüyü yoğunlaştırmayı, yeni sömürü alanları açmayı zorunlu kılıyor, bugüne kadar yapılan da budur. Ama kriz buna rağmen patlamıştır. Bundan kurtulmak bir yana olası felaketler tartışılmaktadır. Kriz ekonomik boyutların ötesinde yarattığı siyasal etki ve sonuçları bakımından da önemli sonuçlar yaratmış bulunuyor. Bunlardan biri halk isyanlarının ve sınıf mücadelelerinin başlayan ve gelişen yeni dönemidir. Bütün göstergeler sert sınıf mücadeleleri dönemine girileceğini işaretliyor. Karşıdevrimin olduğu gibi devrimin imkanları da genişliyor.

“*Günümüz dünyasında proletarya devrimi ve sosyalizm için nesnel koşullar her zamankinden daha çok olgunlaşmıştır. Dünya devriminin yeni dalgası, gerek maddi koşullar ve gerekse tarihsel deneyim bakımından, çok daha ileri bir noktadan işe başlayacak ve bu kez nihai zafer için koşullar her bakımdan daha uygun olacaktır.” (TKİP Programı)*

Davos Zirvesi’nde bir araya gelen sistem sahiplerinin kapalı kapılar ardında hangi kirli pazarlıklar yaptıklarını, milyonlarca insanın kaderini ilgilendiren sorunlar üzerinden ne tür rezil uzlaşmalara vardıklarını, hangi karanlık kararlar aldıklarını bilmiyoruz. Ama “yeni bir proleter sınıf hareketi ve halk isyanları” dönemine girdiğimizi ve zamanın devrime aktığını biliyoruz. Dünya devrimi için kendi ülkemizin devrimini örgütliyoruz.

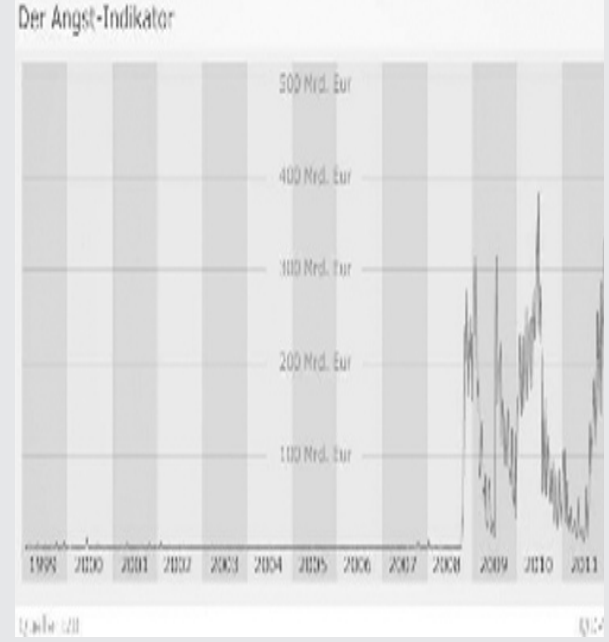
Finans kapitalin korkusu artıyor

Derinleşerek devam eden kapitalist sistemin krizine ne emperyalist merkezler tarafından oluşturulan politikalar ne de devasa parasal destekler çözüm oluyor. Finans kapitalin mabedleri ABD Merkez Bankası, Avrupa Merkez Bankası (AMB), DB ve IMF eliyle piyasaya pompalanan trilyon dolarlar da, batan şirketleri, iflas eden kapitalist devletleri kurtarmaya çare olamıyor. Burjuva ideologların serbest piyasa masalları gelinen yerde inandırıcılıklarını yitirmiş bulunuyor. Zira, tapındıkları serbest piyasa, her gün biraz daha devletlerin müdahaleciliğine sığmıyor.

Serbest piyasa ekonomisini savunan Almanya’nın önde gelen ekonomik araştırmacıları arasında yer alan Alman Ekonomi Enstitüsü (Institut der deutsche Wirtschaft-Köln) Yönetim Kurulu Başkanı Michael Hüther, *Süddeutsche Zeitung* gazetesindeki mülakatında, bankacılık sisteminin artık sınırlarına dayandığını söylüyor ve çözümün, ‘Avrupa’daki bütün sistemik bankalara devletin sistematik ve aktif bir şekilde ortak olmalı, iflas ihtimalinin ancak böyle’ ortadan kaldırılabileceğini söylüyor. Kısacası, serbest pazar ekonomisinin tüm militan savunucuları, zararların ancak toplumsallaştırılarak toplu bir yıkımdan kurtulabileceklerini söylüyorlar. Lafı dolandırarak söyledikleri aslında, sistemin bir bütün olarak iflas ettiğinin ikrarından başka bir şey değildir.

Sermaye düzeninin bu azgın savunucuları kapitalist sistemin krizini, bir din haline getirerek tapındıkları serbest piyasa çerçevesinde, devlet müdahalesi olmadan çözüm bulunamayacağını görüyorlar. Bundan hareketle, kapitalist şirketleri kurtarmak için zararları toplumun çalışan emekçi kesimlerinin omuzlarına yıkması için devleti göreve çağırıyorlar.

Kapitalist-emperyalist devletlerin tümü, sistemin krizini kapitalist yoldan aşabilmek için, bu çağrılar çerçevesinde harekete geçmekte gecikmiyor. Vakit geçirmeksizin enflasyonist politikalarla, direk ve dolaylı vergilerle, ücretleri dondurarak, dahası Yunanistan örneğinde olduğu gibi ücretleri nominal olarak da düşürerek topladıkları trilyon dolarları kapitalist şirketlerin kullanımına sunuyorlar. Nedir ki, bütün bu önlemlere rağmen kapitalizmin krizi

aşılıyor.

Nitekim, 20 Ocak günü AMB yaptığı açıklama da bu durumu “bankalarda korku artıyor” diye veriyor ve finans kapitalin bu durumunu “korku göstergesi” olarak adlandırdığı tabloda gözler önüne seriyordu.

Özel bankaların AMB’ından aldıkları, reel olarak eksi faizli paraları, ticari amaçlarla kullanmak yerine korkularından dolayı gerisin geri AMB’nin (**Tablo 1. Kaynak AMB**) kasalarına, yine reel olarak eksi faizle yatırıyorlar. “Bu kadar parayı merkez bankasına yatırmak, parayı işletmeyip yastık altında saklamakla aynı anlama geliyor. Nerede kullanacaklarını bilemedikleri paranın emin ellerde olmasını tercih ediyorlar” diye durumu açıklıyordu AMB. Kapitalist pazar ilişkileri bakımından akla ziyan olan bu durumu yorumlayan Deutsche Bank’ın müstakbel Yönetim Kurulu Başkanı Jürgen Fitschen de ‘korku göstergesinin’ 2008 yılındakinin de üzerine çıkmasının hayra alamet olmadığını söylüyordu.

Ne derlerse desinler, sisteme korku egemendir. Kapitalist pazar tıkanmıştır, üretim sürecinin felç olma riski ile karşı karşıyadır, burjuva devlet ve şirketlerin peşpeşe iflasları yaşanmaktadır. Bu, günümüzün en yakıcı gerçeklerinden biridir.

Kapitalist dünyadan manzaralar...

İngiliz gazetesi ‘*Observer*’, İngiltere’de 16-24 yaş arası işsiz sayısının geçen kasım ayında 1 milyon barajını aşarak, son 15 yıldan bu yana ilk defa yüzde 22 düzeyine çıktığını yazıyor.

Avrupa’da ekonomik krizin giderek derinleştiğini bildiren gazete, ‘İspanya’da açıklanan son verilere göre genelde yüzde 22.8’i bulan işsizlik oranının, 16-24 yaş arasında 51.4’ü bulduğunu’ yazıyordu.

Yunanistan’da evsizler sayısında yüzde 25 artış olmuş.

Yunanistan Sağlık Bakanı Yardımcısı Markos Bolaris, ülkede giderek büyüyen bu sorunu şöyle dile getirdi: “Geçen ay, evsizler kategorisindeki listemizi yeni katılanlarla genişlettik. Bunların çoğu, işini kaybeden ve faturalarını ödeyemediği için evlerine icra gelen vatandaşlarımız. Bu da Yunan toplumunun yeni profilini gösteriyor.”

Almanya Ekonomi Bakanı Philip Roesler, “Eğer Yunanistan, Euro Bölgesi kurtarma tedbirlerinde öngörülen reformları uygulayamıyor

ise bütçe politikasının kontrolünü AB kurumlarına devretmeli” dedi.

İtalya’nın fazla zamanı yok diye yazıyor Avrupa basını. Bu yıl içinde 300 milyar euroluk devlet tahvilinin vadesi dolacak ve yerine yenilerinin çıkarılması gerekecek, para piyasalarındaki büyük kuşku nedeniyile yatırımcılar İtalyan tahvilleri için yüzde 7’ye kadar varan faiz talebinde bulunuyor. Bu da uzun vadede hiçbir devletin kaldıramayacağı bir yük anlamına geliyor.

Avrupa Bankacılık Denetleme Kurulu EBA, Almanya’nın ikinci büyük ulusal bankası Commerzbank’ın 5,3 milyar euroluk taze paraya ihtiyacı olduğunu hesaplamış. ‘*Die Welt*’ gazetesi, ‘iyi haber alan kaynaklara’ dayanarak yayınladığı haberde bu Alman bankasının kısa zamanda 6 milyar euro bulması gerektiğini yazdı.

950 miltimilyonerin [milyoner ve milyarder] geliri dünya nüfusunun %40’ının gelirinden daha büyük. 950 kişi 2.8 milyar insandan daha fazla gelire sahip.

ABD'nin “yeni savunma (savaş) stratejisi...”

Emperyalist savaş ve yıkımı önlemenin tek yolu devrim ve sosyalizmdir!

2. emperyalist paylaşım savaşının bitiminden beri kapitalist/emperyalist dünyanın jandarmalığını yapan ABD, sona ermeye mahkum olan bu konumunu sürdürebilmek için ekonomik, kültürel, siyasi, askeri, kısacası elindeki tüm araçları seferber ediyor. Ekonomik ve siyasi alandaki zayıflamayı savaş makinesi olan ordu ile dengelemeye çalışan ABD emperyalizmi, bu kirli hedefine ulaşabilmek için ülkeleri işgal etmekte halkları kırımdan geçirmektedir.

1999'da eski Yugoslavya, 2001'de Afganistan, 2003'te Irak, 2011'de Libya savaşları, bugünlerde ise Suriye'yi içten parçalama, Lübnan Hizbullah'ı tasfiye etme, İran üzerindeki kuşatmayı sıkılaştırma, Afganistan'daki savaşı Pakistan'a taşıma ve Afrika ülkelerindeki iç savaş ve çatışmalar... Tüm bunlar ABD'nin dünya jandarmalığını sürdürme çabasının sonuçlarıdır.

Savaş makinesi düşüşü önleyemiyor

ABD'nin sadece resmi olarak açıklanan savunma (savaş diye okunmalıdır) harcamaları 600 milyar dolara ulaşmış bulunuyor; bu rakam, kendisinden sonra gelen 20 devletin toplam harcamalarını aşıyor. Savaşa harcanan bu devasa kaynaklar, dünyanın en büyük, en acımasız, en vahşi savaş makinesi olan ordunun ABD rejiminin temel dayanağı olduğunu kanıtıyor.

Savaş makinesine dayanarak dünya jandarmalığını elde tutum stratejisi izleyen ABD yönetimi, özellikle Afganistan ve Irak işgallerinde elde ettiği “kolay zafer”den sonra iyice küstahlaştı. Öyle ki, bir ara Irak işgaline katılmak istemeyen bazı Avrupa devletlerini “eski Avrupa” diye aşağılayacak kadar pervasızlaşmıştı Pentagon'un savaş baronları.

Hem Afganistan hem Irak'ın direnişten kaynaklı kısa sürede işgalciler için bataklıkla dönüşmesi, ölüm saçan savaş makinesinin “kadir-i mutlak” olmadığını gözler önüne serdi. Bundan dolayı dünya jandarmalığını kaptırmamak için girişilen savaşlar, ABD'nin geri düşüşünü önleyemedi. Afganistan ve Irak'ta burunlarının sürülmesi, küstah savaş baronlarını “eski Avrupa” ile anlaşma yoluna gitmek zorunda bıraktı.

Ülkeleri yakıp yıkan, halkları kıyımdan geçiren ABD emperyalizmi, güçten düşmeyi önleyemediği gibi, ezilen halklar nezdinde teşhir oldu. Özellikle Ortadoğu'da ABD'den nefret edenlerin oranı yüzde 80'leri aştı. Hem işgalci, hem katliamcı siyonist İsrail'in hamiliğini yapan ABD'nin halklar nezdindeki prestiji yerlerde sürünmeye başladı.

Evet, ABD savaş makinesi güçlüydü, acımasızdı, B-52 bombardıman uçaklarıyla halkları kıyımdan geçirdi, işgale başkaldıran direnişçileri kimyasal silahlarla yok etmeye çalıştı, Ebu Garip zindanından Guantanamo toplama kampına, gizli sorgu merkezlerinden işkence için tahsis edilen uçak filosuna kadar uzanan vahşi işkencelere de başvurdu. Ancak tüm bu barbarlıklar, ABD emperyalizminin güç yitirmeye devam etmesini önleyemedi.

Bir ilki gerçekleştirerek bizzat Pentagon'a giderek “yeni savunma stratejisini” açıklayan Barack Obama, kapitalizmin bir barbarlık düzeni, bu düzenin jandarması ABD'nin ise “en barbar devlet” rolünü sürdürmeye kararlı olduğunu ilan etmiş oldu.

“Yeni Savunma Stratejisi” yeni savaşlar...

Afganistan ve Irak'ın işgal edilerek harabeye çevrilmesi, iki ülke halklarının kıyımdan geçirilmesi, umulduğu gibi dünya jandarmalığını güvencelemeye yetmeyince, Barack Obama yönetimi, yeni savaşlar, yeni çatışmalar vaadeden yeni bir strateji oluşturma yoluna gitti.

Bir ilki gerçekleştirerek bizzat Pentagon'a giderek “yeni savunma stratejisini” açıklayan Barack Obama, kapitalizmin bir barbarlık düzeni, bu düzenin jandarması ABD'nin ise “en barbar devlet” rolünü sürdürmeye kararlı olduğunu ilan etmiş oldu.

“Yeni bir döneme geçiş”, “yeni bir yönelim” diye ifade edilen savunma (savaş) stratejisinin hedefi, “ABD'nin küresel liderliğini korumak”, “askeri üstünlüğünü sürdürmek”, “enerji kaynaklarının açık tutulmasını sağlamak, kaynakların ABD'ye ulaşım yollarını açık tutmak ve erişime engel güçleri (Çin, İran) etkisizleştirmek” şeklinde özetleniyor.

Burada esas sorun sözkonusu hedeflere hangi araç ve yöntemlerle ulaşılabileceğidir. Zira ABD'nin ekonomik ve siyasi alanda güç kaybettiği, kapitalizmin küresel krizinin ise sarsıcı etkilerini sürdürdüğü dikkate alındığında, işin büyük kısmı yine savaş makinesine havale ediliyor. Yani Barack Obama'nın ilan ettiği yeni strateji de, Bush'un ki gibi emperyalist saldırganlık ve savaşlara dayanıyor.

Nitekim Obama'nın raporu, ordunun düzensiz savaşlar/gerilla savaşları yürütebilmek için uzmanlaşması ve buna bağlı olarak “özel

kuvvetler”in daha yaygın kullanılması gerektiğini vurguluyor. ABD ordusunun (savaş makinesinin) savaş kapasitelerinin geliştirilmesi gerektiğinin savunulduğu raporda, bu amaçla yeni hayalet bombardıman uçaklarının, denizaltıların, füze savunma sistemlerinin geliştirileceği vurgulanıyor.

Uzayı da savaş alanına çevirmeye hazırlanan emperyalist ABD devleti, uzay temelli silah sistemlerinin geliştirilmesi, var olanların ise daha dayanıklı hale getirilmesini hedefliyor.

ABD'nin yeni savaş stratejisi hava ve uzay güçlerinin, denizaltıların, füze savunma sistemlerinin geliştirileceğini haber veriyor. Bu ise silahlanma yarışının daha da hızlandırılması, milyarlarca insan beslenme, barınma, eğitim, sağlık gibi temel ihtiyaçlardan yoksunken, devasa kaynakların savaş makinelerine aktarılması anlamına geliyor.

Yeni strateji raporunda Çin'le İran'ın isimleri verilerek hedef ilan edilmeleri, buna bağlı olarak ABD savaş makinesinin esas ağırlığını Asya'ya kaydıracağını açıklanması, dünya üzerinde hegemonya kurup, gezegenin zenginliklerinin yağmasından daha büyük pay alma uğruna savaşın şiddetleneceğini gösteriyor.

Yeni emperyalist savaşların haberini veren Beyaz Saray'ın savaş baronları, iç politikada estirilen devlet terörünün alanını da genişletiyorlar. Geçen ayın başında Obama tarafından imzalanan “Ulusal Savunma Yetkilendirme Akdi” adlı yasada, “terörizmle ilişkili” oldukları gerekçesiyle, ABD vatandaşlarını yargılanmadan ‘savaşın sonuna’ kadar tutuklanmasının yolu açılıyor. Bu yasa daha önce

genelde Müslümanlara özelde Arap asıllı olanlara uygulanıyordu.

Ortadoğu’da Türkiye “kilit ülke”

Aynı anda iki savaş yürütme stratejisinin terkedildiğini haber veren rapor, ABD ordusunun bir savaşa odaklanacağını, ancak duruma göre işbirlikçilerin/taşeronların aktif katılımıyla bölgesel (tali) savaşlar yürütülebileceğini de haber veriyor.

Savaş makinesinin Asya’ya doğru kaydırıldığı ancak Ortadoğu’nun bir kenara bırakılmayacağını da vurgulandığı raporda, olası bölgesel çatışmaların ilk adresi verilmiş oluyor. Suriye, Lübnan Hizbullah ve İran’ın hedef tahtasında olduğu dikkate alındığında, Obama yönetiminin Türkiye’yi neden “kilit ülke” ilan ettiği daha iyi anlaşılır.

Sermaye devleti ve dinci-gerici AKP iktidarının “etkin taşeronluk” için hevesli olmaları, ABD ile ilişkilerin tarihinin en iyi düzeyine ulaştığına dair açıklamalar, Obama yönetiminin sınır boylarında gizli askeri üsler kurmak için Ankara’daki işbirlikçi takımıyla görüşmeler yaptığına dair haberler... Bu veriler yan yana getirildiğinde, bölgede patlak verecek olası bir savaşın kimler üzerinden planlandığı hakkında fikir edinmek kolaylaşıyor.

Emperyalist planlara destek veren ve finans sağlayan ortaçağ kalıntısı Suudi Arabistan ve Körfez krallıklarının savaşacak durumda olmadıkları hesaba katılırsa, ABD’nin elinde Türkiye ve İsrail dışında

aktif tetikçi kalmıyor. Buna göre Obama’nın ilan ettiği yeni savaş stratejisinde, Türk devleti ve AKP iktidarına özel bir rol biçiliyor. Nitekim Ankara’daki işbirlikçi takımının Suriye’ye karşı izlediği saldırgan politika, sürecin fiilen başladığını kanıtlar niteliktedir. Türk egemenlerinin bu uğursuz ve alçaltıcı rolü üstlenmiş olmaları, anti-emperyalist/anti-kapitalist mücadeleyi yükseltmenin önemini bir kat daha arttırdığını geçerken belirtelim.

Vurgulamak gerekiyor ki, yeni savaşlar, silahlanma yarışı ve işbirlikçi/tetikçi rejimlerin pervasızca kullanımını temel alan ABD emperyalizminin “yeni savunma stratejisi”, kapitalist/emperyalist sistemin barbarlıkta vardığı düzeye ayna tutmaktadır. Kapitalist barbarlık düzeninin efendileri, dünyadaki zenginlikleri yağmalayıp milyarlarca insanın hakkını gaspetmekle yetinmiyor, bu akıl almaz vahşetin devamı için bir de yeni savaşlar, yıkımlar ve kıyımlar gerçekleştirmekten kaçınmayacaklarını pervasızca ilan ediyorlar.

Bu vahim gidişatı önlemek için tek yol olan devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltmek, dünya işçi ve emekçilerinin önündeki en temel görev durumundadır.

Belçika’da genel grev

Belçika’da sendikalar, 30 Ocak günü, hükümetin ekonomi planlarına tepki olarak son 20 yılın en büyük grevini düzenledi.

Belçika’da seçimlerden 541 gün sonra, geçen ay kurulabilen 6 partili koalisyon hükümeti, 2012 yılında bütçe açığını AB kriterlerine uygun şekilde yüzde 3’ün altına çekebilmek için 11,3 milyar avroluk kemer sıkma önlemlerini hayata geçirme kararı almıştı.

Faturanın kendilerine ödetilmesine karşı çıkan Belçikalı emekçiler ise 1 günlük genel grev kararı almıştı.

AB destekli olarak uygulanmaya çalışılan kesintiler için kamu ve özel sektörden emekçiler genel greve gitti.

Genel grev nedeniyle tren ve otobüs seferleri dururken karayollarında uzun kuyruklar oluştu. Posta, eğitim ve sağlık hizmetlerini de etkileyen grevde Brüksel-Londra arasındaki Eurostar ve Brüksel-Paris-Köln ve Amsterdam arasındaki Thalys hızlı tren seferleri de yapılamadı.

Hemen tüm fabrikalarda üretim dururken Anvers, Zeebrugge ve Gent limanları da kullanılmadı ve yine grev nedeniyle uçak seferlerinde aksamalar yaşandı.

Grev günü pek çok okul ve işyeri kapalıyken, Audi, Volvo ve Coca Cola fabrikalarında üretimin durduğu belirtildi.

Anvers, Charleroi, Namur ve Liege kentlerinde ve Almanya sınırında bazı ana yolları birkaç saat boyunca trafiğe kapatan protestocular, krizin sorumlusunun bankalar olduğunu ve bedelinin kendilerinden tahsil edilmesini kabullenmeyeceklerini haykırdı.

Thyssen-Krupp’ta grev

Almanya’nın Bochum kentindeki Thyssen-Krupp Nikosta Fabrikası’nda çalışan işçiler işten atılma tehditlerine karşı 28 Ocak sabahı greve çıktı.

Grevci işçiler, Dillenburg, Krefeld ve Benrath’dan işçiler ile SPD’li Belediye Başkanı Dr. Ottilie Scholz’un katılımıyla Bochum şehir merkezinden Wattenscheid’e yürüdü. Yürüyüşe IG Metall Sendikası adına katılan Nirosta Fabrikası’nda işçi temsilcisi olan Frank Klein bir konuşma yaparak greve destek verdiklerini belirtti.

Grevciler arasında yer alan yaşlı bir işçi ise “Bu haberi duyduğumdan itibaren yatamadım, gözüme uykı girmiyor” diyerek yaşadıkları öfkeyi aktardı.

Senegal’de polis saldırısı

12 yıldır iktidarda olan Devlet Başkanı Wade’nin seçimde yeniden aday olabileceğine karar vermesinin ardından emekçiler sokaklara döküldü. Başkent Dakar’da eylem yapan binlerce kişiye polisin göz yaşartıcı gazla saldırması sonucunda bir kişi hayatını kaybetti.

Özel RFM Radyosu’nun duyurusuna göre polisin göstericilere müdahalesi sırasında zırhlı aracın altında kalan bir kişinin hayatını kaybettiğini duyurdu.

Resmi haber ajansına göre, gencin ölümünü doğrulayan polis, olayda sorumluluğu bulunduğunu reddederek tüm zırhlı araçlarının kontrol edildiğini, kan izine rastlanmadığını iddia etti.

Senegal’de yüksek mahkemenin, 12 yıldır iktidarda olan Devlet Başkanı Abdulaye Wade’nin seçimde yeniden aday olabileceğine karar vermesinin ardından, halk sokaklara dökülmüştü. Dün de jandarmanın göstericilere ateş açması sonucu 2 kişi hayatını kaybetmişti.

Yüksek Mahkemenin kararının temyize götürülmesi de durumu değiştirmemiş, Yüksek Mahkeme, Wade’in üçüncü dönem için aday olabileceği yönündeki kararını yinelemişti. Yüksek Mahkeme, bununla dünyaca ünlü müzisyen Youssou N’Dour ve iki muhalifin 26 Şubat’ta yapılacak seçimde aday olamayacağı kararına yapılan itirazı da reddetmişti.

“23 Haziran Hareketi” altında birleşen muhalifler, 85 yaşındaki Wade’in üçüncü dönem aday olmasının anayasaya aykırı olduğunu ve kendi seçtiği kişiler tarafından buna izin verilmesini kabul etmeyeceklerini belirtiyor.

Emperyalist özneler arasında kuşatma, gerilim ve çatışma...

ABD'nin yeni jeopolitik yönelimi: BOP'tan Asya Pasifik'e!

Volkan Yaraşır

ABD'nin yeni savunma stratejisi, Obama tarafından açıklandı. Strateji bir konsept değişikliğini ortaya koydu.

ABD'nin yeni konsepte bağlı olarak emperyalist politikalarında öncelikleri farklılaştı. Çin'i hedef alan, nüfuz ve ekonomik alanını daraltmayı ve kuşatmayı amaçlayan ABD, Avrupa ve Ortadoğu odaklı yönelimini, Asya Pasifik bölgesine kaydıracak.

2001'de açıklanan strateji "imparatorluk projesini" içermekteydi. Odak coğrafya olarak da Ortadoğu belirlenmişti. 2001-2011 arasında birbirini takip eden BOP'un evreleri başarısızlıkla sonuçlandı. Irak ve Afganistan çıkmazı ABD'yi konsept değişikliğine zorladı. İçine girdiği mali kriz, sorunları derinleştirdi.

Yeni konsept imparatorluk projesinin iflasının ilanı oldu. Ayrıca ABD'nin küresel güçler dengesine göre konumlanışını ortaya koydu ve muazzam askeri gücüne dayanarak küresel inisiyatif arayışını ifade etti. ABD Savunma Bakanı Leon Panetta'nın savunma stratejisinin "stratejik dönüm noktasında" hazırlandığını söylemesi boşuna değildir.

Kriz ve emperyalist özneler arasında hegemonya savaşları

Kapitalizmin yapısal krizi bir tarihsel momentumu işaretledi. Sınıfsal antagonizmanın şiddetlenmesi küresel düzeyde sınıf ve kitle hareketinin yükselişine neden oldu. Yeni "1968" diye de tanımlanan bu süreç, bir yüksek konjonktüre girişi ifade ediyor.

Kapitalizmin tarihindeki üçüncü büyük bunalım giderek yayılıyor ve derinleşiyor. Büyük bunalımların karakteristiğine uygun olarak bir kriz senkronu yaşanıyor. Emperyal özneler arasındaki hegemonya savaşları bu senkronlardan biri. Kriz kendini salt ekonomik boyutta değil, bir uygarlık krizi, ekolojik kriz, gıda krizi ve hegemonya krizi olarak da gösteriyor.

Böylesine yüksek konjonktür dönemlerinde, küresel direniş dalgası ve isyanların yanında, karşıdevrimci gelişmeler gözlemlenir.

ABD'nin yeni savunma stratejisi küresel bir karşıdevrim stratejisini içeriyor. Aynı zamanda emperyalist özneler arasında hegemonya "savaşlarının" dışavurumu oldu. Yeni konsept ABD emperyalizminin önümüzdeki dönemde stratejik yönelimlerini ve hedeflerini ortaya koydu.

ABD emperyalist ekspansiyonla-diplomatik, ekonomik ve askeri yayılmacılıkla Asya Pasifik bölgesini stratejik odak olarak belirledi. Özellikle Çin'in olağanüstü gelişimi, ABD'nin jeostratejik önceliklerini etkiledi. ABD'nin hızla hegemonya krizi içine girmesi, imparatorluk projesinin iflası, kapitalist krizin tahribatı ve eşitsiz gelişim yasasının yıkıcılığı yeni savunma stratejisinin ortaya çıkışına neden oldu.

Çin devlet kapitalisti bir ülke olarak 1990'lı yılların ortalarından itibaren 2000'li yıllarda küresel

Kapitalist krizin son derece tehlikeli bir seyir izlemesi, ABD'nin, askeri üstünlüğüne dayanarak küresel çıkarlarını "şiddetle" korumak için hamleler yapmasına yol açtı. Yeni savunma stratejisinin oturduğu bağlam bu zemin üzerinden kuruldu.

düzeyde son derece önemli ataklar yaptı. Yeni yükselen emperyalist güç olarak uluslararası düzeyde etkisini yaydı.

Çin 1979-2009 arasında yani 30 yıllık bir kesitte yılda ortalama 9.8 gibi olağanüstü büyüme gösterdi. Kriz koşullarında da büyüme yüzde 8'i buldu. Aynı dönem AB ve ABD'de büyüme oranı yüzde "0" bandında seyretti. Çin'in bu yıl ihracat ve sanayi üretiminde dünyada ilk sırayı alması bekleniyor.

ABD 2010 yılında 698 milyar dolarlık "savunma" harcaması yaptı. Çin'in harcaması ise 119 milyar doları buldu. 2002 yılında 51 milyar dolar olan bu harcama sonraki yıllarda hızla arttı. ABD dünya "savunma" harcamalarının yüzde 43'ünü gerçekleştirdi. Çin ise yüzde 7,5'le, ABD ve Rusya'nın arkasından geldi.

Çin'in küresel düzeyde sermaye ihracatı hızla arttı. Latin Amerika'dan Afrika'ya, Uzak Asya'dan Avrupa'ya kadar yaygın sermaye ihracatları ve yatırımlar yaptı. Çin'in toplam döviz rezervi 2.5 trilyon dolara ulaştı.

Çin'in hızla yükselen bir emperyalist güç olarak yeni pazarlara, yatırım alanlarına, enerji ve hammadde kaynaklarına ihtiyacı var. Ayrıca Çin, sanayi yapısını değiştiriyor. Bu amaçla teknoloji geliştirmeye ve teknolojiye dayalı mallar üretmeye yöneldi. Yeşil enerji, biyo ve nano-teknolojiye yönelik araştırmalar hızla artıyor. Çin teknoloji

yarışında önemli ataklar yaptı ve yapıyor. Bütün bu faktörler Çin'i zirveye taşıyor. 2030'larda Çin'in rakipsiz bir güç haline gelmesi bekleniyor. Özellikle kapitalist kriz koşulları Çin'e nüfuz ve ekonomik alanlarını genişletme olanağı sağlıyor. Çin, ABD'nin içinde bulunduğu hegemonya krizine karşılık etkin, yaygın ve derinden bir biçimde hegemonyasını güçlendiriyor.

Shanghai İşbirliği Örgütü (ŞİÖ) de, bu hegemonya ataklarından biri oldu. ŞİÖ; Çin, Rusya, Kazakistan, Kırgızistan ve Tataristan'ın biraraya gelmesiyle kuruldu. ŞİÖ'ye kısa bir süre önce Özbekistan da katıldı. ŞİÖ son derece önemli bir ekonomik yapı olarak etkinliğini arttırdı.

Rusya'nın hızla toparlanması, küresel bir aktör olarak devreye girmesi ABD'yi rahatsız etti. Küresel bir enerji santrali merkezi ve ikinci büyük askeri güç olarak kendini tahkim eden Rusya, başta eski Sovyet cumhuriyetleri olmak üzere, Uzak Asya'da, Asya'da ve Avrupa'da önemli ataklar yaptı.

Ortadoğu'ya sıkışmış ve bloke olmuş ABD bu iki emperyalist gücün hamleleri karşısında "gerilemeye" başladı.

Kapitalist krizin son derece tehlikeli bir seyir izlemesi, ABD'nin, askeri üstünlüğüne dayanarak küresel çıkarlarını "şiddetle" korumak için hamleler yapmasına yol açtı. Yeni savunma stratejisinin oturduğu bağlam bu zemin üzerinden kuruldu.

ABD “11 Eylül konsepti” ve 2001’de açıkladığı savunma stratejisiyle hegemonyasını restore etmeyi amaçlamıştı. İmparatorluk projesi bu yöndeki emperyal bir ataktı. Irak ve Afganistan fiyaskosu, Latin Amerika’daki gelişmeler, Rusya ve Çin’in hamleleri küresel düzeyde farklı bir jeopolitik sürecin önünü açtı.

Dünya hızla çok kutupluluğa evrildi. ABD yaşanan yeni konjonktüre bağlı ve içine düştüğü “gerilemenin” farkında olarak, gerçek anlamda bir savunma stratejisi oluşturdu. Muazzam askeri varlığına dayanarak hegemon güç konumundan, küresel düzeyde güçler dengesini kurmayı amaçlayan bir politik hattın içine girdi. Yeni yönelimini “uzaktan dengeleme” olarak ifade etti. Bu vurgular, ABD emperyalizminin agresyonunun düşmesi değil, tam tersine yaşanan konjonktür ve emperyalist öznel arasındaki gerilimin şiddetle artmasına bağlı olarak daha yoğun ve konsantre agresyon anlamı taşıyor. ABD bütün savaş gücünü de buna göre yeniden şekillendiriyor. Bir anlamda bölgesel savaşları tetikleyen ve yerel düzeyde kontrgerilla faaliyetlerinin önünü açan ve “istikrar” adı altında Haiti, Panama ve Somali gibi işgal taktiklerine yöneliyor. Ayrıca Libya’da olduğu gibi küresel bir savaş aygıtı olarak NATO’yu devreye sokup “kolektif” emperyalist bir tarzda ve yerel dinamikleri gözetken, koordine eden, silahlandıran ve yönlendiren askeri stratejilere yöneliyor. Bunun yanında siber uzayda ve uzayda hakimiyetini kalıcılaştırıyor.

ABD’nin Asya Pasifik odaklı jeopolitik değişikliği, Ortadoğu öncelikli politikaların Orta Asya’ya doğru kaymasına yol açacak. Artık Asya emperyalist paylaşımın, işgal ve savaşların coğrafyasına dönüşüyor. Bunun yanında Pasifik de hareketli. 2011 sonlarında yapılan ve 21 Pasifik ülkesinin katıldığı toplantıda Hillary Clinton ABD’nin Pasifik’teki çıkarlarının ne derece öncelikli ve yaşamsal olduğunu açıkladı.

ABD, Asya-Pasifik odaklı yönelimiyle Rusya ve Çin’i kuşatmayı ve “denetlemeyi” amaçlıyor. (1) Bu yönde bir yandan “İran Savaşı”nın zeminlerini hazırlıyor, böylece Asya’ya ulaşmayı Rusya’yı güneyden, Çin’i batıdan kuşatmanın önünü açıyor ve büyük bir askeri güçle Asya’nın merkezinde yer almayı hedefliyor. Öte yandan Japonya, Filipinler, Tayland, Güney Kore ve Avustralya’nın içinde bulunduğu altılı blokla Çin’in Pasifik’te nefes almasını engellemeyi ve radikal bir şekilde ekonomik ve nüfuz alanlarını daraltmayı arzuluyor.

Bu stratejik yönelim için İran ve Suriye’deki gelişmeler önem taşıyor. Ayrıca ABD’nin Asya Pasifik odaklı jeopolitik yönelimi Ortadoğu’nun “bırakılması” veya “terkedilmesi” anlamı taşıyor. Tam tersine Ortadoğu katastrofik sarmalın içine sokularak, Orta Asya’ya sıçramanın önü açılıyor. Ortadoğu’nun hızla Balkanlaşması, savaşlar ve iç savaşlar coğrafyasına dönüşmesi büyük bir olasılıktır.

Ortadoğu’da emperyalist savaşlar, katastrof ve Balkanlaşma süreci

Ortadoğu, tarihinin en tehlikeli dönemine girdi. Savaşlara, kıyımlara, iç savaşlara ve yıkımlara sahne olan bu kadim coğrafya yeni dönemde tam bir katastrofun içine sürüklenebilir.

Emperyalist savaşlar tüm coğrafyaya yayılabilir, halklar birbirinin celladına dönüşebilir.

ABD stratejik önceliğini Asya-Pasifik’e vermesiyle bu bölgede aktif taşeronluğunu yapacak güçleri öne çıkardı. Başta T.C olmak üzere İsrail, Suudi Arabistan, Katar ve Mısır bütünüyle ABD politikalarına angaje oldu. Bölgede emperyalist agresyonun taşıyıcılığını yapmaya başladılar. Bu devletler bölgesel karşıdevrim merkezlerine dönüşüyor. Zaten İsrail’in tahihsel konumu buna göre

belirlenmişti. Körfez savaşlarıyla birlikte Suudi Arabistan ve son dönemde Türkiye hızla devreye girdi. Bölgenin bütünüyle yeniden dizaynı gündemde. Yeni dizayn ihtiyacının bir nedeni de Arap dünyasını saran devrimci süreç oldu.

Tunus ve Mısır’da yaşanan ayaklanmalar ve devrimci süreç bölge içi tüm dengeleri sarstı. Başta Yemen, Bahreyn, Ürdün, Suriye ve Libya olmak üzere Arap coğrafyasını yaygın ve geniş kitle gösterileri sardı. Tunus ve Mısır’da muazzam kitle hareketi mobilizasyonu diktatörler yıkıldı. Mısır’da devrimci süreç 20 milyon kişiyi harekete geçirdi. Arap ülkelerinin bazılarında siyasal değişimlerin yanısıra devlet sübvansiyonlarıyla kitleler yatıştırılmaya çalışıldı.

Arap coğrafyasında girilen devrimci süreç bir dizi karşıdevrimci operasyonla engellenmek istendi.

Mısır ve Tunus’ta restorasyon politikaları izlendi. Mübarek sonrası ordu devreye girdi. Cunta süreci kontrol etmeye çalıştı. Müslüman Kardeşler ve siyasal İslam’ın değişik klikleri cuntayla açık işbirliğine girdi. Kitle hareketi geriletilmek istendi.

Bir müddet sonra seçimler yapıldı. Seçimleri Müslüman Kardeşler kazandı. Yer yer grevler yaşansa da kitle hareketi bu dönemde geri çekildi. 2011 sonunda özellikle işçi sınıfının aktif katılımıyla kitleler ikinci kez ayağa kalktı. Tahrir Meydanı yeniden işgal edildi. Mısır ayaklanmasının yıldönümünde görkemli kitle gösterileri gerçekleşti. Askeri cuntaya karşı kitleler yeniden mobilize oldu. Mısır’daki devrimci süreç geri çekiliş ve yükselişlerle devam ediyor.

Tunus’ta da devrimci süreç restorasyon politikalarıyla engellenmeye çalışıldı. Yapılan seçimleri AKP’yi örnek aldığını açıklayan En-Nahda kazandı. Siyasal İslam’cılarının bu başarısına rağmen kitlelerin arayışı sürüyor. Mısır ve Tunus’un Arap dünyasının en gelişkin işçi sınıfına sahip olması devrimci süreci besleyici ana faktör olarak önem taşıyor.

Mısır ve Tunus’ta restorasyon politikalarıyla sistemin bekası hedeflenirken Bahreyn’de Suudi Arabistan açık işgal politikası izledi. Yemen’de kitle hareketi şiddetle bastırılmaya çalışıldı.

Libya’da ilk başta Kaddafi diktatörlüğüne karşı başlayan ayaklanma bir evreden sonra manipüle edildi ve metamorfoza uğratarak emperyalist politikaları tabi kılındı. NATO müdahalesiyle Kaddafi rejimi yıkıldı. Libya’da iç savaş tohumları ekildi. Ülkede aşiretler ve klanlar arasında ganimet paylaşma ve iktidar savaşlarının yaşanması büyük bir olasılıktır. Libya objektif olarak iç savaş süreci içindedir. Libya’da emperyalist müdahale ve yerli işbirlikçilerin militarize ve mobilize edilmesi ve mevcut statükonun bu güçler aracılığıyla yıkılması karşıdevrimci taktikler açısından önemli bir deneyim oldu.

Libya müdahalesi iki boyutta önem taşıdı. Birincisi, Arap coğrafyasını saran devrimci dalganın kırılması hedeflendi, ikincisi, Libya’da hayata geçirilen karşıdevrimci taktikler diğer coğrafyalara taşınmak istendi. Bu noktada kitlelerin reaksiyonlarının ve

mobilizasyonlarının dejenere edilmesi, manipülasyonla yoldan çıkarılması ve emperyalist projelerle uyumlulaştırılması yönünde adımlar atıldı. Özellikle Suriye hedef olarak belirlendi.

Bu politikalar yeni savunma konseptine uygun biçim alırlar olarak dikkat çekti. “Rakip” ülkenin çelişkileriyle oynayan, yeni çelişkiler ortaya çıkaran, siyasal istikrarsızlık yaratan, mevcut rejimi halk nezdinde itibarsızlaştıran, bu yönde gizli servis operasyonları dahil çeşitli taktikler gündeme sokuldu.

Katar ve T.C Libya’daki muhaliflere askeri eğitim verdi. Muhalifleri militarize etti. Lojistik ve finansal yardımlarda bulundu. Bugün benzer uygulamaları T.C Suriye’ye karşı da yapıyor.

Yukarıda belirttiğimiz Mısır ve Tunus’ta restorasyon politikaları, Bahreyn’de açık işgal ve Libya’ya yönelik emperyalist müdahale şeklindeki karşıdevrimci taktikler Ortadoğu’nun yeni dizaynında gündemde tutulacaktır.

Bu politikaların realizasyonu bölgesel hegemon güç ve aktör olarak İsrail, Suudi Arabistan, T.C ve Mısır’ın misyonu dahilindedir. Bugün açısından Mısır iç sorunlarından dolayı atıl durumda olsa da restorasyon politikalarıyla sürece dahil olmayı amaçlıyor.

Ortadoğu’nun bir savaş coğrafyasına çevrilmesi ya da sürekli savaş hali, dizaynın ana yönelimidir. ABD’nin çıkarlarına zarar verdiği ve bölgenin stabilizasyonunun önünde engel olarak görülen Suriye ve İran hedef olarak belirlendi. Bu iki ülke jeostratejik önemleri yanında, bölge ülkeleri içindeki etkileri ve mezhebi özellikleriyle dikkat çekiyor.

Suriye müdahalesi ve özellikle İran Savaşı bir Ortadoğu savaşı ve Ortadoğu’da derin bir polarizasyon anlamına geliyor. Bu iki ülkeye yönelik emperyalist müdahale ve savaşın olağanüstü katastrofik sonuçları olacaktır.

Sürekli savaş hali ABD’nin yeni Ortadoğu projesidir. Bu halin İran kanalıyla Asya’ya taşınması da büyük bir olasılıktır.

Asya’ya açılan kapı: “İran Savaşı” ve ön cephe Suriye

Suriye Ortadoğu’nun en stratejik ülkelerinden biri. Ortadoğu’nun Doğu Akdeniz’e uzanan kapısı. Hafız Esad döneminde kurulan Filistin, Lübnan ve Ürdün ilişkileri bugün hala önemini koruyor. Suriye Lübnan’ın siyasal yaşamında örtük aktörlerden biri. Ayrıca İran’la gelişmiş bir ilişki düzeyine sahip.

ABD’nin 2001 sonrası izlediği politikalar İran ve Suriye’yi birbirine daha fazla yakınlaştırdı. Her ne kadar ABD’nin Irak işgali, “haydut devlet” tanımlaması ve uluslararası izolasyon politikalarıyla

Suriye sıkıştırılsa da Ortadoğu’da Esad rejiminin belli bir ağırlığı var. Halen bu ağırlık bir

düzeyde korunuyor. Devlet kapitalizmi özelliği taşıyan Suriye’de 2000’li yıllarda ekonomide bazı revizyonlar yapıldı. Neoliberal politikalar gündeme getirildi. Rejim bu adımlarla ABD ve batıyla ilişkilerini yumuşatmaya çalıştı.

ABD önce Suriye’yi markaja aldı. Lübnan’da etkisini kırdı. Askeri olarak Lübnan’dan çekilmesini sağladı. Bölge ülkeleri içinde nüfusunu bozdu. Çeşitli ambargolarla (devreye AB’yi de sokarak) ülke ekonomisini sarstı. Çeşitli blokajlarla rejim sıkıştırılmaya çalışıldı. Baas diktatörlüğünün mezhebi patronaj ilişkilerine dayanma özelliği kullanıldı. Nüfusun çoğunluğunu oluşturan ama iktidarda temsil edilmeyen Sunniler’in reaksiyonlarından yararlanıldı.

Bu dönemde Kürtler’in Suriye’nin siyasal yaşamında etkisi arttı. Baas rejiminin Kürtler’e yönelik asimile ve diskrimine edici politikaları Kürtler’in reaksiyonlarını arttırdı. Irak işgali sonrası gelişmeler, Kürt Federe Devleti’nin kurulması ve son yıllarda rejimin iyice sıkışması Kürtler’i Suriye’de önemli bir toplumsal güç konumuna getirdi.

Libya müdahalesi ve Kaddafi rejiminin yıkılışı ABD’nin Suriye’ye kilitlenmesine yol açtı. Özellikle bu yönde T.C ve Arap Birliği devreye sokuldu. Suriye’nin destabilize edilmesi yönünde operasyonlar yoğunlaştırıldı.

Suriye’de Esad rejiminin yıkılışının ve destabilizasyonunun sarsıntısı Türkiye dahil İran, Irak ve Ürdün’ü etkileyecek boyuttadır.

Suriye’de bu süreç mezhebi bir iç savaş şeklinde de gelişebilir. Böylesine bir durum yıkıcı sonuçlar yaratacaktır. Küçük bir Ortadoğu olan Suriye’den başlayacak bir mezhebi yarılma Şii nüfusunun bulunduğu bütün coğrafyalarda etkisini gösterebilir.

Her şeyden önce Suriye İran’ın ön cephesi

konumundadır. Lübnan’da Hizbullah ve EMEL Örgütü ile, Filistin’de ise Hamas’la özel ve gelişkin bir ilişkiye sahiptir. Her ne kadar Hamas-Suriye ilişkisi yeni süreçte ABD müdahalesi ile farklı aşamaya girse de, Suriye’nin Filistin üzerinde uzun yıllara dayanan etkiye sahiptir. Ayrıca Suriye’nin Ürdün ve Irak’ta azımsanmayacak bir desteği bulunmaktadır. Irak Şiiler’i, Suriye’ye yapılacak müdahaleye karşı olduklarını açıkladılar.

ABD bu ön cepheyi yıkarak İran Savaşı’nın zeminlerini yaratmaya çalışıyor. Suriye müdahalesinin bir başka boyutu da Lübnan’la ilintilidir. Lübnan’da Hizbullah ve EMEL faktörünün devredışı bırakılması hedeflenmektedir. Bu ikili emperyalist operasyon İsrail açısından da ciddi önem taşıyor. T.C bu süreçte Libya’da Katar’la birlikte oynadığı role soyundu.

Bugüne kadar zaten çeşitli düzeylerde Suriye’ye müdahale edildi. Birkaç yıldan beri yoğunlaşan ekonomik, sosyal ve siyasal müdahaleler Baas rejimini giderek zorlamaya başladı. Askeri müdahale bu sürecin devamı olacaktır. Bu direk ABD’nin askeri müdahalesinden öte T.C aracılığıyla gerçekleştirilen, NATO destekli bir tarzda gündeme gelebilir. Ülkenin destabilize koşulları, körüklenen Alevi-Sunni çatışması, hatta bir iç savaş ortamı müdahalenin “meşruluk” zeminlerini sağlayabilir.

ABD’nin bu politikalarına Rusya anında yanıt verdi. Coğrafyada söz sahibi olmaya ekonomik ve nüfuz alanlarını korumaya çalışan Rusya Suriye’ye yönelik girişimlere karşı olduğunu açıkladı ve harekete geçti. Rusya savaş gemilerini Doğu Akdeniz’e yolladı. Herhangi bir askeri müdahaleye

karşı tavır alacağını açıkladı.

Suriye’deki gelişmeler 2012’de Ortadoğu’daki gelişmeleri etkileyecek içeriktedir. Katastrofik anafurun başlangıcı Suriye’dir.

Suriye’de “sol tandanslı” güçler olarak da tanımlayabileceğimiz yapıların ülke siyasetinde belirli bir ağırlığı var. Bu güçler rejimle ve ABD güdümlü muhalefetle aralarına mesafe koymuş durumdalar. İşgali onaylamadıkları gibi aynı zamanda rejimin politikalarını da reddediyorlar. Bu güçlerin Suriye’de etkileri artmaya başladı. Kürtler’in bu sürecin parçası olması Suriye’deki gelişmeleri başka bir mecraya taşıyabilir. Ayrıca her ne kadar yıpranmış ve inisiyatif kaybetmiş olsa da, Beşir Esad yönetiminin yapacağı radikal reformasyonlarla (ekonomik, sosyo-politik ve demokratik içerikli) süreç farklılaşabilir.

Bunun dışında Suriye hızla iç savaşa sürüklenen büyük altüst oluşların ve yıkımın yaşandığı bir ülke haline gelebilir. Suriye’nin Lübnanlaşması, Ortadoğu’nun Lübnanlaşmasının startı olacaktır.

İran “savaşı”

2012 yılının gündeminde İran savaşı var. Savaş zaten istihbarat servisleri tarafından (MOSSAD ve CIA) birkaç yıl önce başlatıldı.

İran’ın Ortadoğu’da tarihsel bir etkisi bulunuyor. Özellikle Şii nüfus üzerinde ciddi bir otoritesi var. Bu yön Suudi Arabistan’dan Bahreyn’e, Lübnan’dan Ürdün’e ve Yemen’den Suriye’ye kadar İran’ın güç yayabilmesine olanak sağlıyor.

Şahlık rejiminin yıkılması, ABD’nin İran merkezli Ortadoğu kurgularını boşa çıkardı. Son 30 yıllık süreç İran rejimiyle ABD arasında yer yer şiddetlenen

gerilimlere sahne oldu. Bu bazen kendini, Irak-İran savaşında olduğu gibi İran’ı felç etme taktikleri şeklinde dışavurdu. Bazen de ülke içinde ulusal azınlıklarla ya da Halkın Mücahitleri gibi muhalif gruplarla kurulan ilişkiler şeklinde kendini gösterdi.

ABD’nin bir dönem Ortadoğu’da bölgesel karşıdevrim merkezi olarak kullandığı, vazgeçilmez partner olarak gördüğü İran, Şahlık sonrasında Ortadoğu’nun istikrarını bozucu bir güç olarak değerlendirildi.

İran rejimi bu yıllar

inde bin yıllık devlet geleneği birikimlerine yaslanarak ve Şii geleneklerinden beslenen İran milliyetçiliğini öne çıkararak ayakta kaldı.

Özellikle Irak Savaşı ve ABD karşıtlığı bu yönün canlı tutulmasını sağladı. Ayrıca devlet geleneğinin rejime kazandırdığı esneklik ve soğukkanlı pragmatizm iyi kullanıldı. İran rejimi karşılaştığı hamleleri boşa çıkardı. İran özellikle petrol ve doğalgaz zenginliğini ve jeopolitik konumunu iyi kullanarak Ortadoğu’da her zaman hesaplanması gereken temel aktörlerden biri oldu.

Yeni dönemde ABD’nin Irak’tan çekilmesi, İran’ın gücünü arttırıcı bir etken oldu. Çekilme, İran’a (Irak, Suriye ve Lübnan’ı kapsayan) Doğu Akdeniz’e uzanan geniş bir etki alanı açtı. Bu durum ABD’yi şiddetle rahatsız ediyor ve oluşan Şii eksenine İsrail’in kuşatılması anlamına geliyor. İsrail’e Tahran’dan yönelen nükleer füzelerle, İsrail’in metropollerini vuracak Hizbullah füzelerinin birleşmesi İsrail açısından yıkıcı olacaktır.

ABD’nin yeni jeopolitik yöneliminde İran belirleyici bir yerde duruyor. Ortadoğu’dan Asya’ya yönelen ABD İran faktörünü devredışı bırakmayı hedefliyor. Bu amaçla önce bölgede İran’ın ittifaklarına yöneldi. Suriye’ye odaklandı. Lübnan da siyasal sistemi revizyona tabi tuttu. Hizbullah’ı izole edecek politikaları devreye soktu. Hamas’ın Suriye ile ilişkilerini kopardı. Irak’ı işgal ederek, İran’a en yakın askeri üssünü kurdu. Irak’ı tam anlamıyla etnik ve mezhebi polarizasyon içine soktu.

İçine girdiğimiz süreçte Suriye’de Esad rejiminin yıkılması ve Hizbullah’ın enterne edilmesi ABD’nin ana hedefleridir.

Bu yönde T.C, İsrail, Suudi Arabistan, Mısır ve Katar aktif olarak devreye sokuldu. Suudi Arabistan İran’ı, Selefi gücünü kırarak, Arap Yarımadası’nda ve Ortadoğu’da kendini etkisizleştirecek tek güç olarak görüyor ve bu yönde İran’a yönelik her operasyonun içinde yer alıyor. Aynı zamanda ABD’nin bölgedeki askeri üssü ve ön cephesi misyonunu yükleniyor. Körfez savaşlarında ve Irak işgalinde bu yönde önemli işlevler gördü.

İsrail de İran’ı stratejik düşman olarak değerlendiriyor. İran’a yönelik açık ve gizli her operasyon içinde rol alıyor. İsrail bölgede ABD’nin mızrak ucu gibi hareket ediyor.

T.C de hızla İran karşıtı cephede yerini aldı. Bugün Suriye’ye yönelik gösterdiği “performans” İran savaşına hazırlık olarak değerlendirilebilir.

(Devam edecek...)

Dipnotlar:

(1) ABD daha önce de Asya-Pasifik’e yönelmişti. II. Paylaşım Savaşı sonrasında kurulan dengelerde Asya-Pasifik stratejik bir bölge olarak öne çıktı. İngiltere ve özellikle Fransa’nın nüfuz alanlarında ABD ataklar yapmaya başladı. Uzak Doğu’da başta Japonya ve Filipinler’i etki alanına aldı. Japonya’nın savaştan önceki gücü kalmamasına rağmen atom bombasıyla yıkımına neden oldu ve ülkeyi askeri üssüne dönüştürdü. Filipinler’i işgal ederek son derece stratejik bir coğrafyayı kontrolü altına aldı. Aynı dönem Soğuk Savaş’ın da başlangıcı oldu ve dünyayı sarsan Çin Devrimi gerçekleşti. ABD Kore’de savaş çıkartarak Çin ve Sovyetler Birliği’ni kuşatmayı hedefledi. Kore Savaşı, bir kuşatma savaşı şeklinde gelişti. Savaş, aslında Güneydoğu Asya’da bir dizi savaşın da başlangıcı oldu. Kamboçya, Laos istila edildi. ABD böylece küresel istila ve talan politikalarını hayata geçirdi, hegemonyasını yaydı. Tayvan ve Güney Kore’yi bütünüyle kendi denetimi altına aldı. Ayrıca militarist Keynesçilik politikalarıyla ekonomiyi canlandırdı. Durgunluğa ve krize karşı etkin çözümler geliştirme şansı buldu.

Haydarpaşa ranta kurban

‘Yüksek Hızlı Tren Projesi’ adı altında Eskişehir-İstanbul demiryolu hattı 1 Şubat’tan itibaren iki yıl süreyle kapanacak. İki yıllık süre zarfında, tüm seferler duracağı için İstanbul’un en önemli mimari, tarihi, simgesel ve işlevsel binalarından Haydarpaşa Tren Garı da atıl hale gelecek. Yeni plan ve projeler, temiz ve güvenilir demiryolu taşımacılığı açısından da olumsuz sonuçlar yaratacak.

Rant planı

Haydarpaşa tren garını kıyı alanı ve liman sahasının dolgu alanları ilavesiyle küresel sermaye gruplarına açılarak otel, alışveriş merkezi, otopark, kurvaziyer liman haline getirilmesi için yapılan projelerin bir ayağı olan kapatma kararı, tarihi garın sermayenin rant ve yağma planlarına kurban edilmesi anlamına geliyor. Böylelikle, 2003 yılından bu yana

yapılan yol bakım ve yenilemelerini bahane ederek trenleri seferden kaldıran ve halkın ulaşım hakkını yok sayan kapatma kararına Toplum, Kent ve Çevre için Haydarpaşa Dayanışması da tepki gösteriyor.

“Koruma” yalanı

Proje için hazırlanan ve İstanbul Büyükşehir Belediye Meclisi’nden geçen ‘Koruma Amaçlı İmar Planı’ ise tarihi Haydarpaşa Garı üzerinden oynanan oyunlara işaret ediyor. İmar planında garın korunacağı söylene de denizin doldurulmasıyla oluşacak yaklaşık 1.3 milyon metrekaarelik alan üzerinde gerçekleştirilecek dönüşüm projesinde, yat limanı, yat kulübü, kurvaziyer limanı, hastane, oteller, kongre ve kültür merkezi, konutlar, iş merkezleri, ticaret alanları, alışveriş merkezleri, spor merkezleri, parklar, okullar ve otopark bulunması planlanıyor.

“Haydarpaşa halkındır satılamaz!”

‘Yüksek Hızlı Tren Projesi’ nedeniyle iki yıl süreyle kapanacak Haydarpaşa Garı’ndan iller arası son tren seferi 31 Ocak gecesi gerçekleşti. Fatih Ekspresi’nin kalkış saati olan 23.30 öncesinde garda toplanan yüzlerce kişi Haydarpaşa Garı’na sahip çıktı.

Tarihi gar ve garın bulunduğu alanın sermayenin rant ve kar hırsına kurban edilmek istenmesini protesto eden yüzlerce kişi, kapatma kararıyla birlikte halkın ulaşım hakkının da engellendiğine dikkat çekti.

Garda eylem

KESK’e bağlı Birleşik Taşımacılık Çalışanları Sendikası (BTS) üye ve yöneticilerinin yanısıra TMMOB’ye bağlı çeşitli odaların üye ve yöneticileri ile TKP üyeleri de garda toplandı.

BTS üyeleri, Fatih Ekspresi’nin kalkışından

hemen önce raylara inerek pankart açtı. TKP üyeleri ise gar alanında etkinlik gerçekleştirdi. Etkinliğe katılan Ufuk Karakoç’un söylediği türkülere hep birlikte eşlik edildi.

Seyahat hakkı engelleniyor

Ankara - Haydarpaşa (İstanbul) demiryolunun 56 km’lik Köseköy-Gebze arası kısmı 1 Şubat tarihinden itibaren 24 ay süreyle tamamen kapatıldı. 16 km’lik Köseköy-Derince arası yol ise tek hat olarak işletilecek.

Yolun kapatılması nedeniyle Sakarya ve Kocaeli’nden İstanbul’a ve İstanbul’dan anılan kentlere trenle seyahat etmekte olan binlerce yolcunun yanında Kars-Elazığ-Kurtalan-Adana-Konya yönündeki garlardan İstanbul-İzmit-Bilecik ve Eskişehir garlarına gelecek binlerce yolcunun demiryolu ile seyahat etme hakkı engellendi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Yağmaya devlet garantisi

İstanbul’a yapılacak üçüncü köprünün ihalesini alacak olan kapitalistlerin en büyük garantörü devlet olacak. İstanbul’un kapılarını yağma ve talana ardına kadar açacak olan projede Hazine ya da Karayolları Genel Müdürlüğü’nün “köprüden az sayıda araç geçerse farkı kapatma garantisi” vereceği belirtiliyor.

Bütçeden karşılanacak

İhalesine hiçbir teklifin gelmediği ve sonunda devletin kendi yapmaya karar verdiği 3. köprü için yeni hazırlanan ihale yönteminde gündeme gelmesi beklenen Hazine garantisinin Karayolları Genel Müdürlüğü’ne verilmesi gündemde. Garanti yönteminde otoyol ya da köprüde belli bir araç sayısında belli bir bedel üzerinden anlaşma sağlanacak. Eğer bu araba geçişi olmazsa üstüne Hazine ya da Karayolları ödeme yapacak. Yani bütçeden karşılanacak.

Şirketlere tam garanti

Teklif gelmeyen ihalede üçüncü köprüden geçiş için şirketlere günlük 100 bin araç garantisi verilmişti. Şimdi ise bu garanti artırılacak. Bir aracın geçiş ücretinin KDV hariç 3 dolar olduğu düşünüldüğünde, şirketlerin cebine günlük en az 300 bin dolar girecekti. Şimdi trafik garantisinin artırılmasıyla, günlük gelir miktarının KDV hariç 450 bin doları bulması bekleniyor.

“Van’da hayat normal değil”

23 Ekim 2011’de meydana gelen Van depreminin üçüncü ayında TTB ve SES bölgedeki son durumu değerlendiren bir rapor hazırladı.

3 aylık süreçte alınan muayene sayısının 16750, ilaç dağıtılan kişi sayısının ise 18400 olduğunun belirtildiği raporda 21 Kasım 2011 tarihinden 27 Ocak 2012 tarihine kadar geçen 67 günlük sürede Van kent merkezindeki sağlık merkezinde de günde ortalama 10-15 arası sağlıkçının görev aldığı söylendi.

Çeşitli illerden yaklaşık 700–800 arası sağlık emekçisinin bölgede destek amaçlı sağlık hizmeti sunduğu bilgisinin verildiği raporda, depremden sonraki 95 günlük süre içinde 1500’e yakın gönüllü sağlık emekçisinin sağlık merkezimizde faaliyette bulunduğu altı çizildi.

Raporda, hükümetin ve Sağlık Bakanlığı’nın görevlerini yerine getirmedikleri de söylendi. İlk günden itibaren yaşanan koordinasyonsuzluk, yerel yönetimler ve meslek örgütleri ile eş güdüm halinde çalışmama, dışlama, nüfus tespitlerinin ve ev ziyaretlerinin yapılmaması gibi sorunlar sıralandı.

Kamu yöneticilerinin, Van’da hayatın normale döndüğü iddialarını yalanlayan raporda, bu iddiaların arkasında, topluma sağlanan çeşitli hakların geri alınması çabası bulunduğu dikkat çekildi.

Gazi’de çeteler 1 kişiyi katletti!

İstanbul’da Yunus Emre Mahallesi’nde yapılan Cem Evi’nin yıkımı için Sultangazi Belediyesi’nin yıkım kararı alması üzerine Pir Sultan Abdal Cem Evi Derneği’nin çağrısı ile 29 Ocak sabahı yapılan yürüyüş sırasında “Nalburlar çetesi” olarak bilinen çapulcular çevredeki insanlara sataşmaya başladı. Bunun üzerine DHF’liler de halkı rahatsız eden çetecilere müdahale etti. Çeteciler devrimcilerin müdahalesine silah sıkarak karşılık verdi.

Eyleme yönelik çete saldırısına, akşam saatlerinde DHF’nin çağrısı ile Gazi Mahallesi’nde yapılan yürüyüşle yanıt verildi. Çetecilerin sürekli olarak kullandığı kahvenin önüne gelinmesi ile burada teşhir konuşmaları yapıldı.

Yapılan teşhir konuşmasından rahatsız olan çeteciler devrimcilere saldırmaya kalkıştı. Bu saldırı üzerine çetenin önde gelenlerinden olduğu bilinen “Arap Emrah” adlı kişi devrimciler tarafından cezalandırıldı. Bunun üzerine diğer çete bileşenleri pompalı silahlar ve bıçaklarla devrimcilere saldırarak çok sayıda devrimciyi ve mahalle sakinini yaraladılar.

Saldırının ardından tedavi edilmek üzere hastaneye kaldırılan 2 DHF’li ve refakatçileri polis tarafından gözaltına alındı. İlk olarak Gazi Karakolu’na götürülen devrimciler buradan Vatan Emniyet Müdürlüğü’ne götürüldüler. 24 saat boyunca aileleri ve avukatları ile görüşmesine yasak konuldu.

Arap Emrah adlı çapulcu ise Şişli Etfal

Hastanesi’nde sahte kimlikle tedavi olurken polis tarafından gözaltına alınmasına rağmen İstanbul Emniyet Müdürlüğü’nde birkaç saat tutulduktan sonra serbest bırakıldı.

Devrimci ve ilerici kurumlardan ortak tutum beyanı

DHF’nin çağrısı ile bir araya gelen devrimci ilerici kurumlar ve duyarlı Gazi halkı bir toplantı gerçekleştirdi. Toplantıda çetelerin mahalledeki faaliyetlerinin arttığına değinildi. Ayrıca çetelerin devrimcilere ve halka karşı pervazsız saldırılar gerçekleştirdiği vurgulandı.

Siyasi kurumların, Cem Evi’nin, mahalle muhtarlarının ve yöre derneklerinin katıldığı toplantıda çeteleşmeye ve yozlaşmaya karşı ortak mücadele eğilimi açığa çıktı.

Çete saldırısında bir ölüm

Çetecilerin hastane önündeki silahlı saldırısında başına üç kurşun isabet eden Battal Tepeli adlı bir mahalleli hastanede yaşamını yitirdi.

Polisin göz yumduğu ve sonrasında da devrimcileri gözaltına aldığı saldırılar sırasında vurulan Tepeli’nin beyin ölümünün gerçekleşti.

Kızıl Bayrak / GOP

“Özgür Gelecek susmayacak!”

Özgür Gelecek Gazetesi bürosunun kapısına mermi bırakılması, 28 Ocak günü Kartal Meydanı’nda yapılan eylemle protesto edildi. Devrimci, sosyalist basın ve demokratik kitle örgütlerinin katıldığı eylemde, devletin tehdit ve baskılarının emekçilerin sesi olanları yıldıramayacağı belirtilerek, birleşik mücadele çağrısı yapıldı.

Kızıl Bayrak, ETHA, Halkın Günlüğü ve Yarın Gazetesi çalışanlarının yanısıra HDK 1. Bölge temsilcileri de eyleme katıldı. Basın emekçileri adına konuşan Kızıl Bayrak Gazetesi muhabiri, bırakılan merminin sadece Özgür Gelecek Gazetesi’ne değil tüm özgür basın kurumlarına karşı bir gözdağı olduğunu, baskıların milyonlarca emekçinin sesi olanları yıldıramayacağını belirterek, birlikte mücadelenin önemine işaret etti.

Özgür Gelecek Gazetesi Kartal büro çalışanı Kemal Rüya’nın okuduğu açıklamada, KCK operasyonu adı altında yurtsever, sosyalist basına yapılan saldırıyı hatırlatarak, Kartal’da bulunan bürolarına mermi bırakılmasının bu saldırıların bir parçası olduğunu dile getirdi.

Rüya, Özgür Gelecek’e yönelik yaşanacak olası bir saldırının faili ve sorumlusunun devlet olacağının altını çizerek, Özgür Gelecek’in, özgür bir dünya için dövüşenlerin sesi ve bu kavganın öznesi olmayı sürdüreceğini belirtti.

Açıklamanın ardından devrimci, sosyalist basın çalışanları ve HDK 1. Bölge temsilcileri Özgür Gelecek gazetesi Kartal bürosunu ziyaret etti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kotil sonsuzluğa uğurlandı

Antalya-Burdur karayolu üzerinde meydana gelen trafik kazasında yaşamını yitiren ESP üyesi, Sosyalist Kadın Meclisleri (SKM) Antalya Sözcüsü **Rezan Kotil** 27 Ocak günü ailesi ve yoldaşları tarafından sonsuzluğa uğurlandı.

Artvin’in **Hopa** ilçesi Başoba Köyü’nde toprağa verilen Kotil için ESP üyeleri anma etkinliği düzenledi. Cenaze töreninde Kotil’in fotoğrafları taşındı. ESP üyeleri ise “Rezan Kotil kavgamızda yaşıyor” yazılı Kotil’in fotoğrafının bulunduğu pankart açtı.

Cenaze törenine ESP genel merkez yöneticilerinin yanısıra Halkevi, EMEP, ÖDP, Eğitim-Sen, Tüm Köy-Sen temsilcileri de katıldı.

Rezan Kotil’in cenazesinin, kızıl bayrağa sarılı olarak defnedilmesinin ardından Ezilenlerin Sosyalist Partisi üyeleri mezara karanfiller bıraktı, devrim ve sosyalizm mücadelesinde yaşamını yitirenler anısına saygı duruşunda bulundu.

Cenazede Kotil’in dostları ve yoldaşları çeşitli konuşmalar yaptı.

Halk Cephesi’nden protesto

İzmir Halk Cephesi 28 Ocak’ta İstanbul Armutlu’daki gözaltı ve tutuklamalarla, İzmir Halklar ve Özgürlükler Derneği’nin dinlenmesini protesto eden bir basın açıklaması yaptı.

Saat 13.00’de Kemeraltı girişinde basın açıklamasını yapan Halk Cepheliler, “İzmir polisi yasadışı dinlemelerle yeni komplolar peşinde. Komplolarınızı boşa çıkaracağız!/ İzmir Halk Cephesi” yazılı ozalit açtılar.

BDSP’nin destekçi olarak katıldığı eylemde okunan basın metni, 24 Ocak’ta İstanbul’un Armutlu Mahallesi’nden 14 kişinin gözaltına alınıp 5 kişinin tutuklanmasının vurgulanmasıyla başladı. Geçtiğimiz yıl İzmir’de arama adı altında kapısı kırılarak derneğin talan edilmesi anlatıldıktan sonra, basın metni, derneğin karşısındaki müzenin güvenliği bahanesiyle takılan dinleme cihazından söz edilerek devam etti.

Kızıl Bayrak / İzmir

Tecrite karşı 'F' eylemi

İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi Cezaevi Komisyonu “F tipi hapishaneler kapatılsın!” kampanyası kapsamında düzenlediği ‘F oturmaları’ eylemlerinin dördüncüsünü 28 Ocak günü Taksim Meydanı’nda gerçekleştirdi. Eylemde müebbet hüküm cezası alan tutsakların durumuna dikkat çekildi.

Eylemde “Tecrit öldürüyor F tipi hapishaneler kapatılsın!” pankartı açan komisyon üyeleri ve tutsak yakınları, üzerlerine siyah örtü giyip, F şekli oluşacak şekilde yere oturdular. Karanlığa karşı aydınlığı simgelemesi amacı ile el fenerleri taşındı.

İHD adına açıklama yapan Sevim Kalman, F tipi hapishanelerin CIA’nın projesi olduğunu ve siyasi tutsaklar için tasarlandığını, bunun siyasi tutsaklara karşı ideolojik bir saldırı olduğunu söyledi. Bunun için 19 Aralık 2000’de gerçekleştirilen operasyonun “Kanlı Aralık” olarak tarihe geçtiğini, katliamdan sonra siyasi tutsakların F tipi hapishanelere

geçirildiğini vurguladı.

Kalman, ağırlaştırılmış müebbet hükümlülerinin F tipi cezaevlerindeki kalma koşullarını da şöyle anlattı:

“Ömrünüzü geçireceğiniz bir yerde; ancak bir karış açabilirsiniz pencerenizi. Çünkü çelik dolap önüne sabitlenmiştir. Pencerenizi tam açamadığınız için hücrenizde sürekli nem ve küf oluşur. Asla güneşi göremezsiniz. Bir tek yeşil yaprağın bile hücreye sokulmaması, aile-akraba, diğer mahpuslarla ilişkiler kısıtlanarak ya da tamamen kesilerek sosyal yaşam ve olanaklarından izole edilmek, yalnızlaştırılmak, havalandırmaya çıkış hakkı günde 1 saat ile sınırlandırılarak 8 metre karede 23 saat tek başına yaşamaya çalışmak. Özcesi, tecrit içinde yaşatılan ağır müebbetliklerin yaşam koşulları, F tipi hapishanelerde ölene kadar işkence görmekten ve ‘diri diri gömülmekten’ bir anlam taşımıyor.”

İHD’den hak ihlalleri raporu

İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi 2011 yılında yaşanan hak ihlallerine ilişkin hazırladığı “2011 Yılı İnsan Hakları İhlalleri Marmara Bölge Raporu”nu, İHD İstanbul Şubesi’nde basın toplantısı yaparak kamuoyu ile paylaştı. İHD açıklamada demokratik ve hukuk devleti ilkesinin yerleşmesi taleplerini yineleyip yaşanan ihlaller konusunda sorumlu olan hükümeti uyarak, etkin önlemler almaları çağrısında bulundular.

Uludere-Roboski köyünde katledilen 34 kişiye atfedilen çalışmanın rapor sunumunda, İnsan Hakları Derneği İstanbul Şube Başkanı **Av. Abdulkaki Boğa** açıklamalarda bulundu. Boğa, raporlardaki verilerden örnekler vererek yaptığı konuşmasında, raporun sonuçlarını AKP ile özdeşleştirdi. AKP’nin demokrasi ve özgürlük kapsamında

‘açılım’, ‘yeni anayasa’ gibi değişiklikler sunarak Kürt sorunu, Alevi sorunu, kadın sorunu gibi toplumsal sorunlar üzerinden çözümler vaad ettiğine işaret ederek, bu politikalar çerçevesinde uyguladıkları ile hak ihlallerinde tavan yaptığının altını çizdi.

İHD İstanbul Şube Yönetim Kurulu Üyesi **Hulusi Zeybel** de bir konuşma yaparak, raporun sonuçlarına göre Türkiye’nin insan hakları yönünden bir cehennem olduğunu dile getirdi. AKP’nin vaatler vererek, toplumu kandırdığını hatırlatan Zeybel, bağımsız, demokratik yargı yaratmak adına buraları kendi çıkarlarına hizmet edecek bir alana dönüştürdüklerine, topluma karşı bir silah olarak kullandığına işaret etti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Devrimci öğrencilere 62 yıl!

Malatya’da 3 Haziran 2011 tarihinden bu yana tutuklu olarak yargılanan Gençlik Federasyonu çalışanı 6 devrimci öğrenciye toplam 62 yıl 9 ay 15 gün hapis cezası verildi. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü eyleminde Ölüm Orucu şehidi kızının resmini taşıdığı için yargılanan 57 yaşındaki Hatice Harman ise beraat etti.

Malatya Özel Yetkili 3. Ağır Ceza Mahkemesi’ndeki davanın 1 Şubat günü görülen karar duruşmasında mahkeme heyeti devrimci öğrencilere ceza yağdırdı. “1 Mayıs’ta sergi açma, bildiri dağıtma, Güler Zere’nin mezarını ziyaret etme” gibi faaliyetleri “DHKP-C örgütü üyeliği” ve “örgüt propagandası” kapsamında değerlendiren mahkeme devrimci öğrencilere ayrı ayrı yaklaşık 10’ar yıl hapis cezası verdi.

Devrimci öğrencilere onlarca yıla varan cezalar veren mahkeme heyetinin başkanı Hayrettin Kısa kararın ardından ikiyüzlüce açıklamalarda bulundu. Cezadan dolayı hoşnut olmadıklarını belirten Kısa, şu demagojiye başvurdu: “Ama yasaları uyguluyoruz. Ceza yasasında düzenleme çalışmaları var. İnşallah lehinize düzenlemeler olur.”

Hapishaneler çocuklarla dolu

AKP’nin 9 yıllık dönemi boyunca cezaevlerindeki doluluk oranı yüzde 114 arttı. 2002 yılında 59 bin 428 olan tutuklu ve hükümlü sayısı 2011 yılında 127 bin 831’e çıktı.

2011 yılı Ulusal Yargı Ağı Projesi’nin açıkladığı verilere göre Türkiye’deki 418 cezaevinde toplam 127 bin 831 kişi bulunuyor. Bu kişilerin 36 bin 462’si tutuklu, 17 bin 950’si hükmen tutuklu, 73 bin 419 kişi ise hükümlü.

Tutuklu bulunan 34 bin 430 kişinin 32 bin 807’si 18 yaş üstü erkeklerden, 1474 kişisi 18 yaş üstü kadınlardan, 1623 kişisi ise 12-17 yaş arası kadın ve erkek çocuklardan oluşuyor. Hükmen tutuklu bulunanların ise 17 bin 298’i erkek, 654’ü ise kadınlardan oluşuyor. Hükmen tutuklu yetişkin erkeklerin sayısı 17 bin 113, hükmen tutuklu 12-17 yaş arası erkek çocuk sayısı 185. Hükmen tutuklu yetişkin kadınların sayısı 648 iken, 12-17 yaş arası kadın hükmen tutuklu sayısı 6 olarak ifade ediliyor.

Tüm bu verilerin ışığında bugün cezaevlerinde toplam 2 bin 221 çocuk olduğu görülüyor.

**Taşeron sistemine ve
kölelik dayatmalarına
SON!**

**Direnen
Maltepe belediye
işçileriyle
dayanışmaya!**

**Bağımsız Devrimci
Sınıf Platformu**

